

Giới thiệu Tình Yêu Nguy Hiểm

Thể loại: Hiện đại, ngôn tình, hiện thực, hắc bang, nằm vùng, 1x1, HE.

Tình trạng bản gốc: 61 chương + 2 PN

Nhân vật: Lục Ngang, An An.

Edit - Beta: LynCaoHTH, Yanaishi

Trong lòng của tôi thì anh vẫn luôn là Lục Ngang của tôi, anh ấy không phải là ai khác,-- nhiều năm sau, trong cuộc phỏng vấn với phóng viên An An đã nói như vậy.

Câu chuyện kể về cô gái xấu số cùng với số mệnh an bài của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nguy Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Edit: YanaIshi

Beta: LynCáo HTH

Mưa liên tục không ngừng, ở cái địa phương quỷ quái này, quanh năm suốt tháng không có nổi một tia nắng. An An ngẩng đầu nhìn, hai tay đút vào túi quần, cắm đầu đi vào trong màn mưa.

Con mưa này không lớn lắm, nhẹ nhàng rơi xuống từng hạt, phủ ướt tóc của cô một ít. Tóc đen nhánh dài đến ngang vai, vài ngọn tóc có chút lộn xộn.

Khu này gần đây kinh doanh không tốt lắm, đối diện bên cảng Myanmar nội bộ không ổn định, chẳng may ném qua biên giới mấy quả bom, nổ banh tành, chịu thiệt thòi là người dân. Bởi vì việc này, toàn bộ người dân trong huyện như "ngồi trên đồng lửa", luôn mang tâm trạng hoảng sợ, không còn nào nhiệt như trước.

Lúc đi ngang qua đèn giao thông, An An thấy một vài phụ nữ mặc váy hoa đủ sắc màu. Tất cả đều không mang ô, trên đầu mỗi người đội cái mũ mát được đan bằng tre. Không biết đang nói gì, hi hi ha ha cười vui vẻ với nhau. Nhìn từ phía sau, đáng người thương tha, vòng eo thon thả.

Tiếp tục đi về phía trước, hai ông chủ cửa hàng bán phở đang ngồi với nhau thảo luận về tin tức chính trị trong mấy ngày qua. Nhìn thấy An An, bọn họ không hẹn mà cùng dừng lại, liếc mắt nhìn cô một cái. An An tiếp tục đi phía trước, tầm mắt họ lại tiếp tục di chuyển theo cô.

Giữa khu phố có một vị trí vàng, bên cạnh trạm xe buýt. Đó là cửa hàng tạp hóa nhỏ, tấm bảng nhìn có vẻ cũ – bên trên đề 4 chữ mờ mờ "Tạp Hóa Mông Ca". Trước cửa là tấm rèm màu xám xanh trong suốt, An An vén rèm bước vào.

Chuông gió trên cửa kêu "leng keng".

Gọi là cửa hàng tạp hóa nhưng bên trong vốn vẹn chỉ có 3 dãy kệ trưng bày hàng hóa. Tuy vậy, trong cửa hàng này cái gì cũng có bán, thuốc lá, rượu..., từ cái nhỏ như bật lửa, dầu cù là đến cái lớn như thực phẩm chức năng, thực phẩm dinh dưỡng bảo vệ sức khỏe,... cái gì cần có đều có.

Ngoài quầy thu ngân ở đầu cửa, không có ai cả.

An An nhìn lướt qua, cũng không đi đến các kệ hàng, chỉ đứng trước quầy hô lên: "*Mông Ca!*"

Một người đàn ông nhỏ nhỏ gầy gầy từ phía sau chui ra, trong tay còn đang bưng chén mì chua cay: "*Đến rồi hả?*"

An An gật đầu.

"*Đến đây, hiện giờ không có ai, đem mấy thứ này sắp xếp lại đi.*" – Mông Ca an bài công việc như bình thường, rồi chỉ chỉ tay về phía sau đầu hắn: "*Sáng nay mới đưa mấy thùng hàng tới đây, lát nữa kiểm tra kĩ lại cho rõ ràng.*"

Mặt tiền cửa hàng không lớn, Mông Ca không muốn chi thêm nhiều tiền, chỉ nhận mỗi An An vào làm. Tất cả công việc ở cửa hàng đều phân công cô làm.

"Tôi biết rồi!"

An An tùy tiện giữ giữ nước còn sót lại trên đầu, đi đến phía sau quây thu ngân, rút ra mấy tấm giẻ lau ở phía dưới. Bên kia, Mông Ca vùi đầu tiếp tục ăn mỳ, tối hôm qua hẳn đánh bài bị thua rất nhiều, tranh thủ hôm nay muốn làm một trận nữa hong gỡ gạc. Ăn xong ném đại chén ở trước quây, nhìn An An: "Lau xong thì rửa giúp tôi luôn."

Nói xong, vội vội vàng vàng bỏ đi.

"À, Mông Ca!" – An An gọi hắt lại, nhắc nhở: "Tháng này nên kết lương cho tôi rồi."

Mông Ca nghe xong không khỏi nghi hoặc: "Không phải ông già cô đã đến lấy rồi sao?"

An An dừng động tác lại, đầu chậm rãi nâng lên tới.

"Ai?"

"Ông già nhà cô chứ ai." – Mông Ca là người đến từ Hồ Bắc, tuy ở lại Vân Nam nhiều năm, nhưng khẩu âm vẫn mang giọng Hồ Bắc.

An An nhìn chăm chăm Mông Ca.

Ném mạnh giẻ lau xuống quây thu ngân, cô đi qua đứng ở cửa.

"Mông Ca, không phải lúc trước chúng ta đã nói rồi sao?" – cô mặt đối mặt chất vấn.

Mông Ca không hiểu: "Nói cái gì?"

"Lúc trước tôi đã nói, tiền lương có thể không cao, nhưng tôi chỉ có một yêu cầu —— ngoài tôi ra, không được đưa ai cả. Giờ anh lại lật lọng, đưa cho người khác?"

"Người khác? Đó không phải cha cô sao!" – Mông Ca cảm thấy rất oan uổng, hay tay khoanh lại, nhún vai bất lực: "Ông ta đến đòi tiền công, tôi có thể không đưa sao? Tổng cộng bảy trăm, không ít một phân, tôi đưa hết cho ông ta rồi."

An An cố chấp đưa tay: "Anh đem tiền trả lại cho tôi."

Mông Ca rõ ràng không vui vẻ, "Tôi đã đưa cho ông già cô rồi!" – vì lý do đó, hẳn có phần trở nên giận dữ.

An An vẫn không buông tay, kiên trì nói: "Đó là tiền của tôi."

Mông Ca sắc mặt càng thêm khó coi, phát tay nói: "Tôi không quan tâm! Cô muốn đòi tiền thì trở về tìm cha cô mà đòi! Cô có thể nói lý lẽ tí được không?"

Trận cãi vã này hơi lớn, những người nhân rồi dần kéo đến xem náo nhiệt, tùm năm tùm bảy lại làm thành nửa vòng tròn.

"Mông Ca, anh như vậy là không đúng." An An cãi lại, "Ông ta là ông ta, tôi là tôi, sao anh lại đem tiền lương của tôi đưa cho người khác!?"

"Ai ô ô, cô gái này cũng quá ngang ngược vô lý rồi." – có người nhún mày.

Có người còn khuyên giải: "Thôi thôi, đều là người nhà, còn phân cái gì mà ông ta với chả tôi?"

"Chính cha cô ta!" – Mông Ca tức giận đến đỏ mặt, "Mọi người đến đây phân xử giúp tôi xem!"

Những người đó mồm năm miệng mười chỉ vào An An.

An An đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn chăm chăm họ: "Vậy các người cho tôi tiền?"

Những người đó tức khắc im lặng, không khí nhất thời trì trệ lại.

Bỗng nhiên, có người không kiên nhẫn hỏi: "Có bán thuốc lá nữa hay không?"

"Bán! Bán chứ! Bán chứ!" – Mông Ca tự mình đi đến sau quây, hỏi: "Cái nào?"

"Hong Hà."

Mông Ca cảm bao Sông Hồng, đưa đến quây thu ngân: "Mười đồng."

Người nọ móc tiền trong túi ra đưa, Mông Ca duỗi tay lấy. Tay vừa mới duỗi đến nửa chừng, An An đã chặn lại.

"Hơ ơ ơ ——!"

Mọi người đồng thời nổ tung chào.

An An sắc mặt bình tĩnh: *"Mông Ca, không phải tôi muốn lấy tiền của anh. Nhưng hôm nay chính là anh không giữ lời, anh đem bảy trăm của tôi về, tôi sẽ trả lại số tiền này cho anh..."*

Cái gì thế này?

Mông Ca chỉ cảm thấy đen đui, lông mày hấn dựng lên: *"Mười đồng tiền này tôi từ bỏ, cô lấy đi, lấy đi! Về sau cũng đừng tới làm nữa!"* – Hấn lại lăm bấn: *"Hiếu thế đáo nào được chuyện nhà bọn bây? Từng người, từng người như tổ tông đến, người này tới đòi tiền, người kia tới đòi tiền. Ai mà không thiếu tiền?"*

Câu này nói ra chính là cố ý mỉa mai, mọi người xung quanh cười ầm.

An An mím môi, đem mười đồng tiền đặt lại trên quầy thu ngân. Xuyên qua đám người đang vây lại xem trò vui này, đi thẳng ra ngoài.

Bên ngoài cơn mưa bụi vẫn là tí tách rơi không ngừng, quần áo, tóc tai đều bị làm ướt, hiện giờ cũng chẳng có chuyện gì để vội.

Cô đứng trước cửa hiên.

Những người đến xem náo nhiệt người dân tản ra, chỉ nghe được Mông Ca còn ở nhỏ giọng oán giận, bên cạnh còn có mấy người ra về hiểu chuyện phụ họa. An An đối người với phía trước bên xe, trên mặt thờ ơ. Bên cạnh có người đi tới.

"Này cô gái!" – người nọ gọi cô.

An An quay đầu, là người đàn ông mua thuốc lá ban nãy, có chút béo, trên cổ đeo một sợi dây chuyền vàng.

An An không tiếp lời.

Người đàn ông béo mỉm cười, làm kiểu quen biết hỏi An An: *"Thiếu tiền à?"*

An An quay lại hỏi hấn: *"Liên quan gì đến ông?"*

Người đàn ông béo vẫn cười cười, búng búng tàn thuốc nói: *"Tôi có một công việc này, cô có hứng thú hay không?"*

"Làm cái gì?" – An An bình tĩnh nhìn hấn.

Người đàn ông béo ngậm thuốc, từ trong ví tiền lấy ra một sấp danh thiếp. Hấn tùy tiện đưa cho An An một tờ.

An An biết địa điểm ghi trên danh thiếp.

"Ý Hưng Lan San" đó là một câu lạc bộ đêm dọc theo con hẻm bên cạnh một con sông, rất nổi tiếng ở khu này.

Người đàn ông béo này là quản lý của Ý Hưng Lan San, trên danh thiếp không có tên đầy đủ, chỉ đề —— Quản lý Hồ.

Xem qua danh thiếp, An An hỏi: *"Vì sao tìm tôi?"*

An An nhìn chằm chằm hấn. Lốp trang điểm của cô hơi dày, bóng mắt màu đen, chỉ tô chút phấn mắt ở đuôi, nhìn qua ánh mắt càng sâu hơn. Giống hệt tiểu hồ ly.

"Không vì cái gì cả," – hấn nói giọng Quảng Đông, nghiền ngẫm từng chữ một: *"Em gái nhỏ, tôi ngưỡng mộ cô..."*

An An căn bản không để mình bị đẩy vòng vòng, vẫn hỏi hấn: *"Tại sao lại tìm tôi?"*

"Đủ khỏe, danh đá, xinh đẹp, yêu tiền."

Người đàn ông béo lập tức nói ra An An bốn cái "ưu điểm", cuối cùng cười tùm tùm nói: *"Nghĩ kĩ đi nha, bảy trăm đồng không phải chỗ nào cũng có đâu? Tôi có thể cho cô ——",* hấn vừa nói vừa so so hai ngón tay đầu.

"Hai vạn?" An An nói.

"Hà?"

Người đàn ông béo cả kinh thiếu chút nữa rớt cằm, cười cười vài cái, sửa cho đúng nói: *"Hai ngàn."*

An An không hỏi công việc cụ thể là gì, cô chỉ hỏi: *"Có thể trả trước không?"*

"Nhiều hơn thì không được, bảy trăm vẫn có thể." – hấn cam đoan.

"Khi nào tôi đi làm?"

Hồ mập ghé sát vào An An, thần bí hề hề mà nói: "Bây giờ." – hấn nói, giờ ngón trở lên, chỉ chỉ cách đó không xa.

Nhìn qua bàn tay của người đàn ông béo, có một cửa hàng,

Cửa được mở ra, một vị khách từ trong đi ra, là một người đàn ông.

Mặt đối diện An An.

Qua mưa bụi, hình bóng của người này có phần mờ nhạt.

Mặt một chiếc áo T-shirt bình thường, không hề có thêm hoa văn gì, phía dưới là chiếc quần jeans nửa cũ nửa mới, chân mang đôi giày leo núi.

"Làm cái gì?" – An An liếc Hồ mập.

Hấn cười ha hả, phun ra hai chữ: "Tiếp khách."

"Tiếp khách" này hai chữ hàm nghĩa quá sâu, An An bất động thanh sắc nhận lấy tám danh thiếp, nói: "Tôi sẽ xem xét nó."

Cô lại bước vào cơn mưa.

"Ai, cô gái, cô tên là gì?"

Hồ mập ở phía sau hỏi.

An An dừng lại, quay đầu nhìn.

Trong cơn mưa, cô mặc đồ đen.

Đầu đen, váy da màu đen.

Ngoài ra trên cổ mảnh mai còn đeo một dây màu đen.

"Ti Ti." – cô nói, "Tôi tên Ti Ti."

Gặp được mỹ nữ, Hồ mập đặc ý vênh váo, trở lại bên kia cửa hàng, còn cao hứng mà huyết sáo.

"Anh Ngang, anh thấy sao?"

Hồ mập dùng sức nhướn mày nhìn người đàn ông mang giày leo núi kia, lại hướng An An rời đi.

"Có hài lòng không? Cô gái đó tên là Ti Ti, thật là mượt mà, người cũng như tên!" – Hồ mập đang nở rộ.

Lục Ngang cũng không tiếp lời.

Hồ mập đặt mông ngồi xuống, tiếp tục khoác lác: "Người như cô ta em thấy nhiều, ham hư vinh, yêu tiền tài, cái gì cũng đều nguyện ý làm, nếu không lúc trước có thể vì bảy trăm khối liền nhảy lên sao? Ai, anh Ngang, anh tin hay không, đêm nay khẳng định cô ta sẽ gọi điện thoại đến, đến lúc đó....." – Hồ mập đen tối cười đậm hai tiếng, phảng phất đã thấy được cái gì đó không thể miêu tả được.

Lục Ngang liếc mắt nhìn chằm chằm hấn một cái, đứng dậy, đi vào "Tạp Hóa Mông Ca".

Tuy giờ người xem náo nhiệt người đã tan, nhưng Mông Ca vẫn còn hăng hái mắng chửi, hiển nhiên tức giận đến không được.

Lục Ngang lấy một lọ dầu cù là, với một trăm tờ hóa đơn đỏ cùng ném lên quầy thu ngân, nói: "Thêm một bao Sóng Hồng nữa."

Mông Ca một tay thu tiền, một tay lấy thuốc. Đáng chết máy tính tiền đã bị mắc kẹt một lần nữa, với một lượng tiền nhỏ như vậy, phải mất một thời gian dài để quăng..

Lục Ngang cũng không nóng nảy, chỉ làm tùy ý hỏi thăm: "Cô gái từng làm trước đây tên gì?"

"Cái gì?" Mông Ca không hiểu.

"Người luôn mặt dày đòi trả lại tiền khi này." – Lục Ngang miêu tả chính xác.

"Cô ta....." – Mông Ca nghĩ đến liền nén không được giận, hấn nói, "An An, con nhỏ chết tiệt kia tên là An An."

"Anh hỏi tôi làm cái gì?"

Phía sau Lục Ngang, một thanh âm giòn giã cùng tiếng chuông gió vang lên.

Lục Ngang quay lại nhìn.

An An vô tư dựa vào cánh cửa, khoanh tay, nhìn chăm chăm vào anh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nguy Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Edit: YanaIshi

Beta: LynCáo HTH

"Anh hỏi thăm tôi làm gì?"

An An khoanh tay lại tựa người vào cánh cửa, dường như vô ý xông tới, lại dường như lơ đãng chen vào. Bước đến nói.

"Còn có ——" dừng lại một chút, An An nhìn thẳng vào Lục Ngang, chậm rãi hỏi tiếp: "Ai mặt dày đòi tiền?"

Ai mặt dày đòi tiền?

Đến tốt cùng là ai?

Bầu không khí trong tiệm bách hóa Mông Ca thoáng chốc yên tĩnh.

Nói xấu sau lưng mà bị bắt quả tang, thì nét mặt bao giờ cũng không dễ nhìn. Mông Ca có chút bối rối. Anh ta vừa cúi đầu tìm tiền lẻ vừa nhỏ giọng mắng lại: "Người nào hỏi, thì chính là người đó thôi." Anh ta cảm tờ tiền lẻ vuốt thẳng lại, đặt trên quầy. Dầu cù là ba đồng, gói thuốc Hồng Hà mười đồng. Anh ta thối lại tổng cộng hết tám mươi bảy đồng.

An An không để ý tới Mông Ca, chỉ chăm chú nhìn Lục Ngang, rất có tư thế hứng thú hỏi tội.

Ngược lại tên đầu sỏ gây chuyện lại rất bình tĩnh.

Quan sát An An một cái, Lục Ngang quay đầu, cầm tiền lẻ trên quầy lên bỏ vào trong túi.

Sau đó mới nói: "Không làm gì cả."

"Không làm gì, thì sao anh lại hỏi thăm tôi?" An An không khách khí chút nào nói lại. Quét mắt Lục Ngang từ trên xuống dưới một lần, cô nói: "Ai biết anh có biến thái hay không?" Chuyện như vậy cũng không phải chưa từng xảy ra, trong xã hội bây giờ đầu óc nhiều người rất không bình thường, cho dù có làm ăn, đầu óc của họ rất phức tạp.

Lục Ngang nhìn qua, vẫn là ngữ khí nhàn nhạt.

Anh nói: "Tôi không có."

Ba chữ rất bình thường, giọng nói lại bình tĩnh, cũng không cố ý làm cho người ta phát lạnh. Nhưng tựa như có một tia khí lạnh từ lưng cột sống chạy tạt lên đến cổ, nổi cả da gà. An An đứng yên tại chỗ nhìn theo anh.

Không giống với những người đàn ông địa phương, vóc dáng Lục Ngang rất cao, tóc cắt ngắn, khuôn mặt rõ ràng, lại đẹp trai hơn nữa thân thể khỏe mạnh.

Anh đứng ở chỗ kia, vai rộng, eo hẹp, chân dài.

Giọng nói không phải là người địa phương, giọng ấm, giống như người miền bắc.

Phớt lờ cái nhìn của An An, Lục Ngang sai bước ra ngoài.

An An chặn anh lại, nghiêng đầu hỏi: "*Anh rút cuộc muốn tìm tôi tiếp khách à?*" Cuối cùng quay lại chủ đề chính.

Liếc ánh mắt ra ngoài liền thấy Hồ mập đang nói chuyện điện thoại, Lục Ngang hỏi ngược lại: "*Anh ta đã nói với cô như thế hả?*"

"*Ai?*"

"*Tên mập.*"

An An quay đầu lại nhìn bóng lưng chần nịch của người kia, cô gơ hai ngón tay lên nói: "*Tiếp khách, hai ngàn.*"

Lục Ngang mở bao thuốc lá, móc ra một điếu. Kẹp ở đầu ngón tay, không có châm lửa. Anh hỏi ngược lại: "*Không sợ tôi là kẻ biến thái à?*"

An An thoáng nghiêng người sang, tựa lưng trên tường, mặc cả trả giá với anh: "Bình thường tiếp khách du lịch hai ngàn, muốn phục vụ thêm phải tăng tiền thêm."

"*Thật là kẻ tham tiền.*"

Lục Ngang cười khẽ một cái.

Đánh giá khuôn mặt trẻ tuổi của An An, anh nói: "*Cô gái nhỏ, trở về học cho giỏi.*"

"*Chết tiệt!*" An An không nhịn được, mắng lời thô tục: "*Anh chơi tôi à?*"

Khoảng cách hai người rất gần, Lục Ngang liếc mắt nhìn An An, hỏi ngược lại: "*Tôi chơi cô như thế nào?*"

Anh nói thật chậm. Yết hầu đàn ông từ lúc sinh ra đã chuyển động, khiến cho từng câu từng chữ đều phải cân nhắc.

An An hiếm khi nhe răng.

Lục Ngang đã vén rèm lên, rảo bước đi ra ngoài.

An An ngoảnh đầu lại ——

"*Anh hai,*" An An gọi anh: "*Anh rút cuộc có ý gì hả?*"

Cách nửa rèm cửa trong suốt, Lục Ngang không có lên tiếng. Trong tay anh vẫn còn cầm đầu cù là mới mua lúc nãy, chiếc hộp nhỏ nhỏ, thường thấy nhất, chính là nhãn hiệu Long Hồ. Mở nắp ra, trong không khí ẩm ướt đột nhiên dâng lên cảm giác mát mẻ.

Lục Ngang kẹp điếu thuốc vào hai đầu ngón tay, đầu cù là thoang thoang mùi bạc hà, anh đưa lên bờ môi, ngửi một cái.

Trong một cái chớp mắt này, mùi bạc hà kích thích, mùi thuốc lá cũng nhẹ nhàng tỏa ra một luồng khói trắng tinh tể.

An An nhìn vào trong tầm mắt, bờ môi không khỏi nổi lên một tia lạnh lẽo.

"*Này, rút cuộc có ý gì hả?*" Cô không nhịn được thúc giục.

Lục Ngang lúc này mới xoay người lại.

"*Không có ý gì hết.*" nét mặt anh lạnh lùng: "*Chính là không thích, không có hứng thú.*"

Thẳng thẳng quá nhỉ.

An An khoanh tay nhìn anh nửa giây, xoay người đi vào tạp hóa Mông Ca.

Rèm cửa nặng nề rũ xuống, một loạt âm thanh chuông gió vang lên.

Cô thật sự đã tức giận

Mông Ca ngẩng đầu lên, nhanh chóng nói: "*Cô quay lại làm gì?*"

An An không đáp, chỉ hướng vào kệ hàng trong xa. Nhón bàn chân lên, từ phía trên cùng của kệ hàng lấy một bia các-tông.

"*Này, này, này, cô lấy cái đó làm gì?*" Mông Ca hỏi.

Vừa dứt lời, đột nhiên trong túi quần da của An An phát ra đoạn nhạc quái dị: "*Hôm nay thời tiết rất đẹp, sói già mời đi ăn thịt gà...*" hát xiên xẹo lại sai nhịp điệu. An An móc điện thoại trong túi quần ra. Trên màn hình hiện rõ tên người gọi "An Quốc Hoàn". Cô trực tiếp ghì chặt điện thoại, không có nhận. Đi đến quầy thu ngân một bên hời Mông Ca: "*An Quốc Hoàn tới đây lấy tiền lúc nào?*"

"Tôi hôm qua." Mông ca nhớ lại nói: "Tôi hôm qua cô vừa đi khỏi, thì ông ta tới, ông ta còn hỏi tôi cô đi đâu vậy."

"Anh nói với ông ta hả?"

"Nói, chứ không Đông Châu đem tôi nướng thành than sao." Mông Ca lơ đãng nói.

An An bỗng nhiên trầm mặc.

Cuộn chặt bàn tay lại, cô nghiêng đầu nhìn về chỗ bên cạnh, đôi môi nhẹ nhàng run rẩy. Trùng mắt thật lớn, xong rồi cô mới xoay người lại.

Mông Ca nhìn thấy rõ chữ phía trên bìa giấy cứng, liền mắng: "Biết cô bình thường làm việc không dễ dàng gì rồi! Tôi cho cô bảy trăm cũng thua thiệt!"

An An hướng anh ta dựng thẳng ngón tay lên, vén rèm cửa bước đi ra ngoài.

Chỗ cửa hàng bán phở, tên mập không biết đang nói chuyện điện thoại cùng ai, hình như không được vui. Lục Ngang ngồi bên cạnh, dựa lưng vào tường, hai chân tùy ý chống trên mặt đất. Dầu cù là kia đã được quét qua, điều thuốc hút mới được một nửa, trong không khí mùi bạc hà cũng nhàn nhạt đi rất nhiều.

An An hướng anh đi tới.

Lục Ngang ngẩng đầu lên.

An An hỏi anh: "Thực sự không muốn sao?" cắn cắn môi, cô nói: "Có thể rẻ hơn một chút."

Lục Ngang tựa lưng vào tường, bờ vai thả lỏng. Anh nở nụ cười, âm thanh lưỡi biếng, đột nhiên ngả ngón nói: "Vậy chơi tùy ý cũng được sao?"

An An tựa hồ nghĩ được hương thơm bạc hà của dầu cù là, vừa nóng vừa lạnh. Về mặt lạnh lòng trầm xuống, An An cất bước đi về bến xe đối diện.

Thị trấn này không lớn, mỗi ngày xe khách tới đây không nhiều lắm, nhiều nhất chính là xe khách Côn Minh. Nơi này nằm gần sát biên giới Myanmar, có nguồn tài nguyên du lịch thiên nhiên, chính phủ mấy năm nay tự nhiên phát triển mạnh. Có rất nhiều khách du lịch tới đây thăm quan. Mà người dân địa phương quen thuộc với đường đi hơn, nếu như tìm bọn họ dẫn đường, có khả năng dành được một ít tiền.

Khắp thành giá cả thống nhất: một người/20 đồng.

Đèn giao thông bên kia đã thấy xe khách côn minh đang đi tới, cần gạt nước gạt qua gạt lại. An An vội vàng băng qua đường quốc lộ.

Thân hình bé nhỏ, hòa mình vào trong màn mưa, cũng không quay đầu lại.

*

*

Xe khách màu trắng đi vào trong bến, đợi thêm mấy phút, liền có vài người lần lượt đi ra, có người đeo túi xách, lại có người kéo vali. Những người kia đều có mục đích rõ ràng, người thì trở về quê nhà, người thì xuống xe hết nhìn đồng lại nhìn tây, nhìn cái gì cũng đều thấy mới mẻ, đó chính là khách du lịch.

Bởi vì tình hình biên giới bên kia không ổn định, hôm nay xe này rất ít khách đến. Vừa mới ra khỏi trạm, bọn họ đã bị người dân vây quanh. Hầu như tất cả mọi người đều gào thét lên "20 đồng một người, 20 đồng một người!". An An không có đi đến đó chỉ đứng gần cổng bến xe. Cô cầm bìa các-tông đặt bên chân.

Trên bìa các-tông dùng bút màu đen viết: 15 đồng/người.

Bởi vì không có xe ôm, xe xích lô, nên cô mới tính rẻ như vậy. Cũng bởi vì cô biết bến xe này theo quy tắc "ngầm", cho nên cô mới đứng xa như vậy.

Bình thường những ngày trời nắng đẹp, An An có thể gặp được vài người khách, nhưng hôm nay trời mưa, nên tình hình có chút không ổn.

Như bây giờ chẳng hạn.

Hai nữ sinh đeo ba lô liếc nhìn An An một cái, lại nhìn tờ giấy quảng cáo bên chân An An, cuối cùng tầm mắt vẫn gieo ở trên người An An.

Ánh mắt này khoét ở trên người An An, cũng không có dễ chịu gì... An An không nói gì.

Hai người kia kéo kéo áo ra hiệu cho nhau, cuối cùng xách vali cất bước đi khỏi.

Bọn họ đi xa, mới khe khẽ bàn luận: "Cô gái kia không tốt đâu."

"Nhìn cũng không giống người tốt."

"Nói không chừng đang kiếm khách bên đường, cái bộ dáng này..."

An An cái dạng gì chứ?

Mặc áo màu đen hờ eo, váy cũng màu đen còn có đeo khăn choàng cổ cũng màu đen luôn.

Phấn kẻ mắt cũng dùng màu đen nốt.

Rất đẹp, nhưng cũng cất giấu hơi thở mị lực nào đó, không yên ổn.

Đá chân vào hòn đá nhỏ, An An lần nữa dựa người vào cổng bến xe.

Điện thoại trong túi lại vang lên.

Là An Quốc Hoành gọi điện đến, An An tiếp tục ghi chặt chiếc điện thoại.

Đám hành khách này lần lượt đi hết, bến xe lại yên tĩnh trở lại, qua nửa giờ, lại có một chiếc xe buýt tới. Vòng tuần hoàn này cứ lặp đi lặp lại như thế.

Cả buổi sáng nay, An An không nhận được người khách nào.

Buổi trưa hiếm khi trời ngừng mưa, quần áo cô bị ướt hết, có chút không thoải mái. Buông lỏng đôi vai xuống, An An chậm rãi đi về.

Điện thoại trong túi lại vang lên, vẫn là đoạn nhạc quái dị kia: "*Hôm nay thời tiết rất đẹp, sói già mời ăn thịt gà...*" An An từ trong túi móc ra. Đây là số của địa phương, có thể là chỗ trước đó cô xin việc, An An nghe máy.

Mới vừa "*Alô!*" một tiếng, bên kia liền dùng giọng điệu hung dữ hỏi: "*Con gái An Quốc Hoành?*"

"*Không phải.*" An An bình tĩnh trả lời, hơn nữa nói cho ông ta biết, "*Nhầm số rồi!*"

Cô cúp điện thoại.

Người cầm máy đầu điện thoại bên kia sừng sốt hai giây, đá An Quốc Hoành một cước, mắng: "*Đồ chó ngu. Ông dám dùng số điện thoại của người khác lừa bố đây hả? Rõ ràng không phải là con gái ông.*"

"*Làm sao có thể?*" An Quốc Hoành cũng sừng sốt. Ông ta vội vàng gọi lại, bên kia một giọng nữ máy móc nói: "*Xin lỗi quý khách, số thuê bao quý khách gọi hiện giờ đã tắt...*"

"*Con ranh chết tiệt kia, lại trốn tôi!*"

Sắc mặt An Quốc Hoành trắng nhợt, hung hăng mắng một câu.

Ven đường, An An tháo nắp lưng điện thoại ra, lấy thẻ sim, không do dự, ném vào thùng rác bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ngụy Hiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Edit: LynCáo HTH

Beta: YanaIshi

An An đã nhặt lại thẻ sim điện thoại vừa ném.

Bởi vì các nhân viên trong cửa hàng nói với cô rằng, không có chứng minh thư thì không thể làm được thẻ sim mới.

An An không có chứng minh thư. Nói một cách chính xác, chứng minh thư của cô đã bị An Quốc Hoành giữ lại và giấu đi, giờ không biết để ở góc xó nào rồi. Cô không thể chạy đến bất cứ nơi nào, không thể đi đâu được cả.

Cô như một con châu chấu trong tay An Quốc Hoàn, luôn luôn bị giam giữ.

Vô luận cô chạy trốn đến bất cứ đâu, giấu mình tốt thế nào đi nữa, thì ở cái thị trấn nhỏ bé này, An Quốc Hoàn vẫn có thể tìm ra cô, cướp sạch tất cả của cô, làm cô trở thành hai bàn tay trắng.

Đúng vậy, hai bàn tay trắng.

An An đứng ở trước cửa quán nướng Đông Châu, chờ đến trời tối, đến khi chủ tiệm đến quán.

Mỗi đêm cô đều đứng ở đây bán bia, theo như quy tắc được rút 2%. Mỗi chai bia bán ra với giá 3 đồng thì An An nhận được 6 xu.

Cánh cửa sắt mở ra, không có một bóng người, trên nền đất đầy những vỏ bia mà cô đã bán vào tối hôm qua.

An An bán đến liều mạng.

Thình thoảng, các vị khách ồn ào nói, "*Cô gái nhỏ, cô hát một bài, tôi sẽ uống thêm vài chai nữa.*"

An An mở miệng hát ngay, Đặng Lệ Quân, Vương Phi, còn có Lương Tĩnh Như. Không một chút ngưng ngừng, mà còn hát rất ngọt ngào.

Cô chính là chiêu bài thu hút khách của quán này.

Bây giờ nghe An An đòi tiền lương, chủ quán một bên bận rộn, một bên nói: "*Tiền của cô bị cha cô lấy đi rồi.*"

Tổng cộng một ngàn rưỡi, nhưng An An không nhận được một đồng nào cả.

Mưa lại bắt đầu nhẹ nhàng rơi xuống từng hạt, chạm xuống đỉnh đầu, đến hàng lông mi và chảy dọc xuống cổ áo. An An xoa người rời đi.

"*Này, không làm nữa hả?*" – chủ quán cao giọng gọi cô lại.

An An xua tay: "*Không làm nữa.*"

Có ngu mới làm tiếp!

Từ quán thịt nướng đi qua hai con đường nữa, ở cuối có một tòa nhà cũ. Cầu thang hơi tối, không có bóng đèn nào cả. An An đi lên tầng hai. Cánh cửa ở phía bên phải của cầu thang không đóng, bên trong được chia thành nhiều gian phòng nhỏ khác. Đi qua dãy hành lang chung của tòa nhà, đi đến cuối dãy, An An mở cửa ra.

Đó là một căn phòng đơn nhỏ.

Đồ nội thất bài trí rất đơn giản, một giường đệm lò xo, một tủ quần áo và một chiếc ghế dựa gần bên cửa sổ.

Sau khi tiện tay đóng cửa, An An cởi chiếc áo đã thấm ướt bên ngoài ra.

Bên trong là chiếc áo bông màu trắng đơn giản.

Áo bông bao bọc phần ngực mềm mại, ôm chặt làm thân hình cô càng thêm mỏng manh, gầy gò.

Sau khi lau xong mái tóc, đang muốn cởi nốt cái váy ra, bỗng nhiên thấy thứ gì đó bên hông cần cần khó chịu.

An An lấy nó ra.

Đó là tấm danh thiếp của Hồ mập.

Tuy nó đã nhăn nheo, nhưng chữ viết trên đó vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Câu lạc bộ đêm "Ý Hưng Lan San."

Quản lý Hồ.

An An tùy tiện ném đại lên giường.

Cô nâng nệm lên. Có một túi nhựa ở giữa miếng nệm, được bọc lại thành nhiều lớp và được nhét ở tận bên trong, vị trí an toàn nhất. An An mở túi nhựa ra.

Bên trong túi đầy màu sắc, tất cả đều là tiền. Một trăm cũng có, một nghìn cũng có. Một xấp đầy.

An An ngồi tính từng tờ, lấy ra tám trăm. Sau đó nghĩ nghĩ gì đó, cô lấy thêm hai trăm nữa. Lúc này mới đem túi nhựa gói lại, nhét trở lại phía dưới nệm.

An An nằm trên giường.

Dưới chân đèn lên tấm danh thiếp, cô dùng mũi chân chụm lại nhẹ nhàng nhấc nó lên. Đôi chân trắng mảnh mai, ánh đèn chiếu vào làm tăng thêm vẻ mỹ hoặc. Ngay cả khi sống trong môi trường hồng nát như vậy cũng không thể giấu được thanh xuân và vẻ đẹp của cô.

Tấm danh thiếp của Hồ mập.

Vội tay cầm tấm danh thiếp, An An ngẩn nhìn nó một phút đồng hồ

"Làm!"

Cô bật người ngồi dậy, vắt chiếc áo ẩm ướt, hai tay duỗi ra, rồi một lần nữa lại mặc vào.

An An khóa cửa lại, bước đi kiêu hãnh, lần nữa trở lại "chiến trường".

*

*

Màn đêm buông xuống, không khí trong thị trấn náo nhiệt hẳn lên, trên đường phố đủ loại ánh đèn ái muội lập loè thi nhau nhấp nháy. Trong những năm gần đây, văn hóa nước ngoài đã trở nên phổ biến, câu lạc bộ, quán bar, tiệm mát-xa,... đều được mở rất nhiều khắp các ngõ hẻm dọc theo con sông.

Càng đi vào sâu trong hẻm, ánh sáng càng tối hơn.

"Ý Hưng Lan San" bảng hiệu to lớn sừng sững ở cuối con hẻm, phía dưới ánh đèn còn có hai người đang đứng dính chặt vào nhau. An An không thèm nhìn vào họ, trực tiếp đi vào bên trong.

Bên trong câu lạc bộ đêm, âm nhạc xập xình điếc tai, trên sàn nhảy cả trai lẫn gái ôm nhau lắc lư qua lại. An An đi qua, không quan tâm mọi thứ xung quanh, đúng lúc thấy được bóng dáng mập ú chắc nịch của Hồ mập.

"*Quản lý Hồ!*" – An An gọi anh ta:

Hồ mập có vẻ như đang vội vã, xoay đầu lại ——

Hắn ta dừng lại, cười ha hả hỏi cô: "*Người đẹp, có chuyện gì vậy?*"

Nắm tấm danh thiếp trên tay, An An nói thẳng: "*Tôi muốn đến đây làm việc.*"

"*Tốt quá!*" – Hồ mập kéo sợi dây chuyền vàng trên cổ, quét mắt một vòng trên vùng eo của An An, nhìn cô cười cười.

"*Nhưng tôi không lên sân khấu đâu.*" – An An nói thẳng với hắn.

Hồ mập nháy mắt làm bộ nghiêm túc, xụ mặt xuống: "*Ở đây chúng tôi không bao giờ ép buộc người khác. Đó là bất hợp pháp.*"

"*Khi nào có thể đi làm?*"

"*Tùy cô.*" – Hồ mập khoanh tay lại.

"*Có thể ứng tiền trước sao?*" – An An hỏi.

"*Đương nhiên.*" – Hồ mập đáp ứng cười sảng khoái.

An An nói: "*Tôi muốn một ngàn.*"

"*Ồ, không thành vấn đề.*" – đôi mắt nhỏ của hắn sáng lên, nói: "*Vậy cô chờ tôi một chút, tôi đi rất nhanh sẽ trở lại.*"

An An tự nhiên gật đầu.

Hồ mập đi dọc theo hành lang vào trong, vừa đi vừa cười sâu xa, bước vào phòng bao 208. Bên trong đã ngồi đầy người, oanh oanh yến yến, âm ỉ náo nhiệt, cực kỳ phô trương. Vượt qua vài người, Hồ mập đến bên Lục Ngang, hưng phấn mà nói: "*Anh Ngang, đoán xem ai tới?*"

Lục Ngang liếc hắn.

Hồ mập cười ha hả, sát lại gần, nói: "*Cái kia! Ti Ti.*"

Lục Ngang không tiếp lời.

Anh cúi người lấy gạt tàn thuốc trên bàn, búng búng thổi thuốc.

Hồ mập vẫn còn đang nói: "*Hiện tại cô gái nhỏ đó rất yêu tiền, vì tiền cái gì cũng chịu làm. Vừa mới này còn cùng em nói không lên sân khấu, ôi, ai mới đến mà không nói những lời này? Nhưng cô ta đòi ứng tiền trước, một ngàn quả là không ít, dù sao cô ta cũng phải cho em thử gì đó thôi!*" – Hồ mập cười lạnh, nói khẽ với Lục Ngang: "*Em để cô ta đợi bên ngoài. Nếu ỏn, tối nay sẽ...*"

Lục Ngang tựa người trên ghế sofa, duỗi vai ra đặt tay lên mép ghế sofa chậm rãi nhả khói.

Vẫn không trả lời.

Hồ mập khẽ run lên, suy nghĩ vài cái quay lại, sửa lời nói: "*Nếu không..... Vẫn là anh Ngang đêm nay vất vả một chuyến?*"

Còn có thể vất vả thế nào nữa?

Nói mới có mấy lời, mọi người cười ha ha.

Lục Ngang rút cuộc quay đầu, nhân nhật nói: "*Không có hứng thú.*"

Đối diện, có người xen vào nói: "*Cậu Lục lần đầu tiên đến đây, thích cái gì cứ việc mở miệng, để cho chúng tôi tận hết lễ nghĩa của chủ nhà.*" – mang tư thế cao cao tại thượng, còn có chút khiêu khích.

Lục Ngang cười cười, trả lời: "*Không cần phiền toái như vậy. Tôi về sau đều ở chỗ này, còn rất nhiều cơ hội.*"

Anh nói chuyện như vậy, không chừa chút mặt mũi cho ai, trên mặt người này liền có chút không nhịn được, áp lực không khí bên trong phòng ngay lập tức rơi xuống đến mức thấp nhất.

Buông người phụ nữ trong ngực ra, Lục Ngang lười biếng đứng dậy: "*Tôi đi ra ngoài hút thuốc.*"

Lúc này không ai nói gì.

Ngay khi anh rời đi, người trước đã lấy chiếc ly trực tiếp ra khỏi bàn, hung hăng mắng, "*Mẹ nó! Thằng đó là cái thá gì chứ?*"

Lục Ngang bước ra ngoài, thả lỏng đôi vai, kẹp thuốc đưa lên miệng.

Trên hành lang dài, có một cô gái xinh đẹp đứng dựa vào tường, chân phải của cô cong lên như có như không đá đá lớp gạch men sứ.

Mái tóc trên đầu cũng lay động theo chân cô.

Lúc đến gần, Lục Ngang nhận ra vị này chính là "mặt dày đòi tiền"

An An cũng nhìn thấy anh.

Người đàn ông này nhìn rất cao, vai rộng, chân dài, dọc theo hành lang đi đến, không hề quan tâm xung quanh.

An An quay đi, làm như không nhìn thấy anh.

Bên này, Lục Ngang đi qua cô, đi về phía trước được vài bước thì dừng lại. Lục Ngang xoay người, hỏi: "*Cô gái nhỏ, đã đủ 18 tuổi chưa?*"

An An lạnh lùng ngẩng đầu, hỏi lại: "*Ai cần anh lo?*"

Lục Ngang dời tầm mắt, không hề nói gì, tiếp tục đi ra ngoài.

An An dựa tường, tiếp tục đứng ở chỗ đó, nhàm chán mà chờ Hồ mập. Bỗng nhiên, có người dùng sức bắt lấy bả vai cô. Lục đạo rất lớn, như muốn véo thịt trên vai cô ra, không thoải mái chút nào.

An An nghĩ Lục Ngang lại trở về động tay động chân, cô không vui quay đầu lại ——

An An chậm rãi đứng thẳng.

Thế nhưng người tới là An Quốc Hoành!

Hình như bị đánh quá nhiều nên mặt mũi ông ta bầm dập, sắc mặt đen đui rất khó coi.

Cũng không biết làm sao lại có thể tìm được cô!

Cha con rất lâu không gặp, nhưng câu đầu tiên của An Quốc Hoành lại là: "*Nhà mình bị người ta đập.*"

An An không quan tâm nói: "*Liên quan gì đến tôi?*"

An Quốc Hoành sốt ruột a: *"Ba thiếu tiền bọn họ. Không có tiền trả, bọn họ nói sẽ chém tay ba!"*

"Tay ông vẫn chưa bị chém mà!"

"..."

Mấy người phục vụ trong này quay lại, liếc mắt nhìn An An một cái.

An An vẫn thờ ơ.

"Sắp không xong rồi?" phía sau An Quốc Hoành một người đàn ông mặt sẹo đi ra, nhú nhú mày, không kiên nhẫn: *"Ra ngoài nói chuyện."*

An An bất động, vẫn đứng nguyên tại chỗ nói với hắn: *"Có chuyện gì thì nói ở đây luôn đi."*

"Đừng nói nhiều. Mau theo tôi!" Dao Ba Nam quơ quơ con dao nhỏ trong tay.

Siết chặt bàn tay lại, An An đi theo hắn ra ngoài.

Sau khi đi ra khỏi hộp đêm, cách đó không xa có một công trình thi công bị bỏ dỡ, bức tường cũ đổ nát, gạch đá đầy rêu cùng mạng nhện. Người ta đồn rằng có người chết vì tai nạn khi đang thi công ở đây nên nó bị bỏ phí, nhiều năm qua không có người ghé đến.

Đi đến gần vài bước, An An liền dừng lại.

Nơi này rất tối. Gần đến đầu tháng, trăng lưỡi liềm trên bầu trời đã kéo lại gần đầy hơn, nhưng hết thay xung quanh khu này vẫn tối om, xám xịt. An Quốc Hoành cùng Dao Ba Nam một trước một sau, hai cái bóng dần chìm vào bóng tối.

"Tiền đâu?" An Quốc Hoành buông tay.

An An nhìn phía bên cạnh: *"Tôi không có, đều bị ông lấy hết rồi."*

"Không có cũng phải có." Dao Ba Nam miệng lưỡi vẫn dùng giọng điệu uy hiếp, *"Thiếu nợ thì trả tiền, là điều dĩ nhiên, nếu không thì đem cha cô chém chết, ném đi Nam Định cho cá ăn."*

An An liếc mắt nhìn An Quốc Hoành một cái, ngẩng đầu, thờ ơ nói với Dao Ba Nam: *"Mau chém đi, sao còn chưa chém?"*

Lại là một trận im lặng kỳ lạ.

Chẳng mấy chốc, An Quốc Hoành hét lên: *"Mẹ nó, tao nuôi được cái thứ chó gì vậy, muốn giết cả cha mình!"*

"Mẹ nó!" Dao Ba Nam nhỏ bọt nước miếng, chửi, *"Thật đủ độc!"* Hắn chấn An Quốc Hoành một chút, ánh mắt sắc nhọn liếc dọc theo khuôn mặt xinh đẹp của An đi xuống, xuống đến bộ ngực ở trong chiếc váy đen, sau đó đến eo. Cái eo kia thật sự rất thon, rất mỏng, nhìn trong bóng tối, giống như viên ngọc bích tốt nhất. Hắn muốn lại gần, muốn chạm vào nó, và cắn một miếng.

"Con gái ông, điều kiện không tồi, để cô ta lại..., còn tiền..." Dao Ba Nam cười dâm dăng.

Đối mặt với tầm mắt của Dao Ba Nam, An An cười chế nhạo: *"Giá của tôi rất cao! Ông ngu không nói đâu."*

"....." đột nhiên sắc mặt Dao Ba Nam thay đổi, trở nên hung dữ, *"Ông đây không có thời gian cùng mày cãi cò, đem tiền ra đây!"*

"Tôi không có tiền."

An An vẫn mềm cứng không ăn.

Dao Ba Nam không nói vô nghĩa nữa, hắn cầm con dao nhỏ trong tay quơ đi quơ lại.

Lưỡi dao sắc lạnh.

Dưới ánh trăng, chiếu thẳng lên bức tường.

Có một bóng người, dựa lưng vào tường, uể oải lười nhác đứng đó. Dáng người rất cao, giống như một vị thần.

Anh nói: *"Đừng ở chỗ này gây chuyện."*

Sáu từ, câu chữ rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nguy Hiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Edit: YanaIshi

Beta: LynCáo HTH

Anh nói: *"Đừng ở chỗ này gây chuyện."*

Sáu từ, câu chữ rất rõ ràng.

Bầu không khí ngưng đọng, mùi bạc hà xen lẫn với mùi thuốc lá, rất nhạt, rất giống với mùi ở tiệm tạp hóa Mông Ca trước đó.

An An xoay người lại.

Đường ngõ rất nhỏ hẹp, dài, lại không có chút ánh sáng nào, bóng đen bao phủ từ đầu ngõ tới cuối ngõ, Lục Ngang cứ như vậy tùy ý tựa người vào bức tường cũ. Trên người anh không có chút ánh sáng nào chiếu tới, cùng với màu đen hòa vào nhau, đường nét thân thể cường tráng.

Tựa như con thú sẵn mồi giờ móng vuốt vậy.

Anh từ từ đứng thẳng người lên.

Bóng dáng cao lớn mà thanh thinh.

Lục Ngang sải bước đi tới.

Dưới ánh trăng sáng mới nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của anh.

Đao Ba Nam nhanh chóng nhận ra không khí có sự chèn ép, giận giữ quơ quơ con dao nhỏ trong tay, khó chịu nói: *"Con mẹ nó mày là ai?"*

"Lục Ngang."

Anh trả lời qua loa.

Từ trước giờ chưa từng nghe đến cái tên này, Đao Ba Nam cười khẩy, chỉ chỉ vào chính mình, hỏi Lục Ngang: *"Biết bố mày là ai không?"*

"Không biết."

"Không có hứng thú."

Lục Ngang vẫn cứ thẳng thắn như vậy.

Đao Ba Nam thoáng ghen lại, sắc mặt đỏ bừng lên, mở miệng ra hung hăng nói: *"Mẹ nó ít xen vào chuyện người khác đi!"*

"Không quản, mày làm ồn đến tao."

Bộ dáng Lục Ngang uể oải đứng ở đó, giọng nói vẫn lạnh nhạt.

Đôi giày thể thao giẫm trên mặt đất, chân của anh rất dài lại săn chắc, bên hông thả lỏng, hai tay đút vào trong túi quần jeans, cả người anh như có như không đứng vững.

Khi đàn ông nhìn đàn ông, không có từ nào hình dung chính xác được. Như người đàn ông trước mặt này chẳng hạn, thực chất bên trong người lộ ra nguy hiểm bên ngoài lại làm như bằng quang trước mọi chuyện. Nhìn vào sâu vào ánh mắt của anh ta, lại như không thấy đáy.

Đoán không ra lại lịch của đối phương, Đao Ba Nam rõ ràng có chút lưỡng lự.

Lục Ngang đảo con người, không nói lời nào, chậm rãi bước đi.

Con hẻm thật dài ánh trăng bị che khuất, đôi giày cứ như thế nhấc lên hạ xuống theo nhịp, nhẹ nhàng vang lên. Đây là tiết tấu của anh, không ai quấy rầy đến. Đi ngang qua An An, Lục Ngang cũng không có dừng lại, tầm mắt anh nhìn thẳng về phía trước. Đúng như anh đã nói, không có hứng thú, không quan tâm, chẳng qua bị làm cho ồn ào đến thôi.

Thân hình anh đi qua, cuốn theo con gió tối. Thời tiết gần đây có chút nóng, chẳng biết Lục Ngang có phải vừa mới uống trà lạnh không, mà An An lại ngửi được trên người anh nhàn nhạt mùi thuốc bắc.

Suy nghĩ khẽ nhúc nhích, An An nhanh chóng nín lấy góc áo của anh.

Lục ngang dừng lại, liếc mắt.

"*Anh Ngang.*" An An mở miệng nói: "*Không phải vừa rồi anh muốn dẫn em ra sân khấu sao?*" —— cô không thể để cho anh đi, anh đi, cô càng nguy hiểm hơn.

Lục Ngang nín môi, mặt không chút cảm xúc, nhìn chằm chằm An An.

An An cũng không có trốn tránh nhìn thẳng vào anh: "*Sợ đất hả?*" Cô nói nhiều hơn anh một câu.

"Ồ!"

Lục ngang bị chọc cười, khẽ nhếch môi một tiếng.

Anh giơ tay lên, vòng qua cổ An An. Cánh tay khoác lên trên vai của cô, ngón tay tùy ý hạ xuống.

"*Em nói nhiều nhỉ.*"

Lục Ngang dường như trách móc nói một câu, đầu ngón tay nhẹ nhàng đùa bỡn cổ của An An, giống như đang tìm thứ gì đó.

Anh cùng cô đi về phía trước.

"*Chó mày. Hôm nay!...*" Đào Ba Nam thẹn quá hóa giận: "*...Các người hợp lại đùa giỡn bố đây phải không?*"

Lục Ngang không ngẩng đầu lên cũng không quay người lại, căn bản không để ý.

An An bị anh kẹp lại cũng không quay đầu lại được, còn có chút không thờ nổi. Người này nhìn qua không có cường tráng lắm, giờ không ngờ cánh tay lại nặng đến như vậy, nhưng khoác lên trên vai cô, lại cứng cáp lại như một ngọn núi bền chắc vậy. Cách một lớp vải mỏng, An An có thể cảm nhận cánh tay cứng rắn của anh, còn có máu chảy cuộn cuộn mạng theo chút nóng, giống như mới ủi xong quần áo vậy.

An An bất mãn giật giật cái cổ, vừa muốn né tránh ra khỏi một chút, Lục Ngang buông cô ra, trực tiếp bóp chặt Đào Ba Nam đang đánh lén ở phía sau, bẻ ngoặt tay hắn ra phía sau rồi đè mạnh lên bờ tường——

Phịch một tiếng.

Vừa nhanh vừa chuẩn xác.

Gương mặt Lục Ngang trầm xuống: "*Tao không muốn đánh nhau đâu.*"

Mặt mày của anh nghiêm túc, giọng nói càng lạnh.

"*Biết rồi, biết rồi...*" Đào Nam đau đến nhăn mặt, gật đầu không ngừng, lúc này Lục Ngang mới buông tay ra: "*Cút!*"

Đào Ba Nam gần như sắp lao đảo ngã xuống, vừa mắng chửi An Quốc Hoành vừa bỏ đi: "*Đều là năm gà nhà ông mang bỏ đây vòng vo!*" Hắn hung hăng đẩy An Quốc Hoành một cái. An Quốc Hoành quay đầu lại, muốn nói gì đó với An An, Đào Ba Nam cũng thuận thế quay đầu theo liếc An An một phát. Trong bóng đêm, An An vẫn đứng im ở chỗ đó. Dáng người cô cao, chiếc váy ôm cô đang mặc khoét sâu ở giữa làm vòng eo lộ ra một nửa. Hung hăng nhổ bãi nước bọt, Đào Ba Nam còn đá An Quốc Hoành một cái: "*Mẹ nó! Đi mau đi mau!*"

Ông ta biết rõ, có Lục Ngang "đại thần" ở đây, hôm nay sẽ không làm được gì An An, nhất định không lấy được gì hết, chỉ có thể đợi sau này.

Không cam chịu trong lòng lại nhìn An An lần nữa, Đào Ba Nam lúc này mới chửi bới rồi đi.

Tầm mắt xẹt qua bóng lưng người này, An An suy nghĩ vòng vò mấy vòng, bước chân đi tới, nói lời cảm ơn với Lục Ngang: "*Anh Ngang, cảm ơn anh.*"

Lục Ngang không để ý tới cô. Anh cúi đầu châm điếu thuốc, trực tiếp đi thẳng vào hộp đêm "Ý Hưng Lan San."

An An nhắc chân cũng bước đi vào theo.

Hộp đêm ngày càng nhộn nhịp, Lục Ngang dừng lại, cuối cùng vẫn phải xoay người: "*Cô bé, nơi này không thích hợp với cô.*"

"*Tôi lớn như vậy mà gọi cô bé ư?*" An An ưỡn ngực, vừa nghi hoặc: "*Quán nhiều như vậy, không phải anh có ý với tôi đó chứ?*"

Lục Ngang xoa xoa huyệt thái dương. Kẹp điếu thuốc ở hai đầu ngón tay, anh nói: "*Một nghìn đô. Tên mập muốn cô ngủ với anh ta.*"

Đối với tin này, ngược lại An An rất bình tĩnh. Cô nhìn thẳng vào Lục Ngang nói: *"Lo lắng cho tôi hả? Nếu không thì anh ngủ với tôi? Có điều, đây là lần đầu tiên của tôi, giá cao hơn một chút."*

Thăng thần không biết xấu hổ chút nào.

Lục Ngang chậm rãi nheo mắt lại.

Tầm mắt nhìn chăm chăm An An, cuối cùng anh dời đi chỗ khác.

Ý này rõ ràng không có hứng thú.

Bên kia, có người đi tới: *"Anh Ngang, em tìm anh đã lâu, anh định bỏ em lại ở đây sao?"* Lúc đang nói chuyện, giày cao gót giẫm bạch bạch bạch xuống sàn. Sức mạnh kia, giống như đang sợ cục thịt béo Lục Ngang bị người khác cướp mất đi.

An An theo giọng cô ta nhìn sang ——

Đi tới là một người phụ nữ mặc một bộ váy bó sát vào người.

Bộ ngực lộ ra một nửa. Cặp mông phía sau vênh lên, dáng người đầy đặn, nhiệt tình lại sôi động, tóc dài đến eo. Đi theo đường nét, tất cả đều chấp chòn phong tình.

Trên ngực còn có đeo thẻ bằng tên "Tô Đình".

Vừa mới đi tới bên cạnh, vị Tô Đình này hận không thể dán vào người Lục Ngang.

Thật ra hôm nay là lần đầu tiên cô ta gặp Lục Ngang, Hồ mập để cho cô ta tiếp đãi tốt vị khách này. Lăn lộn ở đây đã lâu, Tô Đình nhìn đàn ông vô cùng chính xác, biết rõ ai là cực phẩm.

Giống như Lục Ngang này vậy, khắp người đều tỏa ra mùi nam nhân, hơn nữa còn rất mạnh mẽ. Chỉ sợ ngủ qua một lần, sẽ càng không thể nào rời bỏ được mắt.

Đề phòng An An, Tô Đình khoanh tay lại, rõ ràng đang phòng ngự: *"Em gái, xin lỗi nhé, vị này chính là khách của chị."*

An An không phản ứng lại với cô ta, một lần nữa tầm mắt lại dời lên người Lục Ngang.

Lạnh lùng nhìn chăm chăm người đối diện, An An hỏi anh: *"Đây chính là hứng thú của anh?"*

Tô Đình vừa nghe xong, giậm chân nói: *"Cô có ý gì?"*

Lục Ngang nhìn An An nở nụ cười, hỏi ngược lại: *"Không được sao?"*

An An không nói gì thêm, trực tiếp vung tay rời đi.

Dáng người cô gầy, cổ ý rời đi với khí thế bá đạo.

Cúi đầu nhìn điều thuốc kẹp trong đầu ngón tay, Lục Ngang xoay người bước vào phòng bao 208.

Trong phòng mọi người vẫn còn ngồi ở đó.

Có lẽ bởi vì Lục Ngang rời đi một khoảng thời gian, nên không khí bên trong phòng dịu lại rõ ràng. Hồ mập lúc này lại thu xếp, hẳn để cho quản lý mang vài người phụ nữ vào. Trong lúc nhất thời vui vẻ, tất cả đều uống rượu chơi trò chơi còn có âm thanh của cháo lười.

Người lúc trước giận dữ trong tay đang ôn một mỹ nữ. Trông thấy Lục Ngang quay trở lại, ông ta từ từ ngồi thẳng dậy, còn ra oai khoan dung: *"Cậu Lục, cậu vừa tới đây, không biết bây giờ làm ăn khó khăn như thế nào."*

Lục Ngang cười: *"Cho nên La Khôn mới để tôi qua đây giúp đỡ."*

Người nọ lắc đầu nói: *"Cậu đừng có lấy La Khôn ra đây ép tôi. Cho dù hôm nay cậu ta có ở trước mặt tôi, cũng phải gọi tôi một tiếng chú Ngủ."*

Lục Ngang bóp chặt điều thuốc trong tay, không có nhận những lời này.

Cái người tự xưng là "chú Ngủ" gọi một cú điện thoại, đưa cho Lục Ngang: *"Tôi để cho La Khôn nói chuyện với cậu."*

Lục Ngang nhận lấy. Đầu bên kia giống như ngọn núi trong trời lạnh lùng trong màn đêm, lại phảng phất âm thanh niệm kinh của hòa thượng.

"Anh Ngang." Người bên kia lại gọi thân thiện.

Lục Ngang cười một tiếng, gọi cậu ta: "Khôn."

La Khôn nói: "Trước đó chú Ngũ đã đề cập với em, anh mới đến vài ngày, trước tiên nghỉ ngơi khỏe cái đã, em bên này làm lễ xong sẽ quay trở lại đó tìm anh."

Lục Ngang chỉ nói: "Anh biết rồi."

Nói đơn giản qua, Lục Ngang cúp điện thoại.

Đối diện trước mặt, chú Ngũ nhếch miệng lên, thắng lợi mỉm cười, anh ta "khách khí" nói: "Tiểu Lục, tôi sắp xếp người dẫn cậu đi đây đó chơi đùa một chút nha? Gần đây tôi phát hiện ra ở trong núi có một suối nước nóng, rất tốt cho thân thể, cậu đi thả lỏng một chút?"

"Được đó." Lúc này Lục Ngang không cự tuyệt nữa, sáng khoái đáp ứng.

Con người chú Ngũ đảo qua một cái, chỉ vào Tô Đình: "Để cho Tô Đình bồi tiếp, thế nào?"

Bộ dạng lười biếng dựa vào ghế sofa, Lục Ngang rũ mắt xuống nói: "Tôi không có ý kiến."

*

Đêm tối tan cuộc chơi, Hồ mập đích thân lái xe đưa Lục Ngang đến khách sạn. Xe lái đến khách sạn cao cấp nhất dừng lại, hần đưa cho Lục Ngang một chìa khóa phòng, nói: "Anh Ngang, anh nghỉ ngơi cho khỏe, cần cái gì cứ gọi điện cho em. Anh La đã dặn dò rồi, nói anh là anh em tốt với anh ấy."

Lục Ngang không nói gì, sắc mặt nhàn nhạt, liếc nhìn khách sạn một cái.

Bên trong nguy nga lộng lẫy, có người đến có người rời đi.

Anh nói: "Còn chỗ nào khác không? Chỗ này tôi không nữa ngủ."

Hồ mập gãi đầu một cái nói: "Em còn một căn nhà trống không, chỉ là nhà cũ thôi."

"Vậy thì đi đến đó." Lục Ngang nhìn ngoài cửa xe, không nói gì thêm nữa.

Hồ mập nói nhà cũ, quả thật nhà rất cũ.

Trong góc sân một đồng phế liệu để lộn xộn, trong phòng khắp nơi đều bụi bặm. Tô Đình nhìn xung quanh ngôi nhà một lần, sờ sờ đồng bụi trên bàn, không nhịn được lên tiếng phàn nàn: "Chỗ này làm sao mà ở nổi?!"

Hờ hững nhìn cô ta, Lục Ngang nói: "Ai nói muốn cô ở đây?"

Tô Đình: "..."

Lục Ngang để balô trên lưng xuống, ngồi xuống bên giường.

Không có bật đèn lên, anh đem từng món đồ để trên đầu giường. Một hộp dầu cù là, một gói thuốc, còn có một chút ít tiền lẻ.

Dầu cù theo thường lệ thoa một ít lên người, anh chậm rãi ngửi.

*

Hồ mập lái xe chạy về "Ý Hưng Lan San"—hần làm quản lý ở đây, phải đi dọn dẹp tàn cuộc. Tô Đình bị quăng đi, lại không thể tức giận, bây giờ chán nản đi về nhà, Hồ mập sẽ không có đưa cô ta về.

Dừng xe xong, khề hát ngâm nga, Hồ mập đi về phía "Ý Hưng Lan San".

Đột nhiên, một người chặn ở trước mặt hần.

Hần đưa mắt nhìn một cái, cười nói: "Đây không phải là đại mỹ nữ à?" nói xong lời này, anh ta mới nhớ ra chuyện đưa cô một nghìn đồng. Nhìn chằm chằm eo thon của An An, tên mập ngoắc tay: "Cô đi theo tôi vào lấy tiền."

An An không động đậy, chỉ hỏi anh ta: "Lục Ngang là ai?"

Hồ mập không nhịn được cau mày, hần còn chưa dám gọi thẳng tên Lục Ngang, con nhóc ranh này ngược lại không khách khí gọi.

"Thế nào, vừa ý với anh ấy hả?" hần cố ý trêu chọc.

Lục Ngang là ai, An An căn bản không biết rõ, cô chỉ biết là, người này rất lợi hại, đúng, là một nhân vật tuyệt đối lợi hại. Cô không thể buông tha miếng đùi ngon này được.

Vì vậy, An An gật đầu nói: "*Đúng vậy tôi rất vừa ý anh ấy.*"

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nguy Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Edit: LynCáo HTH

Beta: YanaIshi

Đúng sáu giờ Lục Ngang đã thức dậy.

Anh nhìn ra bên ngoài, mặt trời còn chưa mọc, sương mù vẫn còn vây kín một mảng u tối. Xuyên qua lớp cửa sổ, có thể nhìn thấy những chiếc lá màu xanh khẽ chuyển động. Bởi vì hôm qua mưa rất to, nên sáng hôm nay không khí còn hơi ẩm ướt. Nhưng cũng không gây cảm giác khó chịu. Ngược lại, loại ẩm ướt này mang lại sự tươi mát lâu dài và hơi yên tĩnh.

Lục Ngang dựa nửa người vào mép giường, với tay nhìn đồng hồ, sau đó đốt điều thuốc.

Ngôi nhà cũ này cách âm không được tốt. Mặc dù nó có một khuôn viên khá rộng, nhưng vì quá cũ nên có thể nghe rất rõ những âm thanh xung quanh. Nhà bên cạnh có đứa nhỏ làm vỡ cái chén, sau đó là tiếng la hét kèm theo tiếng khóc lóc của đứa bé. Nhà bên kia có hai vợ chồng đang thương lượng, đêm nay mời khách ăn cái gì, trước tiên cần chuẩn bị những thứ gì.

Bên kia người chồng đề nghị, sao không ăn lẩu.

Người vợ không khỏi oán giận, như vậy trong nhà đều đầy mùi lẩu, ông có bao giờ dọn dẹp đâu? Tuy rằng như vậy, bà vợ vẫn nghĩ nghĩ một lúc, cuối cùng nhắc nhở ông chồng buổi tối lúc về mua nhiều nguyên liệu một chút.

Dầu, tiêu, ớt, nhiều dầu mè một chút, đây là cách ăn ở phía Tây Nam.

Lục Ngang có chút muốn ăn thịt dê.

Nước nóng đun sôi, thịt dê được ném vào, và sau đó bỏ cá vào, tưới nước sốt tỏi tây và mè...

Cách vách nghe ván giường bắt đầu kéo kẹt vang lên. Lục Ngang thất thần cười cười, dụi điều thuốc, ngồi dậy.

Nửa người trên của anh để trần, ánh sáng nhàn nhạt le lói xuyên qua cửa sổ chiếu vào phía sau lưng anh, để lộ cơ bắp săn chắc.

Đêm qua anh không uống rượu, nhưng giờ tỉnh dậy lại thấy khát. —— Nơi này cao hơn một nghìn mét so với mực nước biển, được xem như là một cao nguyên. Lục Ngang không bị phản ứng cao nguyên, chỉ là rất khát. Anh đi vào phòng bếp. Góc bếp có một ấm điện nấu nước đã cũ, tối hôm qua Hồ mập nói có thể sử dụng. Mở nắp ra, ấm nước bên trong thành ấm bụi đã đóng thành một mảng dày. Lục Ngang mở vòi nước ra. Vòi nước đã rất lâu không được sử dụng, giống như khí quản của người cao tuổi, không được trơn tru. Tắt vòi nước, Lục Ngang xách theo ấm, đi ra phía sân.

Trong sân, gần cửa có một cái bồn rửa, và một đường ống nước được xây lên ở đó, dựng thẳng tắp lên, trông như chậu hoa đang chờ hứng ánh mặt trời.

Đổ đầy nước vào ấm, Lục Ngang tìm thấy dây nguồn cắm vào ổ điện bên cạnh.

Dây đồng trong ấm nước được bật lên và đèn bắt đầu sáng, Lục Ngang ngồi trên bậc thang trong sân hút thuốc. Chân trước chân sau vắt chéo lên nhau, một tay kẹp điều thuốc, một tay xem di động.

Di động này là tối qua Hồ mập đưa cho anh.

Lục Ngang chậm rãi lướt lướt nó, dần dần quen thuộc.

Tiền bạc, thẻ tín dụng cùng một khẩu bọn họ đều đưa cho anh, tất nhiên còn kèm theo xe và phụ nữ. Còn cung cấp thêm một hướng dẫn viên du lịch —— Hồ mập là La Khôn sắp xếp cho anh, bình thường làm việc chắc chắn, chỉ là nội tâm đầy xuân sắc, thấy phụ nữ đẹp là đi không nổi. Đây rõ ràng là nhược điểm.

Lục Ngang ném di động sang một bên.

Anh vẫn im lặng hút thuốc.

Hút xong hai điếu thuốc, ấm nước sùng sục sôi lên, khí nóng tỏa ra xung quanh, Lục Ngang rút phích cắm ra xách theo ấm nước chuẩn bị vào nhà. Đột nhiên, anh dừng lại. Đứng trên bậc thềm, Lục Ngang nhìn về phía cổng.

Đó là một cái cổng sắt, hai cánh cổng được gắn chặt một chỗ với nhau, không chút sứt mẻ.

Âm thanh xung quanh vẫn ồn ào, có vẻ không khác gì âm thanh trước đó, thậm chí còn phong phú hơn.

Lục Ngang nhìn chằm chằm cổng sắt, sải bước chân đi đến. Cầm then cửa, dùng lực nhỏ mở cánh cổng ra ——

Bên ngoài cổng sắt, An An quay đầu lại nhìn.

Nghẹn ngào tung bay.

Vẫn là thân hình gầy gò, mặc chiếc váy màu đen ngày hôm qua. Sáng hôm nay, cô mặc thêm chiếc áo khoác rộng bên ngoài. Khóa kéo mở rộng không cài, dường như không hề sợ lạnh.

Sau vai đeo chiếc túi.

Ánh mắt của Lục Ngang vẫn giữ nguyên, như thường lệ vẫn thờ ơ: "*Cô tới đây làm gì?*"

An An nhai kẹo cao su, như có như không nhìn anh: "*Tôi mặt dày tới đây.*"

Cô nói, nghiêng đầu nhìn thẳng anh, ra vẻ đáng yêu.

Lục Ngang trầm mặt, không nói một lời liền đóng cổng, An An lấy chân ngăn lại ——

Chân cô mảnh khảnh, thon gọn, tùy ý nhấc lên, trông đến lóa mắt. Đôi giày da mũi nhọn bao phủ toàn bộ bàn chân, nhìn lên bắp chân thẳng tắp, mang một sự tùy tính mê hoặc.

An An nói: "*Tối hôm qua tôi lại gặp lại tên mặt sẹo.*"

"*Vậy thì sao?*" Lục Ngang hỏi lại.

An An tiếp tục kể khổ: "*Tiền đều bị cướp sạch, tôi hết chỗ để đi rồi.*"

"*Đi mà tìm Hồ mập.*" Lục Ngang nói với cô, hơn nữa còn bình tĩnh phân tích, "*Nếu cô có thể tìm đến đây, khẳng định đã gặp qua anh ta rồi. Hồ mập là chủ nơi này, đi tìm hắn mà giải quyết.*"

Người này logic rõ ràng, thật không thể lừa nổi. An An rừ mắt, đá đá hòn đá nhỏ bên chân, nói: "*Tôi không thể làm chỗ đó được nữa. Anh biết đấy, bố tôi cùng tên sẹo, bọn họ có thể đến câu lạc bộ đêm tìm tôi, chỗ đó không an toàn.*" Ngừng lại một chút, An An giương mắt nhìn Lục Ngang nói: "*Tôi chỉ có thể tới tìm anh.....*" Giọng cô tỏ ra đáng thương, nhìn rất yếu đuối, cả khuôn mặt lúc này nhìn rất thương xót, có vài phần đáng yêu cùng mong chờ.

Vẫn có thể mê hoặc lừa gạt người khác.

Tuy vậy, Lục Ngang vẫn như cũ thờ ơ, không tiếp lời. Giống như ý chí sắt đá.

An An suy nghĩ đã hết bản lĩnh. May mắn còn có chiều cuối. Cô sớm đã tự tìm được cho mình lý do, hỏi Lục Ngang: "*Anh còn muốn tìm người đi chơi không?*"

"*Không cần.*" Lục Ngang mặt không biểu tình, "*Tôi có người rồi.*"

"*Cái cô Tô Đình đó ư? —— anh có hứng thú với cô ta hả?*" Tầm mắt cô bỏ qua Lục Ngang, liếc vào bên trong căn nhà, rồi một lần nữa nhìn về phía Lục Ngang. Cô mỉm cười: "*Nhưng tôi nghe Hồ mập nói, tối hôm qua anh đuổi cô ta đi rồi.*"

Đôi môi nhỏ đỏ chu lên lạnh lợi cực kỳ, cả khuôn mặt tươi cười, đắc ý khiêu khích, tinh ranh vô cùng.

Lục Ngang im lặng, xoay người đi vào.

Trong tay còn xách theo ấm nước, nửa người để trần, lộ ra vòng eo hẹp dài kia.

An An đeo ba lô sau lưng, đi theo phía sau Lục Ngang. Khi cô bước qua cánh cổng sắt, cô vỗ nhẹ vào ngón chân——

Nửa cánh cổng đóng lại.

Đứng ở giữa sân, An An không nhanh không chậm mà đánh giá.

Có một cái sân rộng, một bên là phòng bếp, bên kia là nhà kho chất đầy đồng đồ lộn xộn. Bậc thang phía dưới có hai ba cái tàn thuốc, bên cạnh thấm ướt vài giọt nước, còn một đường bị kéo ra. Cô nghĩ anh vừa mới ngồi ở chỗ đó, đun ấm nước kia.

An An nhìn xung quanh một lượt, Lục Ngang lại quay trở ra. Lúc này, anh đã tròng lên người một chiếc áo thun, phía dưới vẫn là chiếc quần dài mặc lúc mở cửa.

Nhìn mặt cô, Lục Ngang trầm mặc hai giây, tựa như không biết phải nói tiếp chuyện gì, An An đã mở miệng, đánh đòn phủ đầu dò hỏi: *"Tôi có thể ở chỗ này tắm rửa một cái được không?"*

"Không được." Lục Ngang lạnh nhạt cự tuyệt.

An An gãi gãi tóc, kiên trì: *"Tôi chỉ tắm rửa thôi."*

Lục Ngang vẫn kiên trì: *"Không được."*

An An bật cười: *"Anh sợ cái gì? Chỉ tắm thôi mà cũng không cho, keo kiệt như vậy....."*

"Đừng nghĩ dùng phép khích tướng," Lục Ngang lạnh lùng chọc cô, *"Đối với tôi vô dụng thôi."*

Người đàn ông này..... An An cắn chặt răng, trừng mắt nhìn anh.

Lục Ngang vẫn tĩnh bơ.

An An không thèm quan tâm nữa, cô ném ba lô xuống đất, hai tay kéo khóa cởi áo khoác ném qua một bên.

Chiếc váy màu đen phủ bên trong cơ thể cô, đường cong trên người chạy dài phập phồng.

An An vẫn nói: *"Tôi chỉ tắm rửa thôi."*

Lục Ngang dời ánh mắt, đi đến bên cạnh cái hồ, cầm lấy ly súc miệng, im lặng đánh răng.

Không có ai ngăn cản, An An thuận lợi đi vào trong phòng. Nhà trệt tổng cộng có ba phòng. Ở giữa là phòng khách, câu đối chúc Tết được dán lên tường đã phai màu, bên phải là phòng ngủ, bên trái là phòng vệ sinh. Cô cầm một cái túi nhỏ, đi vào phòng vệ sinh.

Trong phòng vệ sinh vô cùng đơn giản, một đôi dép lê để ở góc tường, bồn rửa mặt cũng chỉ có vài đồ vật, xà phòng, dao cạo râu. Dao cạo râu không phải dao điện, là loại dao cạo đơn giản nhất, lưỡi dao cạo. Nhìn qua trông càng tăng thêm nam tính cho người đàn ông này.

Lặng lặng nhìn một lát, An An cởi giày, thay dép lê vào. Đôi dép rất lớn, bàn chân cô cực kì nhỏ, lọt hỏm vào bên trong. Đi mỗi bước, giống như trẻ em xâm nhập thế giới của người lớn.

An An nhìn vào gương bắt đầu tháo trang sức, cởi đồ, sau đó tắm rửa một cái triệt để. Hơi nóng bốc lên, làn da cô trở nên hồng nhợt, giống như cánh hoa nhỏ nộn phấn giữa mùa xuân.

Tắt vòi nước, An An tùy tay xoa xoa tóc, và quấn vào trong một chiếc khăn, trong gương lộ ra một khuôn mặt sạch sẽ và trẻ trung.

Nhìn chăm chăm chính mình trong gương, An An quan sát một hồi lâu, cầm lấy túi một bắt đầu trang điểm.

Bút kẻ mắt vừa mới vụn ra, bên ngoài bỗng nhiên nghe được âm thanh vọng vào.

Trong lúc tẩy trang và chuẩn bị tắm, bên ngoài vẫn luôn yên tĩnh không tiếng động. Lục Ngang dường như không tồn tại. Lúc này không giống như thế.

An An lê từng bước chân, lặng lẽ đi đến bên cửa sổ, vén màn cửa lên nhìn.

Mới vừa tắm xong, hơi nước bốc lên che mờ tầm kính, An An thò ra một hơi, dùng bức màn chậm rãi lau khô, ghé sát mặt lên cửa kính nhìn ra.

Bên ngoài, nửa cánh cổng sắt được ai đó mở ra.

Lục Ngang đã mặc chỉnh tề, áo thun cùng quần jean.

Áo thun mềm mại bó sát cơ thể, từ trên vai xuống, tôn lên cơ bắp rắn chắc của anh.

Tầm mắt lướt qua Lục Ngang, An An nhìn về phía người đang đứng ở cổng.

Người đến là một cô gái.

Ngực cô ta rất lớn, trắng và mềm, được khóa lại trong một chiếc váy bó sát, cúc áo phía trên chỉ cài một nút. Chỉ cần mở thêm một nút đó, bộ ngực cô ta có thể đổ ra bất cứ lúc nào.

Dựa vào bộ ngực này, An An nhận ra cô ta, là Tô Đình tối hôm qua.

Hồ hấp khê kim nén lại, không hiểu vì quá tò mò hay là gì, An An bắt đầu nhìn lên, ghé áp tai vào muốn nghe xem bọn họ nói gì.

Bên trong và bên ngoài công sắt, cả hai đứng đối diện nhau.

Lục Ngang tựa hồ nhú mày, giơ tay xem thời gian: "*Sớm như vậy?*"

Tô Đình lập tức giải thích: "Bên này khá vắng người lại không có hàng quán gì cả, em muốn đến sớm một chút, mang theo điểm tâm sáng cho anh." Lại cười: "Ngày hôm qua chủ Ngũ căn dặn em phải chiều cố anh thật tốt, em cũng không dám chậm trễ." Khi cô ta vừa nói chuyện, vừa tiến thêm một bước, ngực như muốn dán chặt lên người đàn ông đối diện.

Lục Ngang dừng một chút, xoay người.

Thấy bóng dáng hai người đã gần trong tầm mắt của mình, An An buông bức màn xuống, bình tĩnh đứng trong chốc lát, lại tiếp tục nghe ——

Tô Đình đem đồ ăn đặt trên bàn phòng khách nói: "*Sao nhà này bẩn vậy, anh Ngang để em quét dọn một chút là sạch ngay.*"

Lục Ngang cự tuyệt: "*Không cần.*"

An An hết nhìn bên ngoài, lại nhìn nhìn bên trong. Cô đem quần áo vừa mới mặc cởi ra, vứt dép sang một bên. Tháo khăn lông đang quấn trên đầu xuống, cô đi đến mở vòi nước, tắm lại một lần nữa.

Trong phút chốc, tiếng nước phòng tắm vang lên.

Tô Đình nháy mắt sững sốt. Xác nhận là âm thanh này phát ra từ phòng tắm, cô ta xoay đầu xấu hổ hỏi Lục Ngang: "*Anh Ngang, anh nơi này..... Có người?*"

Lục Ngang nhấp môi, "*Ừm*" một tiếng.

Tô Đình cắn cắn môi, nhìn chằm chằm về phía nhà tắm.

Lúc này mới sáng sớm, liền có người tắm rửa? —— đây là làm cái gì?

Đàn ông với phụ nữ ở với nhau, giống như có thể làm được..... Cũng chính làm chuyện này.

Tô Đình không cam lòng mà nhìn Lục Ngang, lại liếc về phía phòng tắm, tầm mắt hận không thể đem bức tường kia chọc thủng.

An An làm ướt tóc lần nữa.

Cô từ từ vuốt mặt, xoay người tắt vòi nước. Khi bàn tay chạm vào vòi nước, An An dừng lại. Trên cả hai mặt của vòi nước, một bên là nóng, trong khi phía bên kia là lạnh.

An An dừng một chút, đem vòi nước xoay lại.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nguy Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Edit: YanaIshi

Beta: LynCáo HTH

Nhiệt độ trong phòng tắm dần dần giảm đi, và ngay sau đó, dòng nước lạnh dội xuống đỉnh đầu An An.

Dòng nước lạnh cơ hồ như xuyên qua làn da vào tận xương cô, An An đứng một lúc lâu, sau đó mới tắt vòi nước, nhanh chóng lau khô người, đi ra ngoài.

Tóc ướt còn dán chặt vào gò má, khí lạnh từ trong lỗ chân lông phảng phất bay ra. An An cầm khăn lau vắt khô, sau đó quấn chặt vào người, rồi mặc quần áo vào. Xách túi trang điểm lên, quay về phía cái gương, cô bắt đầu trang điểm.

Bởi vì quá lạnh, nên sắc mặt của cô không tốt chút nào.

Đôi môi hơi nhếch lên, son môi quét qua quét lại, bây giờ mới lộ vẻ sức sống một ít.

An An lê đôi dép lên, đang muốn đi ra ngoài, đôi dép xoạch một tiếng, liền rơi xuống sàn nhà... An An rũ mắt nhìn nhìn một chút, bàn chân nhỏ từ đôi dép to của đàn ông từ từ rơi xuống, An An trực tiếp đi chân không trên sàn nhà.

Tô Đình vẫn luôn chú ý động tĩnh trong phòng tắm. Khi nghe tiếng nước chảy ào ào, trong lòng cô ta đã không thoải mái, lúc này lại quá mức yên tĩnh, thì cô ta càng không thoải mái hơn nữa. Bực bội liếc nhìn về phía phòng tắm, cô ta lại quay đầu nhìn về hướng Lục Ngang.

Người đàn ông này còn chưa ăn đồ ăn sáng cô ta đem tới, sữa đậu nành, bánh bao vẫn còn để ở trên bàn. Lâu như vậy, Lục Ngang chẳng qua chỉ mới uống một ly nước. Mặt nước ngưng đọng, duy chỉ có một ít hơi nước nóng chậm rãi bốc lên. Mà anh thì vẫn ngồi thành thoi ở kia. Không nói một lời nào, cũng chẳng biết đang suy nghĩ gì.

Tô Đình biết rất rõ, nếu như không phải chú Ngũ an bài, thì cô ta không thể ở đây được. Cô ta nhìn ra được, chú Ngũ và Lục Ngang không hợp nhau. Anh La để cho Lục Ngang tới đây giúp đỡ, chính là muốn tiếp cận công việc của chú Ngũ, tên yêu quái chú Ngũ này, làm sao lại đồng ý được chứ?

Cho nên, chú Ngũ cần người theo dõi Lục Ngang, hơn nữa sau lưng thử thăm dò anh.

Tô Đình chính là con cờ của chú Ngũ.

Chú Ngũ đã đồng ý với cô rằng, chỉ cần cô theo dõi Lục Ngang, thì sẽ cho cô ta tiền.

Sờ sờ lỗ mũi, Tô Đình vẫn còn lén nhìn Lục Ngang.

Kể từ khi gặp được Lục Ngang, trong lòng Tô Đình liền nổi lên một chút tâm tư. Cô ta lớn tuổi rồi, không muốn tiếp tục biểu diễn trên sân khấu của hộp đêm nữa, cô ta muốn nhanh chóng tìm một người đàn ông để ổn định lại cuộc sống, mà Lục Ngang, chính là một sự lựa chọn tốt nhất—— anh là bạn của anh La, sau này khẳng định cuộc sống sẽ rộng mở, từ khuôn mặt đến vóc dáng đều toát lên hương vị nam nhân, vai rộng thắt lưng thẳng, chuyện sinh hoạt khẳng định vô cùng tốt.

Cô ta không muốn để vuột mất anh.

Nghĩ như vậy, Tô Đình liền có cách làm vẹn cả đôi đường. Mỗi ngày cô ta đều chạy qua chú Ngũ báo cáo tình hình, còn Lục Ngang bên này cô ta cũng không muốn buông tay.

Chờ sau khi Lục Ngang tiếp nhận công việc làm ăn của chú Ngũ, cô ta còn lo lắng gì nữa?

Tiền sao, nơi nào mà không có?

Quyết tâm như vậy, Tô Đình lên tiếng, chủ động nói: "*Anh Ngang, nơi này của chúng em có rất nhiều chỗ đẹp...*" Biết Lục Ngang không thích chú Ngũ sắp xếp, Tô Đình cố ý tránh chỗ suối nước nóng của chú Ngũ, đang muốn giới thiệu những địa điểm du lịch khác, bên kia, một tiếng cọt kẹt, cửa phòng tắm cuối cùng cũng mở ra.

Chủ đề câu chuyện liền dừng lại, Tô Đình nhìn sang.

Chỉ thấy trong phòng tắm có một cô gái bước ra. Thân hình cao, hơi gầy. Nhìn lướt qua, trước ngực không có mấy cân thịt, ngược lại đôi chân thẳng tắp. Còn nhỏ tuổi, trên mặt trang điểm hơi dày, kẻ mắt màu đen, son môi đỏ mọng, cả người lộ ra vẻ mị hoặc. Giống như nữ yêu quái ăn thịt Đường Tăng vậy, lại như được nam nhân nào đó bồi bổ từ trong ra ngoài, cô đứng ở đó, chính là xinh đẹp, khoe khoang, thu hút mọi ánh nhìn.

Tô Đình nhất thời cảm thấy quen mặt, nhưng lại không nhớ nổi mình gặp ở đâu rồi, trong chốc lát lại nhảy bén nhận ra nguy hiểm mai phục khắp nơi, đối thủ trước mắt này trẻ hơn cô ta, đẹp hơn cô ta, lại còn chiếm mất cơ hội của cô ta, rõ ràng mạnh mẽ... Nhú nhú mày, trong lòng Tô Đình dấy lên cảm giác đề phòng. Khoanh tay lại, cô ta không thoải mái mà mắng An An một câu: "*Tắm thôi mà cũng lâu như vậy, cho là mình quý hiếm lắm chắc.*"

Nếu cô ta gây khó trước, An An liền không khách khí.

Cũng không thèm đoái hoài tới Tô Đình, căn bản không thèm tiếp chiêu, An An coi cô ta như người vô hình nói: "*Lục Ngang, có dép không?*"

Một quyền này coi như là đánh vào bầu không khí phía trên, Tô Đình ghen một lúc, trong ngực không khỏi nén giận lại. Một lần nữa quan sát tỉ mỉ An An, cô ta liền nhận ra—— tiểu yêu tinh trước mắt này, không phải là "em gái" tối hôm qua ở hộp đêm muốn đoạt mồi làm ăn mình đó sao? Không nghĩ tới... nhanh như vậy đã câu được Lục Ngang rồi!

Nghĩ đến tối hôm qua bị Lục Ngang đuổi đi oan ức, Tô Đình càng nghĩ càng giận dữ, nhìn về phía An An ánh mắt bộc lộ không tốt.

Ngược lại An An không thèm để ý chút nào, tâm tình bình tĩnh.

"Lục Ngang, có dép không?" Cô vẫn hỏi lại.

Lục Ngang ngược mắt, nhìn sang.

Cửa phòng tắm hơi tối, đôi chân trần An An đi trên sàn nhà. Trên nền xi măng cũ kĩ có vài ổ gà màu xám tro, cùng tôn lên đôi chân cô, tựa như công chúa cao ngạo, trắng nõn cực kỳ.

Lục Ngang nói: "*Bên trong không phải có sao?*"

An An nói: "*Tôi không tìm được.*"

Lục Ngang nhìn chăm chăm cô, hàm ý cảnh cáo. An An cũng không sợ anh, đón nhận ánh mắt của Lục Ngang, vẫn kiên trì nói: "*Tôi không tìm được.*" Lục Ngang im lặng đứng dậy, bước đến. Đi đến gần, An An mới nhường đường một ít, Lục Ngang liền đi vào trong phòng tắm.

Không nhìn thấy.

Trận đầu giao chiến đầu tiên hoàn toàn thất bại, Tô Đình nhất thời giận tím mặt, giận đến nổi cuộn chặt bàn tay lại, trong giây lát âm thầm suy tính tiểu yêu tinh này đến tột cùng ở đâu chui ra vậy, lại không hiểu quy tắc như thế!

Trong phòng tắm, An An mới vừa tắm xong, hơi nước ẩm ướt phủ vào mặt, cũng không cảm thấy bức bối, ngược lại, bầu không khí thật thoải mái. Trên mặt nền còn có dấu chân nhỏ cô để lại, một, hai dấu chân.

Lục Ngang xoay người liếc nhìn An An một cái.

Mà An An lại thân nhiên như không.

Lục Ngang quay mặt lại.

Đôi dép được xưng "không tìm được" đang nằm trong góc tường.

Anh đi tới. Mặt trên đôi dép ướt nhẹp, ở dưới còn nhỏ vài giọt nước.

Lục Ngang cúi người xuống, dùng hai ngón tay nhắc đôi dép lên.

Nhét vào bên chân An An.

An An lúc này mới mang vào, nhẹ nhàng tiến lên, đem người nọ chặn lại ở trong phòng tắm.

Trong nháy mắt không gian dường như chật hẹp, không khí ẩm ướt giống như bị nhiễu loạn, dòng nước chảy không ngừng. Có một ít tia ánh sáng phản chiếu vào trong phòng, có thể thấy vài hạt bụi đang bay lượn quanh trên không trung, cuốn vào giữa hai người, lượn qua lượn lại. Vô hình như đan dệt lại thành một sợi dây, dây đưa vòng quanh căn phòng.

Lục Ngang rũ mắt xuống.

Nghênh đón trước mắt anh, là khuôn mặt đầy vẻ mỉa mai hoặc, vô cùng xinh đẹp, hơn nữa giống như đang khát máu. Đôi môi kia đỏ mọng, so với son trà sau núi còn xinh đẹp hơn nhiều, mềm mại. Dùng đầu ngón tay bóp một cái, chỉ sợ bóp ra nước. Kẻ mất hết lần này đến lần khác vẫn luôn dùng màu đen, giương nanh múa vuốt, trông rất phô trương thanh thế.

Lục Ngang thờ ơ, vẫn bình tĩnh hỏi cô: "*Cô có ý gì?*"

"*Anh biết mà!*" An An trả lời lại.

"*Tôi không biết.*" Lục Ngang vẫn bình tĩnh nói.

Thân hình cao lớn của anh, liên tục nhàn nhạt rót âm thanh vào tai cô, mang theo hứng thú từ trên cao nhìn xuống. Giống như bất kể An An nói gì đi chăng nữa, anh đều hồ hởi chỉ đứng xem cuộc vui, tư thế như không thèm quan tâm đến.

Cô gái xinh đẹp hướng Lục Ngang trừng mắt nhìn, An An vô lại nhắc nhở anh: "*Tôi đối với anh quán mãi không rời.*" Cô vừa nói vừa mỉm cười.

Lục Ngang mặt không đổi liếc nhìn cô một cái, định cất bước rời đi, nhưng An An lại không để cho anh đi, bước đến trước mặt Lục Ngang chặn lại, thậm chí còn dính sát vào người anh.

"*Lục Ngang.*"

An An nói: "*Hình như tôi bị cảm rồi, nhức đầu quá.*"

"Ồ."

Lục Ngang cười lạnh, hơn nữa không khách khí chút nào chọc thủng cô: "*Buổi sáng còn tắm được, không phải đùa rất vui sao?*"

Bị vạch trần như vậy, mặt An An vẫn không đổi. Chỉ vào vòi sen phía sau lưng anh, bình tĩnh nói: "*Hình như bị hư rồi, anh xem này.*" Ngón tay An An khẽ đụng vào vòi nước lạnh, cô nhẹ nhàng nhắc lên——

Trong nháy mắt nước lạnh dội xuống!

Bên trong phòng tắm đột nhiên vang lên tiếng nước chảy ào ào, Tô Đình sợ hết hồn. Cô ta vẫn luôn đứng ở bên ngoài chờ, cố gắng nghiêng đầu lắng nghe động tĩnh ở bên trong phòng. Nhưng đứng lâu như vậy, vẫn không nghe được bọn họ đang nói cái gì, bây giờ đột nhiên nghe tiếng nước chảy, Tô Đình lập tức đứng lên—— bọn họ ở bên trong đang làm cái gì vậy?!

Chẳng lẽ ban ngày ban mặt còn muốn tắm uyên ương hả?

Chết tiệt, con chó này!

Tô Đình không thể nhẫn nhịn được nữa, nhanh chóng hướng đến phòng tắm, nhưng mới đi được vài bước, thì bên trong tiếng nước chảy bỗng nhiên dừng lại. Cô ta lúng túng đứng ở đó, ôm đầu nhìn về phía phòng tắm.

Giữa căn phòng rất lạnh, phòng tắm rất tối.

Mặc dù cánh cửa kia đang mở, nhưng ở trong như một thế giới khác và cô ta không thể đi vào được.

Chỉ cần nghe một qua, Tô Đình cũng biết, hai người trong đó... có cái gì đó không thích hợp, hơn nữa cũng không bình thường. Cô ta dường như không có lý do gì đã thua thêm lần nữa.

Suy nghĩ một chút, không phải đã ngủ rồi sao? Cái này có là gì?

Tô Đình bỗng nhiên thần nhiên.

Bên trong, nước ở vòi sen vẫn còn chảy tí tách, nhỏ vài giọt.

Lục Ngang tắt vòi nước, xoay người lại, trầm mặc nhìn chằm chằm An An.

Khi ánh mắt bén nhọn của anh từ từ dò xét, An An vẫn thần nhiên. Tiếp tục quay trở lại câu chuyện, cô nói: "*Anh xem, có phải bị hư rồi không?*", không một chút sợ hãi nào.

Người đàn ông trước mặt đột nhiên bị tạt một ít nước lạnh lên người. Tóc anh hơi ngắn, bởi vì bị hắt nước, nên sợi tóc dựng thẳng đứng lên. Có vài giọt nước chảy dọc xuống gò má, có vài giọt lại rơi trên mí mắt của anh, khẽ nháy mắt một cái, liền rơi xuống đất. Nửa thân áo thun bị ướt đẫm. Áo dán chặt vào lồng ngực của anh, lộ đường cong cường tráng, còn có cơ bụng săn chắc, uốn lượn, tràn đầy sự kèm chế xen lẫn với mùi hóc môn của đàn ông.

"*Đùa rất vui phải không?*" Lục Ngang lạnh lùng hỏi.

An An ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào đôi mắt anh.

"*Cô có biết mình đang làm gì không?*" Lục Ngang vẫn cứ lạnh lùng nói.

An An nói: "*Tôi biết.*"

"*Không, cô căn bản không biết gì.*"

Giống như một câu tuyên án, Lục Ngang vừa nói, vừa chậm rãi cúi người xuống.

Giây phút này, giống như có hai thứ gì đó không giống nhau. Như trong cơ thể anh đang tích góp một luồng sức mạnh, hoặc như một con dã thú đang cố chịu đựng giờ móng vuốt ra vậy. Khuôn mặt của anh càng lúc càng lạnh lùng, cũng chậm rãi chiếm một tầng bản chất khát máu.

An An thấp hơn anh một cái đầu, Lục Ngang cúi đầu cứ như vậy nhìn An An. Dựa gần như vậy, hoàn toàn chèn ép cô, bốn mắt nhìn nhau.

Bàn tay Lục Ngang bóp chặt lấy cổ của cô, từ từ bóp thật chặt, chặt thêm nữa.

Anh vững vàng nhìn chằm chằm cô.

Sức của anh, mạnh đến nỗi, như đang bóp con kiến trong lòng bàn tay vậy, có thể dễ dàng bóp chết nó.

An An không hề lui về sau, cũng không có giấy giụa.

Cô vẫn nhìn thẳng anh, hô hấp có chút phập phồng.

Ngón tay của người đàn ông di chuyển di chuyển qua lại trước cổ cô, cuối cùng giữ nguyên ở đó.

Trụ ở đó, vẫn tiếp tục siết chặt cổ cô.

Lần này, vẫn là như vậy.

Giống như hán thích chỗ này vậy.

Cổ An An đang bị bóp chặt, thì từ từ được thả lỏng.

Đầu ngón tay Lục Ngang lại nhẹ nhàng siết lại. Lần này nhẹ hơn lúc này, nhưng mỗi lần anh bóp một cái, thì đụng vào cái cổ mềm mại của cô. Cũng không thoải mái, An An bị ép ngửa mặt lên, nhịp tim có chút đập nhanh.

Đây mới là sức mạnh của anh, thuộc về người đàn ông rất mạnh mẽ.

Anh có thể nhanh chóng tìm được nhược điểm của cô, hơn nữa không khách khí chút nào để cho cô chịu đau đớn, để cho cô hít thở không thông, để cho cô lùi bước.

Sức lực hai người chênh nhau rất nhiều.

"Biết mình đang làm gì không?"

Lục Ngang lại lạnh lùng hỏi lần nữa.

Đôi mắt người đàn ông này rất đen, hoàn toàn nhìn không thấy đáy, đúng là người lạnh lùng, hơn nữa còn rất vô tình.

Anh yêu cầu câu trả lời khẳng định.

Nhìn chăm chú vào anh: *"Biết."* Dừng lại một chút, cô nói: *"Tôi quán mãi không buông."*

"Biết rồi thì rút xa một chút!"

Lục Ngang không chút khách khí

Buông tay ra, anh đứng thẳng dậy, cất bước rời đi.

Thân hình Lục Ngang rất cao, lúc đi ngang qua người An An, không một chút do dự.

An An trừng mắt nhìn, giờ tay lên, vẫn túm chặt góc áo của anh. Kiên nhẫn lại còn ngoan cố.

Lục Ngang quay đầu lại.

"Cút như vậy là muốn ngủ với tôi sao?" Anh lạnh lùng hỏi, không một chút tình cảm nào.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nguy Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Edit: LynCáo HTH

Beta: YanaIshi

Tô Đình lái xe đến đây. —— Hồ mập làm việc rất cẩn thận, ngay cả những chuyện này cũng thu xếp ổn thỏa trước. Đây là một chiếc xe việt dã khá lớn, cực kỳ thích hợp leo núi. Tô Đình vừa lái xe, trong lòng vừa hoang mang rối loạn. Cô ta hỏi Lục Ngang muốn đi tham quan ở đâu không, Lục Ngang chỉ lắc đầu.

Bây giờ ngồi ở ghế lái, Tô Đình một bên lái xe, một bên không thoải mái mà liếc mắt qua kính chiếu hậu.

Qua gương chiếu hậu, An An để ba lô bên cạnh người, nghiêng đầu ngồi ở ghế sau gần cửa sổ. Trong xe yên tĩnh, cô cũng im lặng, chỉ chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ. Khi cơ thể cô nghiêng qua, chiếc cổ mảnh mai của cô lộ ra một dấu đỏ.

Dầu đỏ kia đặc biệt nổi bật.

Tô Đình thường xuyên kiểm soát dựa trên da thịt của mình, kiến thức rộng rãi, đương nhiên hiểu rõ dầu đỏ này từ đâu mà có.

Tầm mắt cô ta quay qua liếc nhìn Lục Ngang.

Lục Ngang đã thay chiếc áo thun khác, đầu tóc ướt nhẹp còn có vài vệt nước hơi nhỏ xuống vai. Dưới ánh mặt trời, nhìn càng nam tính hơn, càng hoang dã hơn.

Không thể ngờ tới..... Anh còn có loại sở thích này.

Tô Đình lú lờ. Nghĩ đến một màn lúc này ở ngôi nhà kia, trong lòng cô ta càng thêm không thoải mái —— một người tắm rửa cũng thôi đi, một người khác đi vào không bao lâu cũng ướt nhẹp, thế này tính là sao đây? Lại liếc nhìn An An một lần nữa, Tô Đình lạnh mặt, cân nhắc việc đi theo ngày hôm nay. Trước đó cô ta đã tự vạch ra một kế hoạch khá hoàn hảo, định đưa Lục Ngang đi thị trấn này chơi, tiện thể bồi dưỡng tình cảm với anh một chút, đến tối lại tiếp tục thử tìm cách câu dẫn người đàn ông này một lần nữa... Hiện giờ thì hay rồi, đeo theo một đứa "con ghê", là chuyện gì đây?

Tô Đình âm thầm bực bội, ngồi ở ghế sau An An bình tĩnh nói: *"Tôi muốn ghé qua trường học phía trước."*

"Cô muốn làm gì?" Tô Đình lập tức khó chịu lên giọng, *"Chúng tôi không rảnh để theo hầu cô."*

Đưa An An đi theo, cô ta đã rất khó chịu, hiện giờ còn muốn kiểm soát tài xế cho cô, đương nhiên Tô Đình càng không muốn. Cô ta lập tức tự đặt mình với Lục Ngang cùng một phía.

An An không quan tâm, chỉ cố chấp nói: *"Tôi muốn đến trường."*

Tô Đình không muốn dừng, bên cạnh, Lục Ngang bỗng nhiên lên tiếng: *"Đưa cô ấy đến đó đi."*

Nhìn nhìn Lục Ngang, Tô Đình không thể không nuốt xuống cơn giận này.

Theo lời An An, có một trường Cao đẳng nghề và kỹ thuật trong khu vực này. Xe dừng trước cổng trường, An An xuống xe. Đi được vài bước, cô đột nhiên quay lại đi tới. Đứng ở bên ngoài cửa xe, An An ghé đầu vào: *"Lục Ngang, tôi có chuyện muốn nói."*

"Nói chuyện gì?" Lục Ngang nhìn cô, sắc mặt lạnh nhạt.

An An lời ít mà ý nhiều: *"Tiền."*

"Ồ."

Lục Ngang dựa lưng vào ghế, tay nhẹ nhàng đặt bên cửa sổ, lời nói không rõ mà còn cười một chút.

An An tiếp tục nói: *"Lúc trước Hồ mập có nói giá cả. Đơn thuần đi chơi cùng, hai ngàn. Làm điều gì khác thì tính sau, giờ tôi muốn lấy tiền."*

Cô nói chuyện với bộ dạng nghiêm túc thế này, làm Lục Ngang sinh ra một loại ảo giác, phảng phất là chính mình ba lần đến "thỉnh" cô tới. Đôi môi khẽ nhếch lên, Lục Ngang nói: *"Còn gì nữa?"*

An An liền nói: *"Tôi muốn ứng trước một ngàn."* Có lẽ là sợ anh không đáp ứng, An An lấy Hồ mập ra làm cái cớ, nhấn mạnh nói: *"Lúc trước tôi cùng Hồ mập đã nói như vậy."*

Lục Ngang không nói lại, đầu ngón tay nhẹ cong, lấy ví trong túi quần ra. Bên trong là một xấp dây máy tờ hồng hồng. Lục Ngang tùy tiện rút đưa cho cô.

Bên ngoài, An An nghiêm túc đếm lại số tiền, ngón tay lưu loát lại chuyên nghiệp.

Tổng cộng một ngàn hai.

Cô lấy đi một ngàn bỏ vào trong túi. Còn hai trăm, cô đưa trả lại cho Lục Ngang: *"Dư rồi."*

Cánh tay Lục Ngang vẫn đặt trên cửa xe, không hề có ý định nhận lấy.

An An nghiêng đầu hỏi anh: *"Anh còn muốn làm thêm việc khác?"*

"Hai trăm có thể làm cái gì?"

Lục Ngang bỗng nhiên ngả ngón.

An An không nói lời nào.

Lục Ngang quay đầu, hỏi Tô Đình: *"Hai trăm có thể làm cái gì?"*

Tô Đình vẫn ở bên cạnh lặng lẽ nghe, lúc này bị hỏi đến đột nhiên không kịp phòng ngừa, sau đó ngẩn người, cô ta nói: *"Hai trăm có thể..... Có thể làm một lần."*

Lục Ngang liền hỏi An An: *"Hai trăm, cô làm sao?"*

An An không chút khách khí mà đem tiền vứt lại trong tay Lục Ngang, cô nói: *"Đó là cô ta."* Cô cũng không quay đầu lại, đi về phía trường học.

Nhìn chằm chằm mấy tờ tiền được nhét lại, cánh tay của Lục Ngang vẫn còn trên cửa xe, không nhúc nhích.

Giờ nghe được chuyện như thế, Tô Đình cũng nghĩ ra được điều gì đó không thích hợp. Liếc nhìn Lục Ngang, cô ta cố ý nói: *"Anh Ngang, bây giờ cô gái này thật là lợi hại, tâm tư lại nhiều, hay dỡ thói tức giận, tính tình còn kiên cường, hành động thì che che giấu giấu như mang dao trong người, giống như tất cả mọi người đều thiếu nợ cô ta."*

Lục Ngang châm điếu thuốc, tay bóp bóp huyết thái dương.

Như được cổ vũ, Tô Đình lại mở miệng, ghé sát Lục Ngang thì thào: *"Anh Ngang, chỗ nào không thoải mái, để em xoa giúp anh nha."* Cô ta vừa nói, vừa nghiêng cả người tới gần Lục Ngang, hai tay đưa ra, định xoa huyết thái dương cho anh.

Lục Ngang ngước mắt, lạnh lùng phất tay cô ta xuống.

Tô Đình không phản ứng kịp, cánh tay lơ lửng giữa không trung, qua hai giây, cô ta ngượng ngùng thu lại.

Lục Ngang đem tiền trong tay ném qua cho cô ta, không kiên nhẫn mà nói: *"Hai trăm, để tôi yên tĩnh một lát."*

Tô Đình nắm chặt tiền còn muốn nói gì nữa, Lục Ngang cảnh cáo nói: *"Ở bên cạnh tôi thì nên biết an phận một chút."* Kẹp thuốc đưa tới bên môi, anh quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Bầu trời hôm nay sáng sủa hơn trước, không khí trong lành, từng đám mây trắng che phủ cả phía dưới khuôn viên trường học, tòa nhà lớp học được xây dựng khá khang trang, sạch sẽ, cũng như các bạn sinh viên tràn ngập sức sống của thanh xuân như ánh sáng mặt trời. Hết thấy mọi thứ đều tươi mới, tốt đẹp.

*

An An đi ngang qua hai khu dạy học, đi đến phía sau nhà ăn. Thời điểm này đã qua giờ ăn sáng của sinh viên, nên bên trong đều là những nhân viên vệ sinh đang quét dọn. Từ cầu thang phòng ăn xuống tầng hầm, có một căn phòng sạch sẽ.

Bên trong căn phòng có người đang cầm cây lau nhà, mặc quần áo vệ sinh, nhìn từ phía sau có chút ngốc nghếch.

"Kế Siêu." An An kêu tên người này.

Kế Siêu nghi hoặc quay đầu lại ——

Trông thấy người tới là An An, anh ta cười. Buông cây lau nhà trong tay xuống, anh ta nói: *"Gần đây anh gọi cho em đều không liên lạc được."*

An An gãi đầu: *"Đã bị bố em lấy..."*

Kế Siêu lấy một hộp cơm từ trên cùng của bể nước nóng rồi đi đến cầu thang, anh hỏi, *"Em ăn sáng chưa?"*

An An lắc đầu.

Mở hộp ra, bên trong có hai cái bánh bao. Kế Siêu cầm một cái đưa cho An An.

An An nhận lấy, cắn một miếng.

Hai người ngồi ở phía trong cầu thang, ánh đèn trần chiếu xuống phía sau đầu. An An đem túi đặt trước ngực, lấy một ngàn lúc này Lục Ngang đưa, cùng một xấp tiền chuẩn bị hôm trước, giao cho Kế Siêu.

"Này, em làm gì vậy?"

Kế Siêu hoảng sợ.

An An nói: *"Không phải trong dạ dày mẹ em có một khối u sao, lại một hai phải đòi mang thai, mấy hôm trước đột nhiên ngắt xiu đưa đi bệnh viện, anh đem số tiền này cầm đi trả khoản tiền đã mượn lúc đó đi."*

Nắm xấp tiền dày trong tay, Kế Siêu không phục: *"Sao không để bố em trả."*

"Ông ta thì lúc nào có tiền đâu?" An An vùi đầu cắn một miếng bánh bao, nói, "Em không thể nhìn mẹ em chết."

"Kia..... vậy dự định của em phải làm sao bây giờ? Không phải em đã tích góp tiền rất lâu sao!" Kế Siêu sốt ruột thay cô.

An An nhìn anh ta cười: "Anh đừng lo lắng cho em, em tự có cách để kiếm tiền."

Nhéo nhéo cái bánh bao trong tay, Kế Siêu cúi đầu nói: "An An, bên ngoài kiếm tiền cũng không an toàn, nếu không em đừng đi, anh làm thêm hai năm nữa có thể kết..." Anh ta còn chưa dứt lời, bên cạnh, An An hai ba miếng đã giải quyết xong cái bánh bao. Vỗ rớt mảnh vụn, cô dặn dò Kế Siêu: "Đừng gọi điện thoại cho em, có việc gì thì gửi tin nhắn."

"Em lại muốn đi?" Kế Siêu rõ ràng là buồn.

"Ừm."

An An vẫy tay cười.

Cánh tay mỏng trắng của cô vẫy vẫy, có một sự cảm dỗ dụ hoặc.

Kế Siêu ngượng ngùng mà nhìn trộm cô, nắm chặt tay mình, anh ta nói theo: "Để anh tiễn em."

*

Lục Ngang hút xong hai điều thuốc.

An An từ trong trường học đi ra, bên cạnh còn có thêm một người đàn ông, nhìn có chút ngốc ngốc. Hai người đứng trước cổng trường nói chuyện, mặt đối mặt, không biết đang nói cái gì, rõ ràng là rất thân nhau. Sau đó, An An vẫy vẫy tay, mở cửa xe, trực tiếp kéo ghế sau ngồi vào. Người đàn ông kia vẫn đang đuổi tới bên cạnh chiếc xe, không yên tâm mà đánh giá hai người phía trước.

Tô Đình lờm anh ta: "Nhìn cái gì?"

Kế Siêu chỉ dặn dò An An: "An An, em cẩn thận một chút."

Đến lúc này, Tô Đình mới biết được rằng, con tiểu yêu tinh này tên An An.

Bây giờ người đã đủ cả, cô ta rút cuộc mới dám quay lại cùng Lục Ngang nói chuyện: "Anh Ngang, hôm nay anh tính đi đâu chơi? Xuống thị trấn, hay đến bên cạnh bên kia đi dạo?"

Lục Ngang trầm mặc một lát, chỉ nói: "Tôi muốn đi thấp hương cho chú La."

"A?" Về mặt Tô Đình đầy khó xử, lẩm nhẩm nhắc nhở Lục Ngang, "Nhà anh La ở trên núi, bình thường phải đi mất bốn giờ liền, nhưng gần đây mưa lại lớn quá, đường núi khẳng định không dễ đi....."

"Các cô không cần đi."

Lục Ngang trực tiếp chấm dứt lời nói cô ta.

Tô Đình nghe vậy, lặng lẽ suy nghĩ. Cô ta thật sự không muốn chạy một chuyến khổ cực như vậy, lại sợ không báo cáo được kết quả cho chú Ngũ... Hiện giờ trong lòng vui vẻ, cô ta đang muốn lại nói vài câu khách khí, phía sau ghế An An đã mở miệng.

Cô nói: "Tôi muốn đi."

Ánh mắt Lục Ngang lạnh lùng, nhìn chằm chằm cô.

An An căn bản không sợ anh, cô đưa ra lý do: "Tôi đã lấy tiền của anh rồi."

Vẫn là câu nói mang bộ dạng nghiêm túc, giống như lúc ở trong phòng tắm, cái loại cổ chấp giống nhau như đúc!

Lục Ngang xoa xoa huyết thái dương, thấp giọng, mắng câu: "Chết tiệt!"

An An vẫn ngồi đó, ôm ba lô, lù lù bất động.

*

Nếu An An kiên trì, Tô Đình chỉ có thể đi cùng. Vẫn là cô ta lái xe.

Xe ra khỏi thành phố, không có đường cao tốc, trực tiếp đi thẳng đường quốc lộ. Bên kia Lục Ngang vẫn luôn mở cửa sổ xe, gió thổi ngược vào sau, An An bị thổi đến có chút đau đầu. Cô mặc áo khoác, dựa lưng vào ghế.

Ở phía trước, Tô Đình mở nhạc.

Bài hát thịnh hành mấy năm nay, lời bài hát toàn là yêu đi yêu lại, nào là bạn trai, bạn gái.

Tô Đình cười cười, đột nhiên hỏi An An: "*Thằng nhóc vừa rồi là bạn trai cô à?*"

"*Không phải, đó là bạn tôi.*"

Tô Đình liền cười: "*Bây giờ người trẻ tuổi các cô thật là cởi mở, ai ai cũng đều nói là bạn.*"

An An lúc này mới chuyển ánh mắt qua, từ kính chiếu hậu nhìn về phía cô ta, đáp lễ nói: "*Cô cũng đâu có già.*"

Bị chặn nghẹn, Tô Đình đành đành sát khí nhìn ra sau. Nhưng ngại có Lục Ngang ở đây, cô ta đành nhịn xuống.

Bên tai một lần nữa thanh tịnh, đầu An An lại bắt đầu đau, cô nghiêng qua một bên, nhắm mắt nghỉ ngơi. Khi cơ thể lung lay, tỉnh dậy, bọn họ đã ngừng ở trạm xăng dầu. Lục Ngang vẫn luôn ngồi ở phía trước giờ không thấy đâu, Tô Đình thì đang đi gọi người tới bơm xăng.

An An xuống xe, đi vào nhà vệ sinh, lúc đang rửa tay thì Tô Đình cũng tới.

"*Cô cùng Lục Ngang là quan hệ gì?*" Lừa lúc Lục Ngang không ở đây, Tô Đình muốn nhanh chóng giải quyết con tiểu yêu tinh này.

An An liếc cô ta thả từng chữ: "*Chính là cái loại quan hệ mà cô đã nhìn thấy đấy.*"

"*Cô như vậy là mặt dày đấy không biết sao? Anh ấy lại không hề cho cô mặt mũi!*" Tô Đình chế nhạo An An.

An An một bên rửa tay, một bên vui vẻ mà nhắc nhở đối phương: "*Dừng nói tôi, anh ấy cũng chưa bao giờ quan tâm đến sắc mặt của cô.*"

"...!!!"

Tô Đình lần thứ hai bị cô làm cho nghẹn lại!

Cô ta lên giọng cảnh cáo An An: "*Cô đừng mơ có ý đồ với anh ấy.*"

"*Những lời này để lại cho chính cô đi.*" Giữ giữ nước trong tay, An An không quan tâm đến cô ta, trực tiếp đi đến chỗ xe việt dã đang đậu.

Tô Đình oán giận đứng ở chỗ đó, dùng sức dậm dậm chân, cô ta lấy điện thoại ra gọi.

Điện thoại vang lên thật lâu, bên kia mới nghe máy: "*Người đẹp, tìm tôi có chuyện gì?*" Thanh âm nói năng ngọt xớt.

Tô Đình nói thẳng: "*Anh ở bên ngoài đã lâu, đã bao giờ nghe qua một con nhãi ranh tên An An không?*"

"*An An?*"

Bên kia dừng một chút, bỗng nhiên cười, "*Là con gái An Quốc Hoàn sao?*"

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nguy Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Edit: YanaIshi

Beta: LynCáo HTH

"*An An?*" Bên kia dừng một chút, bỗng nhiên nở nụ cười: "*Là con gái An Quốc Hoàn sao?*"

Sau đó hai người nói thêm mấy câu gì đó, rồi Tô Đình cúp điện thoại.

Kết quả của cuộc điện thoại này rất phong phú, cô ta khe khẽ ngâm nga vài câu hát, lấy bàn tay còn dính chút nước sữa lại mái tóc gọn sóng. Hướng về chiếc gương nhìn một chút, Tô Đình dầm mạnh giày cao gót, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Mới đi được hai bước chân, cô ta bỗng dừng lại.

Bên ngoài, Lục Ngang đang thoải mái dựa tường, hai tay đút vào túi quần, dáng vẻ trông rất nhàn rỗi.

Vì không biết lúc này anh có nghe được nội dung cuộc nói chuyện đó không, nên Tô Đình có chút lúng túng, tìm chuyện để nói: "*Anh Ngang, anh làm gì ở đây vậy?*"

Lục Ngang nghiêng đầu, đột nhiên hỏi cô ta: "*Biết chữ không?*"

"... *Cái gì?*" Tô Đình cảm thấy lời này lời này không nói rõ được, giống như hòa thượng sờ mũi mà không thấy tóc.

Ngón tay Lục Ngang chỉ về phía trước, lại hỏi cô ta: "*Biết chữ không?*"

Nhìn theo hướng ngón tay của anh, sắc mặt Tô Đình trong nháy mắt đỏ bừng lên.

Ngay phía trước, có một bức tường chắn ngang.

Bức tường màu trắng, dùng sơn đỏ viết chữ trên đó rất bắt mắt —— Cấm dùng điện thoại trong cây xăng.

Mấy dòng chữ này rất lớn nhìn thấy mà giật mình, nhắc nhở mọi người thường xuyên lui tới nơi đây.

Chiếc điện thoại màu hồng vẫn còn nắm trong tay, người Tô Đình đỏ đầy mồ hôi lạnh: "*Anh Ngang, xin lỗi.*" Cô ta giả vờ ân hận: "*Mới vừa rồi em có việc gấp, nên quên mất.*"

"*Không cần nói xin lỗi với tôi.*" Lục Ngang đứng thẳng người lại, chỉ vào cô ta nói: "*Sao cô lại nói chuyện điện thoại ở đây?*"

"*Sao ạ?*" Tô Đình có chút bất ngờ.

"*Cô gọi điện thoại bảo người nói chuyện lúc này đến đón cô về.*"

Nói xong câu đó, Lục Ngang chăm rãi đi về phía chiếc xe việt dã.

Tô Đình sững sốt một giây, mới phản ứng kịp lời này là có ý gì, cô ta vội vàng chạy đi: "*Anh Ngang, bên trong chắc có hiểu lầm gì đó?*"

"*Không có hiểu lầm.*" Mặt Lục Ngang nhìn thẳng, chỉ nhắc lại cho cô ta nhớ: "*Tôi nói rồi, ở bên cạnh tôi, yên phận một chút.*"

"*Anh như vậy là vì con tiểu hồ ly đó hả?*" Tô Đình không kìm nén lại được, âm thanh trong chốc lát hơi cao lên.

Lục Ngang lúc này mới quay đầu lại, hơi lạnh tỏa ra khắp người: "*Nếu cô ấy không yên phận, thì cũng sẽ giống như vậy.*"

Bên kia, xe bị khóa lại, An An không vào được xe. Cô đeo ba lô lớn nên đáng đứng có chút nghiêng ngả, dựa vào cửa xe phía sau chờ bọn họ trở lại. Nghe được âm thanh nói chuyện, cô ngẩng đầu lên——

Tô Đình vừa vặn nhìn sang.

Trông thấy đôi phương, An An lập tức thay đổi biểu cảm.

Bị mất sĩ diện như vậy, Tô Đình thở ra một hơi. Gắt gao bấm lên trái tim không thoải mái, cô ta hướng về Lục Ngang phân tích thiệt hại: "*Anh Ngang, nếu em đi rồi, thì ai sẽ lái xe đây?*"—— Đây là Tô Đình muốn gây khó dễ cho anh. Trước đó cô ta đã hỏi qua, Lục Ngang không biết lái xe, còn An An nhìn cũng không giống như biết lái.

Cho nên cô ta tràn đầy tự tin, nhất định Lục Ngang sẽ không đuổi mình đi được.

Lục Ngang nhìn cô ta một chút, tầm mắt chuyển hướng, hỏi An An: "*Biết lái xe không?*"

An An lúc này mới nghiêng người nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp. Trong đáy mắt chứa đựng nụ cười, cô cố ý hỏi anh: "*Xe nào?*"

Lục Ngang mặt lạnh, gõ lên đầu xe một cái. Âm thanh cứng rắn, giống như thân thể bên trong của người đàn ông đó vậy, trực tiếp đi vào lòng người.

Hai người mặt đối mặt trong hai giây, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, An An mạnh mẽ nói: "*Biết.*"

Lục Ngang liền ra hiệu cho Tô Đình: "*Chìa khóa.*"

Tựa như vừa bị tát một chậu nước lạnh, suy nghĩ liền rơi vào khoảng không, Tô Đình hung hăng lườm An An, cô ta vội nói: "*Anh Ngang, chú Ngũ để cho em chiêu đãi anh, anh như vậy... Em không có cách nào ăn nói lại với chú Ngũ.*" Cô ta cuối cùng lấy chú Ngũ ra làm lá chắn, cố ý dè dặt Lục Ngang.

Lục Ngang cười khê: "*Cô không có cách nào, thì liên quan gì tới tôi?*"

Tô Đình bị nghẹn lại, cảm hận đem lấy chìa khóa xe ra. Lục Ngang ném qua cho An An.

Mở cửa xe, An An bình tĩnh ngồi vào ghế lái, ba lô kia vẫn còn đeo trên lưng, cô vứt nó ra phía ghế sau, trực tiếp cài dây an toàn vào người. Bên kia, Lục Ngang cũng leo lên ngồi vào ghế phụ.

An An nhìn vào gương chiếu hậu.

Bật chìa khóa, sang số, hai tay để trên vô-lăng, dưới chân cố gắng giậm số.

Xe việt dã không nhanh không chậm chạy ra khỏi trạm xăng, trong gương chiếu hậu phảng phất bóng dáng Tô Đình càng nhỏ lại, xe liền rẽ qua một bên, hoàn toàn không thấy được. An An đột nhiên phanh gấp lại, chiếc xe dừng ở ven đường.

Lục Ngang liếc mắt qua.

An An thành thật khai báo: "*Lục Ngang, thật ra tôi không biết lái xe.*"

Lục Ngang: "..."

Hai bên huyết thái dương nhảy giật giật, liền nhưc đầu. Cổ găng đề nén lại, Lục Ngang mới hỏi cô: "*Vậy cô vừa mới làm gì?*"

"*Lúc nhân viên rửa xe, tôi có nhìn qua một chút.*" An An thành thật nói.

Lục Ngang đau đầu. Xoa xoa ấn đường, anh không nhịn được, chửi nhỏ một tiếng, hận không thể bóp chết được cô: "*Sao lúc này lại nói dối?*"

"*Bởi vì tôi không muốn đi cùng cô ta.*"

An An khinh miệt. Cô rất trần trụi, không hề che giấu chút nào, giống như viên ngọc thô chưa qua mài dũa vậy.

Cô chân thật đến đáng sợ.

Trong xe bỗng yên yên tĩnh.

Bốn mắt nhìn nhau, sắc mặt An An thản nhiên, hỏi Lục Ngang: "*Chúng ta làm sao giờ? —— Quay trở lại tìm cô ta hả?*"

"Cô ta" còn có thể là ai?

Lục Ngang liếc xéo một cái, chỉ chỉ ra bên ngoài, anh không một chút lưu tình nói: "*Cô cũng rút đi.*"

"*Tôi sẽ không đi.*" An An khẳng khái.

"*Muốn tiền phải không?*" Giống như tính kiên nhẫn đã bị đè nén đến cực hạn rồi, Lục Ngang rút ví ra, ném qua cho An An: "*Đều đưa hết cho cô, cô lấy rồi đi đi.*"

An An đem ví tiền đặt trên đồng hồ số nói: "*Tôi chỉ lấy tiền nên lấy thôi.*"

Xuyên qua làn khói trắng lượn lờ trong xe, Lục Ngang nhìn An An, bỗng nhiên nở nụ cười.

"*Cô biết tôi là người như thế nào không?*" giọng nói anh trở nên ngả ngớn. Dựa lưng vào ghế, mắt nhìn trước cửa xe, anh nói: "*Tôi có thể đã từng giết người, có thể đã ngồi tù, còn có thể biến thái nữa.*"

Giọng nói anh rất nhẹ nhàng, nhưng tựa như uy hiếp, lại tựa như đe dọa.

Ngược lại An An rất bình tĩnh, cô nói với Lục Ngang: "*Những chuyện này tôi không quan tâm.*"

Lục Ngang liếc mắt.

Anh trầm mặc rất lâu, cuối cùng, không nhịn được phát tay một cái, nói: "*Đi ra sau.*"

*

An An cho rằng Lục Ngang sẽ ngồi ở đó mà thôi, ai ngờ hai tay của anh để trên tay lái, cũng không cần dựa vào bàn chỉ dẫn. Xe đi được một đoạn ngắn trên đường quốc lộ, sau đó bọn cô rẽ vào đường núi. Đường lên núi rất khó đi, hơn nữa mưa lớn làm con đường lầy lội hơn, đường khá hẹp, lại quanh co, thậm chí có những khúc cua ngoặt rất nguy hiểm. An An không còn tâm tình nào để thưởng thức cảnh vật bên ngoài, lúc này đôi tay siết chặt dưới ghế không dám thả ra.

Bên cạnh cô, ánh mắt Lục Ngang rất tập trung, động tác dứt khoát, lái xe vững vàng vô cùng.

Vững vàng này, khiến cô càng buồn cười, An An nhẹ nhàng buông hai tay đang siết chặt dưới ghế ra.

Lúc này cô mới để ý rằng trong xe rất yên tĩnh.

Lục Ngang cũng không mở nhạc lên. Bọn họ một trước một sau ngồi đó, không nói gì, không khí chìm vào im lặng.

Loại im lặng này giống như một đặc thù từ trường nào đó, gắt gao hút chặt hai người lại, không khí rất thích hợp làm chuyện xấu.

Bây giờ An An đang lâm vào cảnh vô cùng khốn khổ, cô cần một ngọn núi để dựa vào, cần một đôi chân vững chãi, cũng cần tiền, đúng, rất nhiều tiền. Mà Lục Ngang lại là một nhân vật lợi hại, cho nên cô mới kiên quyết như vậy, quán mãi không buông.

Cô phải nhanh chóng chiếm được người đàn ông này.

Đây là mục tiêu chuyến đi này của cô.

Nghĩ như vậy, An An liền nhìn về phía Lục Ngang.

Đầu tóc Lục Ngang cắt ngắn, ngọn tóc ngắn cùn, dọc theo gáy đi xuống, đi xuống nữa, xuống đến đường cong cơ thể, lại hướng hai bên sườn kéo tới, là bờ vai rộng của anh.

An An nhích đến gần một chút ——

Lục Ngang liền mở miệng: "*Trở về chỗ ngồi.*" Hàm ý cảnh cáo.

Người này rõ ràng nhìn chằm chằm về phía trước, nhưng sau lưng lại giống như có đôi mắt theo dõi... An An cũng không có xấu hổ, cô "*Ồ!*" một tiếng, rồi quay lại chỗ ngồi.

Hai bên cửa sổ mở toang ra, gió thổi vù vù vào trong xe, đầu An An đau rất.

Cô nói: "*Lục Ngang, đầu tôi đau lắm.*"

Lục Ngang căn bản không tiếp lời cô. Bộ dạng kia, anh hận không thể giết chết đi.

Có tiền thì chính là ông lớn hả.

An An lấy áo khoác phủ lên người, nằm xuống, ngủ.

Trong xe tựa hồ càng yên tĩnh thêm nữa.

*

Hơn mười hai giờ, Lục Ngang dừng xe lại nghỉ ngơi, đi xuống ăn cơm. Anh giật giật cái cổ, đang định xuống xe, chợt quay đầu lại nhìn một chút. An An vẫn còn nằm ở chỗ đó. Sau khi cô tắm xong, liền thay quần áo khác, nhưng vẫn là một thân màu đen, chiếc áo thun đen hở eo, thêm chiếc váy đen ngắn. Áo khoác ngoài rộng thùng thình, bây giờ đã che kín lại, chỉ lộ ra đôi chân nhỏ nhắn, còn trắng ngần.

Màn này cũng đủ mê người, nếu có tên mập ở đây, có thể đã sớm lộ dã thú ra nhào tới rồi.

Một cái chớp mắt này, người nào đó càng yên tĩnh ngủ sâu hơn.

An An ngừng suy nghĩ, hô hấp cũng chậm lại, không nhúc nhích.

Cô đang đợi.

Cô có thể cảm nhận được ánh mắt của người đàn ông này, ánh mắt kia đang di chuyển, cuối cùng dừng lại trên mặt của cô. An An không ngừng chờ đợi, cô đối với mình rất tự tin. Sau đó, cô nghe thấy giọng nói Lục Ngang lạnh lùng cứng rắn gọi cô ——

"*Này——*"

Toàn bộ bị phá tan tành!

Đến cả một cái tên cũng không có!

An An mở mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhau.

Cô nằm ở đó, nói: "*Lục Ngang, tôi có tên.*" Dừng lại một chút, An An nhắc nhở anh: "*Anh biết rồi mà.*"

Lục Ngang không để ý nữa, anh trực tiếp xoay người xuống xe.

An An gỡ gỡ tóc, "soạt" một tiếng ngồi dậy.

Cô soi gương.

Cô biết khuôn mặt mình không có vấn đề gì...

An An nhìn ra phía ngoài.

Trên núi rất ít quán ăn, ven đường thỉnh thoảng có vài nhà, trừ cơm ra, quán này còn bán đồ ăn vặt và trái cây. Bàn ăn cơm đặt ở bên ngoài, Lục Ngang tìm đại một chỗ ngồi xuống. Bàn ghế có chút thấp, anh ngồi ở chỗ kia, hai chân anh rất dài, được quần jeans phủ lên, vòng quanh chân của anh.

Đây là một người đàn ông chín chắn.

Đàn ông chín chắn sẽ thích cái gì nhỉ?

An An lại nghĩ tới Tô Đình, ngực to, eo nhỏ, nhìn qua có vẻ rất mềm.

Cho nên, những người đàn ông như vậy đều thích ngực lớn hả?

An An cảm thấy chuyện này có chút khó khăn.

Lại gỡ gỡ tóc, cô đành xuống xe.

Lục Ngang vẫn ngồi ở đằng kia, ánh mắt nhìn thẳng.

Có tiếng bước chân đi tới, đi đến gần, nhưng lại không có ngồi xuống, mà đi thẳng vào bên trong quầy bán đồ ăn vặt.

Lục Ngang nghe thấy chủ cửa hàng nói: "*Nước uống, hai đồng.*"

Sau đó là âm thanh hai đồng xu đặt lên bàn.

Chủ quán đem tô mì để trên bàn, khi Lục Ngang lấy đôi đũa, An An đã đến ngồi đối diện trước mặt.

Mở nắp chai nước, cô uống một ngụm.

Hơi nóng tỏa ra bớt. Lục Ngang ngẩng đầu lên nhìn, nhưng không hỏi gì.

Âm thanh chén đũa vang bên tai, An An cảm thấy có chút đói bụng, ngồi một lúc, cô xám xịt quay trở lại trên xe. Chờ lúc Lục Ngang trở về, An An không khỏi oán giận: "*Lâu như vậy.....*"

Lục Ngang không tiếp lời. Anh kéo dây an toàn, cài vào, thuận tay ném qua cái gì đó cho cô.

An An ngạc nhiên, vội vàng chụp lấy. Cầm trong tay, nhìn một cái, An An cười rộ lên.

"*Quýt hả?*"

Lục Ngang không quay đầu lại, chỉ về con đường phía trước nói: "*Hái được ở ven đường.*"

*

Lúc xe tiến thẳng vào núi, thời tiết liền thay đổi.

Giữa trưa nghỉ ngơi xong, còn chưa đi được xa, trời liền bắt đầu mưa, hơn nữa mưa không nhỏ. Hạt mưa lớn rơi trên thân xe, một loạt âm thanh lộp bộp. Xe càng đi lên cao, thì mây mù bao quanh càng nhiều. Liếc mắt ra cửa xe, một loạt mái nhà ẩn hiện, nối tiếp với nhau, căn bản nhìn không thấy rõ. Tình cờ có một chiếc xe xuống núi, hai xe lướt qua nhau, đèn xe đối chiếu, cảm giác chiếc xe kia như vừa mới quay lại thế giới bên ngoài vậy.

An An không nói nhiều, Lục Ngang thì càng kiệm lời hơn.

Lúc thấy trước cửa sơn trại có cắm cọc trâu, An An biết, bọn họ cuối cùng cũng tới nơi rồi.

Xe không thể đi lên, chỉ có thể đi bộ thôi.

An An cởi áo khoác ra, đang muốn xuống xe. Bên cạnh, Lục Ngang đã cởi dây an toàn. Dừng một chút, anh quay người lại, hiếm khi chủ động dặn dò An An: "*Cô ở trên xe chờ tôi.*"

"*Tại sao?*"

An An vô thức hỏi một câu.

Sắc mặt Lục Ngang thân nhiên: "Tôi đi làm việc riêng."

Nhớ tới lần này anh đi viếng thăm người thân, An An lúc này mới không kiên trì nữa. Cô "Ồ" một tiếng, cúi đầu bóp trái quýt. Trái quýt này cô vẫn chưa ăn, bây giờ ngồi bóp nó, trái quýt tỏa ra một mùi hương thơm mát. Cô bóp hăng say. Trông rất vui vẻ.

Bên kia, cửa xe đóng rầm một tiếng.

Lục Ngang xuống xe.

Nhưng lại không nghe thấy tiếng bước chân rời đi của anh.

An An nghi ngờ ngẩng đầu lên.

Ngoài xe, Lục Ngang đang cầm bật lửa trong tay, cúi đầu xuống, châm điếu thuốc.

Bên ngoài trời đang mưa, anh lại không che dù, cứ như vậy đứng trong màn mưa. Cơ thể đàn ông cường tráng, lúc này đứng trong mưa càng hiện rõ đường nét hơn. Điếu thuốc cháy hơn phân nửa, anh mới chậm rãi bước đi.

Ba giờ chiều trên núi, mưa rơi xối xả. Sắc trời dần dần tối, sắp không nhìn rõ ánh sáng. Lục Ngang đang cô độc bước trong bóng tối, không quay đầu lại.

An An thu tầm mắt, nhìn chăm chăm trái quýt trong tay, sau đó lại quay người nhìn ra ngoài một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nguy Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Edit: LynCáo HTH

Beta: YanaIshi

Mưa càng lúc càng lớn, An An ngồi trong xe, nhàm chán mà nắn bóp trái quýt. Chờ bóp đủ rồi, cô lấy tay tung hứng nó lên xuống, thấy chơi vui quá nên lặp lại nhiều lần. Lúc không cẩn thận, lực tay quá mạnh, trái quýt đập vào trần xe, rơi xuống, đập mạnh trên đỉnh đầu cô. "Á!!!...Ui da..." — An An nhin không được rên vài tiếng. Một tay xoa đầu, một tay chống lên kệ cửa xe, nhìn ra bên ngoài. Bên ngoài xe, mây đen giăng kín cả bầu trời, mưa càng lúc càng nặng hạt, nhưng Lục Ngang vẫn chưa quay về.

An An thu tay lại lục tìm thẻ sim cắm vào điện thoại, khởi động máy lên.

Điện thoại vừa sáng đèn, có ba tin nhắn được gửi đến, đều là của Kế Siêu.

Tin thứ nhất: "An An, số tiền em đưa để trả khoản tiền vay mượn kia, anh đã trả rồi, cũng nộp thêm viện phí rồi."

Tin thứ hai: "Mẹ em nói muốn gặp em, nhưng ba em đang tìm em khắp nơi, nên tạm thời em đừng đến bệnh viện."

Tin thứ ba: "An An, ở bên ngoài một mình thì nhớ chú ý an toàn."

An An cười cười, nhấn lại: "Em biết rồi, anh dong dài quá."

Cô nghĩ nghĩ, lại tiếp tục nhấn thêm một tin: "Tiền viện phí còn thiếu bao nhiêu nữa?"

Điều này mãi mãi đã trở thành tâm bệnh của cô.

Kế Siêu rất nhanh đã trả lời lại: "Không thiếu, vừa đủ."

Tên gốc này từ nhỏ đến lớn không bao giờ có năng lực lừa gạt người khác, An An trực tiếp gọi điện qua.

Kế Siêu nghe máy rất nhanh: "An An!" giọng nói tràn đầy vui sướng.

An An hỏi anh ta: *"Rốt cuộc còn thiếu bao nhiêu?"*

Kế Siêu kiên trì: *"Không thiếu."*

"Kế Siêu, rốt cuộc anh bù vào bao nhiêu?" An An trực tiếp hỏi thẳng, tiếp tục ra chiêu dọa anh ta, *"Anh không nói phải không, em đi hỏi ông nội của anh nhé."*

"Á, An An!" Kế Siêu hoảng hốt, mới chậm rì rì mà nói: *"Bù ba ngàn. — bệnh viện muốn anh nộp năm ngàn tiền viện phí."*

An An thờ dốc vì kinh ngạc: *"Anh bị ngốc hả, bù cho em nhiều như vậy!"*

Bị An An nểng, Kế Siêu buồn rầu, im lặng cầm đi động, nhưng không nói lời nào.

"Không phải em trách anh," biết anh ta rất khó khạo, An An vội vàng giải thích, *"Kế Siêu, em cảm thấy rất ngại. Nhà của anh cũng rất cần tiền, em thật sự....."* Câu kế tiếp, An An cũng không biết nên nói như thế nào.

"Hai chúng ta..... đừng khách khí." Kế Siêu nhỏ giọng lắp bắp.

"Chờ em quay về sẽ trả tiền lại cho anh." An An kiên quyết nói.

Đầu điện thoại bên kia Kế Siêu còn nhỏ giọng nói thêm gì đó, bỗng nhiên, bên ngoài có người gõ cửa xe.

Thịch thịch thịch.

Hoi thiếu kiên nhẫn.

Tường Lục Ngang đã trở lại, An An không hề nhiều lời. Cô tắt máy, sau đó chuyển mắt nhìn qua ——

Vừa liếc mắt một cái, An An sợ tới mức thiếu chút nữa kêu ra tiếng!

Chỉ thấy một khuôn mặt xa lạ dán sát trên cửa xe, đang cố gắng nhìn bên trong xem.

Bên ngoài trời đã tối, bên trong xe chỉ có một chiếc đèn chiếu sáng, khuôn mặt này thỉnh thoảng xuất hiện, còn phóng to hết cỡ dán sát lên trước cửa... An An theo bản năng co người lại. Đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, cô luống ca luống cuống định đưa tay khóa cửa xe, nhưng đã chậm, cửa xe trực tiếp bị người nọ kéo ra.

Khuôn mặt nhìn rất hung hãn.

Hắn hỏi An An: *"Cô là ai? Sao lại ở trong xe này?"* Lại quay đầu nói: *"Anh La, người trong xe là phụ nữ."*

Người được gọi là "Anh La" đi đến, trên tay cầm ô, nhìn quanh trong xe rồi quay lại nhìn An An.

Hắn quay qua hỏi An An: *"Hồ mạt không đến?"*

An An lắc đầu.

"Sao chiếc xe này lại ở đây?" Hắn vẫn hỏi.

Nghe xong lời này, An An rất nhanh liền phản ứng lại, cô vội giải thích: *"Tôi đi cùng Lục Ngang đến đây."*

"Lục Ngang?" hắn nhắc lại, rõ ràng rất ngạc nhiên, *"Anh Ngang đến đây?"*

An An gật đầu: *"Anh ấy nói đến đây thấp hương, đã đi lên trên đó được một lúc rồi."*

Người nọ nghe vậy, quay sang nói cô: *"Đi thôi."*

"Lục Ngang nói tôi ở chỗ này chờ anh ấy." An An ngồi lại vào xe, ôm ba lô, mắt nhìn hai người kia lòng tràn đầy sự đề phòng.

Người kia chỉ cảm thấy An An như vậy thực sự buồn cười, hắn nói: *"Tôi chính là người anh Ngang muốn tìm."*

Đối với lời này, An An bán tín bán nghi. Tuy là gan cô khá lớn, nhưng ở đây lại là "rừng thiêng nước độc", ngoại trừ Lục Ngang, cô không quen ai, cũng chẳng thể tin ai cả.

Nhưng người này có khuôn mặt cực kỳ hung hãn kia đã bắt đầu không kiên nhẫn, lạnh giọng thúc giục An An: *"Nhanh lên! Đừng nói nhiều!"*

An An vẫn bất động, cô kiên trì: *"Tôi chờ Lục Ngang xuống đây."*

"Này! Anh La muốn cùng cô nói chuyện, đâu đến phiên....." người đàn ông đó trợn mắt nhìn cô nói, người "anh La" kia vẫn không nói gì nữa, chỉ nhìn

An An đánh giá. Ánh mắt anh ta nhìn chăm chăm cô khiến cho cô hoàn toàn không thấy thoải mái, An An trừng mắt nhìn lại anh ta. Bỗng nhiên, có cơn gió lạnh thổi qua, sau đó truyền đến giọng nói của Lục Ngang.

"*Khôn Từ*." Anh ở phía sau lên tiếng.

Tầm mắt An An nhìn ra sau, chỉ thấy trên thềm đá cao kia có bóng người quen thuộc, Lục Ngang đã quay trở lại.

La Khôn cũng quay đầu ——

"*Anh Ngang!*"

Hắn vui mừng kêu lên một tiếng.

An An lúc này mới phát hiện, người này một tay bưng dù, một tay cầm cây gậy trụ xuống đất, bước chân có chút khập khiễng.

"*Anh Ngang, em không ngờ anh sẽ lên đây?!*" Hắn đi đến gần anh, lại nói, "*Anh vừa mới đến thị trấn, em còn tưởng anh sẽ nghỉ ngơi mấy ngày, anh như vậy..... Em..... Ai, sao không nói sớm một chút với em, em sẽ xuống núi đón anh ngay.*" Bởi vì kích động, La Khôn nói năng đều có chút lộn xộn.

Lục Ngang đi xuống bậc thang. Nhìn thân ảnh khập khiễng quen thuộc trước mặt, Lục Ngang mỉm cười: "*Nếu đã tới nơi này, anh muốn tới thấp hương cho chủ La trước.*"

La Khôn vẫn là cảm khái: "*Anh Ngang, anh có thể tới, em rất vui! Hai anh em chúng ta đã lâu không gặp!*" Nói xong còn ôm chặt Lục Ngang.

La Khôn lại hỏi: "*Anh từ trên đó xuống hả?*"

"Ừ." Lục Ngang hướng lên trên nhìn, anh nói: "*Bọn họ nói cậu đi ra ngoài, không cho anh vào, anh phải xuống dưới. Tối nay, chủ Ngũ còn muốn anh chạy đến suối nước nóng bên kia.*"

"*Anh quan tâm cái lão già kia làm gì? Lão tưởng lão là ai chứ!*" La Khôn chẳng hề để ý, "*Tối nay anh ở đây với bọn em.*" Hắn chỉ lên dãy núi bên kia: "*Em mới sửa sang lại khách sạn, anh đi nhìn thử xem.*"

Nói xong lời này hắn ngừng lại, chỉ vào An An, hỏi: "*Anh Ngang, đây là.....*"

An An vẫn luôn ngồi ở trên xe, thò đầu ra nhìn. Hiện giờ nghe thấy tên "*Khôn Từ*" này đột nhiên hỏi mình, lại nhớ đến lúc trước hắn đánh giá mình bằng ánh mắt không hề thoải mái, cô theo bản năng nhìn về phía Lục Ngang.

Lục Ngang lúc này mới chú ý tới An An. Nhân nhật liếc qua một cái, cũng không nhìn cô, chỉ đơn giản nói: "*Hướng dẫn viên du lịch.*"

An An nhìn anh, cũng không nói gì.

*

Bởi vì nhà có tang sự, bên ngoài khuôn viên La gia treo đầy cờ trắng, trong sân, lại còn dùng cây trúc cùng cỏ tranh dựng lều, trong lều phía dưới còn dựng một sân khấu nhỏ. Thời điểm An An cùng bọn họ đi vào, đang có hai người trên sân khấu chơi tạp kỹ. Biết cha mình khi còn sống thích người nhà đưa tang trong không khí vui vẻ, nên La Khôn mời vài gánh hát đến đây thay phiên biểu diễn, có xiếc, làm ảo thuật, còn có ca hát, nếu gánh hát nào biểu diễn tốt, còn thưởng rất nhiều tiền.

Đi qua chỗ náo nhiệt này, đã thấy linh đường được lập ngay giữa tàng một.

Lục Ngang cùng La Khôn đi vào bên trong. Anh nhận hương, đứng trước di ảnh cúi đầu bái ba lần, lại cùng La Khôn đi ra phía sau.

Phía sau có một cỗ quan tài bằng gỗ được trạm khắc khá cầu kỳ, nắp quan tài không có khép lại, bên trong là thi thể của một người đàn ông.

La Khôn nói: "*Ông già gây hơn so trước kia. Anh Ngang, lúc nhỏ anh dẫn em ra bên ngoài quậy phá, ông già đuổi theo đánh chúng ta, chưa thờ đóc lần nào.....*" —— La Khôn tuy rằng ở phía nam đã lâu, nhưng vẫn là có thể nghe ra khẩu âm của phương bắc.

Nghĩ đến chuyện cũ, Lục Ngang cười cười. Nhìn chăm chú vào thi thể người kia, anh lấy ra hộp thuốc, đưa tay ra bái kính trước một điều thuốc, sau đó đưa lên môi: "*Là bản thân chủ La biết đã đến lúc phải đi rồi!*"

"*Vâng.*" La Khôn cũng châm điều thuốc, khói thuốc trong lỗ mũi bay ra, "*Ông già cả đời nhiều tiền như vậy, mua nhà, mua xe, đến cả đất xây mộ cũng đã chuẩn bị chỗ đẹp! Nhưng đến cuối cùng, vẫn chọn nơi này để yên nghỉ!*" Hắn bắt đầu đi lác đác, lại hỏi Lục Ngang: "*Anh Ngang, mấy năm nay anh thế nào, vất vả lắm không?*"

Lục Ngang gạt nhẹ khóe miệng, nhân nhật cười cười, chỉ nói: "*Lăn lộn mấy năm.*"

La Khôn còn muốn nói gì nữa, nhưng có người ở bên ngoài gọi hắn. Tang sự khá bận rộn, chỉ mới đứng hút với nhau được điều thuốc, liền không ngừng có người lại đây hỏi cái này hỏi cái kia. La Khôn có chút không kiên nhẫn, Lục Ngang hiểu ý bảo hắn: "*Cậu đi lo mọi chuyện trước đi, anh ở đây một*

chút."

"Vâng, buổi tối chúng ta lại ôn chuyện." vừa nói vừa vỗ cánh tay anh, sau đó La Khôn khập khiễng đi xử lí chuyện khác.

Tầm mắt Lục Ngang nhìn ra phía bên ngoài, anh rời khỏi linh đường. Nhìn xung quanh, mi tâm Lục Ngang chậm rãi nhắm lại.

Thấy phía dưới sân khấu, một vòng người vây quanh reo hò, phía trên sân khấu đáng người đang đứng ca hát, không phải An An, thì còn có thể là ai?

Áo thun bên trong hở bụng, váy cũng ngắn, áo khoác bên ngoài thì lỏng lẻo trên vai có cũng như không. Nhìn vào tăng thêm một phần mỉa mai.

Lục Ngang trầm mặt, đi qua.

Trên sân khấu nhỏ, An An mới vừa hát xong một bài. Phía dưới, người trước người sau liên thi nhau nói: "Đường núi mười tám khúc cong!!!", còn mấy người trẻ tuổi hơn thì chụm tay lại thành cái loa, dùng sức gào rống "Ngọt quá!! Ngọt quá!!!....".

An An không thẹn thùng, cũng không khiếp sợ, thản nhiên nói: "*Muốn hát phải bỏ tiền ra, một bài.....*"

Nghĩ nghĩ, An An dựng thẳng ba ngón tay.

"Ba đồng."

Giá đưa ra không cao, quả thực "hàng ngon giá rẻ", phía dưới càng nhiều người bỏ tiền ra.

Lục Ngang đứng ở đám người sau cùng, đôi tay để ở túi quần, miệng mấp mấp nhưng không nói gì.

An An dường như cũng thấy được anh. Tầm mắt hai người đan xen vào nhau, cô còn nhếch môi, nháy mắt nhìn Lục Ngang.

Cái sân khấu nhỏ này rất đơn sơ, không trang trí cầu kỳ gì cả, chỉ có duy nhất một bóng đèn ở giữa sân khấu. Nhưng cho dù như thế, cũng không che dấu hay làm lu mờ được vẻ đẹp cùng sự trẻ trung của cô. Nó như mật ngọt trên môi cô. Theo sát cô, mỗi lần đôi môi kia nhấp theo bài hát, giống như bông hoa nở rộ, tỏa sắc hương dưới ánh mặt trời.

P phía dưới lại có người yêu cầu bài hát khác, An An lại tiếp tục thu tiền, sau đó thoải mái hát tiếp.

Những bài cô hát, Lục Ngang chưa từng có nghe qua.

Nào là chuông gió, nào là vô sò,... chắc đều là bài hát của những năm về trước.

Nhưng nghe vào trong tai, chỉ cảm thấy âm điệu vô cùng nhẹ nhàng, phảng phất giọt mưa rơi ở bên tai, cùng với thanh âm của cô, như có như không, nhẹ nhàng kể ra hương vị mùa hè qua từng hơi thở.

Lục Ngang im lặng đứng đó.

Nhưng bài hát còn chưa kết thúc, anh đã xoay người đi.

Đối diện, La Khôn đi đến. Nhìn thấy An An trên sân khấu, hần không khỏi nghi hoặc: "*Cái này là hướng dẫn viên du lịch còn kiêm luôn ca hát hả?*"

Lục Ngang cười cười, chỉ nói: "*Có ấy thiếu tiền.*"

*

Đến giờ ăn cơm chiều, An An tổng cộng hát hơn mười bài, kiếm được kha khá. Đem tiền bỏ vào trong ba lô, sau đó cô đi xuống sân khấu. Lục Ngang ngồi ở giữa bàn, làm "Hướng dẫn viên du lịch" là cô tự nhiên bị "mời" đến ngồi bên cạnh anh.

Ở nông thôn, bàn ăn thường thấy mấy loại ghế dài, Lục Ngang đã ngồi một nửa, An An đến ngồi một nửa bên còn lại.

Bởi vì ngồi quá gần, cảm giác được hơi thở người đàn ông phả ra ngay bên cạnh, nhưng không hiểu sao, cô lại không hề thấy khó chịu.

An An nhìn trên bàn.

Đều là hương vị thức ăn thường thấy trong núi nhất, bắt cá sông, làm thịt heo, còn có xào thịt khô, nghe mùi rất thơm. An An nhìn thức ăn trên bàn, lại nhìn xem mọi người, uống ngụm trà, chỉ chờ ăn cơm.

Bữa cơm này, An An không nói một lời gì cả.

Gắp một miếng thịt khô, ăn cùng với cơm, lại gắp một miếng cá, sau đó vội uống một hớp trà.

Cô ăn cực kỳ chuyên chú.

La Khôn cùng Lục Ngang vẫn đang ôn chuyện. Bọn họ đang nói chuyện quá khứ. Đến nỗi hàn huyên cái gì, An An đều không quan tâm lắm, đều là chút chuyện "gà bay chó sủa" thời trẻ. Chỉ ở thời điểm này, đôi đũa trong tay cô dừng lại.

An An ngẩng đầu.

Đối diện, La Khôn đang hỏi Lục Ngang: "*Bây giờ Tiểu Tình như thế nào rồi?*"

Tiểu Tình.....

An An ngẫm nghĩ tự hỏi, cái này giống tên của một cô gái.

Cô lắng tai cẩn thận nghe, nhưng Lục Ngang không đáp, An An đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nguy Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Edit: YanaIshi

Beta: LynCáo HTH

An An từ từ đứng lên ——

Lục Ngang thoáng chốc nghiêng đầu nhìn cô! Thân thể anh có chút căng thẳng, có chút cứng ngắc.

Bốn mắt chạm nhau, bầu không khí bao quanh trong im lặng.

Giống như bị bọn họ làm ảnh hưởng, nhất thời trên bàn ăn lúc này, tất cả chén, đũa, tất cả động tác, đều đồng loạt dừng lại, đột nhiên An An đứng dậy, bầu không khí trở nên có chút quái dị. La Khôn đang cùng Lục Ngang ôn chuyện, cũng ngây ngẩn cả người: "*Chuyện này...Đây là chuyện gì thế?*"

Tay của An An buông xuống, dừng lại nửa giây, cô bình thần bưng cái chén trước mặt lên, nói: "*Tôi đi bới com.*" Vừa nói, vừa nhấc chân ra, lui sức về phía sau đá đá chân ghế, như một con gió nhẹ thổi qua, cô xoay người rời đi.

Tuy cô hơi gầy, nhưng bước đi lại lạnh lẽ, lại có phần kiêu ngạo.

Lục Ngang quay đầu nhìn một chút, rồi im lặng chuyển hướng trở lại.

Người dân miền núi rất nhiệt tình, khi nấu com thường dùng nồi sắt lớn, cô mở nắp vung lên, bên trong nồi là com trắng, hơi nóng bốc lên, tỏa ra bên ngoài. An An dùng muổng lớn múc com vào chén, rồi đẩy nắp nồi, quay đầu lại ——

Cô đứng ở cửa phòng bếp đối diện với bàn ăn com. Từ nơi này mà nhìn sang, Lục Ngang cùng La Khôn đang nói về chuyện gì đó. An An không nghe được, nhưng cô biết, chắc chắn bọn họ đang nói về "Tiểu Tình". An An xoay người lại, múc một muổng com đưa lên miệng.

Cô bưng chén com đi đến, một lần nữa ngồi xuống.

Tay của Lục Ngang vào lúc này đang để lên trên bàn, ở giữa hai người, An An thấy không thuận mắt, liền dậm chọc anh: "*Dịch qua chút, không có chỗ ăn com.*"

Lục Ngang không lên tiếng, đôi tay thả xuống, để lại trên bắp đùi của mình.

An An lại cầm lấy đầu chiếc ghế kéo ra phía trước, phàn nàn nói: "*Ôi, nặng quá, mau đứng lên, tôi dịch vào trong một chút.*"

Rõ ràng là cô vừa trút giận, cố ý lui về phía sau đá một phát, lúc này đá trúng anh... Lục Ngang liếc mắt nhìn An An, ngẫm nhắc nhở. Nhưng An An căn bản không để ý đến anh, gấp một ít củ cải xào lên, cúi đầu ăn com.

Lục Ngang chỉ có thể nhìn đi chỗ khác.

Ăn xong một ít củ cải xào, An An lại gấp thêm vào chén com trắng, lần này, cô chăm rãi nhai kỹ, động tác cố ý chậm lại.

La Khôn sai người khác đem lên một chai rượu nữa. Trong tủ có cất một ít rượu trắng, mở tủ ra rồi đóng tủ lại, trong giây lát mùi thơm của rượu tỏa ra

bốn phía, mùi rất thuần, độ còn không hề thấp. La Khôn có chút say, hấn liên tục vỗ lên bả vai của Lục Ngang, có chút xúc động nói: "*Anh Ngang, năm đó nếu không có anh, thì em không...*"

Hắn vừa mở miệng nói chuyện, thì mọi người bên cạnh tự động im lặng.

Lục Ngang nói: "*Điều đã qua lâu như vậy, còn nhắc đến làm cái gì?*"

"*Người khác quên, nhưng em không quên!*" bởi vì uống rượu, nên đôi mắt của hắn có chút đỏ. Hắn ta chửi: "*Con mẹ nó, ông đây năm đó bị người ta đánh thành con heo, ông đây làm sao quên...*"

Thành con heo ư?

An An liếc trộm một cái, lại im lặng cúi đầu ăn cơm, nghe bọn họ ôn lại chuyện cũ.

Ăn nguyên vẹn xong hết bữa cơm này, nhưng An An cũng không nghe lại được hai chữ "Tiểu Tinh"

Cho nên, Tiểu Tinh đến tột cùng là ai?

An An bỗng nhiên có chút tò mò.

*

Vào ban đêm, nhiệt độ trong núi nhanh chóng giảm xuống, mưa vẫn còn rơi, căn bản là không thể lái xe đi được. Kế hoạch đến suối nước nóng bị hủy. An An cùng Lục Ngang bây giờ chỉ có thể ở lại chỗ La Khôn mà thôi. Thật may là nhà họ La có hai tầng, còn dư phòng. An An được thu xếp ở lầu hai, một căn phòng đơn sơ.

Điều kiện ở trên núi không được tốt cho lắm, ở dưới là một tấm ván gỗ, ở trên phủ lên một khăn trải, thành một giường ngủ.

Trong căn phòng rất lạnh, hơi lạnh thấm vào da thịt. Cả ngày hôm nay An An bị gió thổi vào người, bây giờ ở chỗ này mới có mấy phút, đầu của cô lại bắt đầu đau rất lên.

Ngồi ở trên ván giường, quan sát căn phòng một chút, bỗng nhiên, An An nghe được cách đó không xa có người đang nói chuyện.

Có người nói: "*Anh Ngang, tối nay anh ngủ ở đây.*"

Người nọ đơn giản "Ừ" một tiếng.

Cửa mở ra rồi đóng lại, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

An An dựng đứng lỗ tai lên nghe, mấy phút trôi qua, bên kia Lục Ngang không có nhúc nhích gì cả, cô lặng lẽ đứng lên. An An thả nhẹ bước chân, đi ra bên ngoài. Đi đến gần một chút, phát hiện Lục Ngang đã đóng cửa rồi. An An đi ngang qua căn phòng của anh, đi xuống cầu thang, đến lầu một.

Mọi người bên ngoài đang bận rộn thu dọn tàn cuộc, bên trong linh đường, chỉ có La Khôn đang ngồi túc trực bên linh cữu.

Thấy An An đi xuống, La Khôn có chút bất ngờ: "*Có chuyện gì thế?*"

Có tính là có chuyện không nhỉ?

An An dừng lại, cuối cùng hỏi ra vấn đề nghi ngờ trong lòng: "*Tiểu Tinh là ai?*"

Nghe được cái tên này, La Khôn bỗng cười một tiếng, hấn đều biết. Khẽ nheo nheo đôi mắt lại đánh giá An An từ trên xuống dưới, ánh mắt không hề thoải mái chút nào: "*Sao vậy, có ý với anh Ngang hả?*"

"*Không được sao?*" An An hỏi ngược lại.

La Khôn lại cười, hấn nói: "*Tiểu Tinh là bạn gái của anh Ngang.*"

Đáp án này An An cũng không nghĩ đến.

Nước mưa rơi tí tách trên mái hiên, An An khoanh tay lại, tựa vào trên tường.

Cô hỏi: "*Trước kia, hay là bây giờ?*"

La Khôn nói: "*Trước kia. Còn bây giờ...thì không biết.*"

"*Lục Ngang chưa nói?*"

"*Chưa nói.*"

Một người đàn ông không muốn nhắc đến phụ nữ, xem ra đã từng có bạn gái. Nghĩ như vậy, An An liền hỏi: "*Vậy anh ấy thích người như thế nào?*"—— An An cần tiền gấp, mà Lục Ngang hết lần này đến lần khác luôn thờ ơ với cô. An An cảm thấy cần phải tìm đúng căn bệnh.

"*Dịu dàng.*" La Khôn không một chút do dự nói: "*Trước kia Tiểu Tình chính là như vậy, ăn nói nhẹ nhàng, động một tí là khóc. Cô ấy khóc, làm cho anh Ngang đau lòng, dỗ cũng không kịp...*"

Dỗ cũng không kịp... Ai mà muốn nghe những chuyện này chứ?

An An trầm mặt xuống.

Cô xoay người đi về trên lầu, sau lưng, La Khôn gọi cô lại: "*Anh Ngang nói là cô thiếu tiền?*"

An An quay đầu lại, đối với chữ "Thiếu" này cô đặc biệt thân nhiên.

"*Theo tôi đi.*" La Khôn nói: "*Tôi cho cô tiền.*"

An An nhìn hẩn, không có nói gì.

La Khôn lại ung dung nói: "*Cô không phải thích anh Ngang chứ, nhưng đi theo tôi, thiếu bao nhiêu tiền, tôi cho cô hết.*" Trông có vẻ hẩn ta rất có tiền.

An An quả thật thiếu tiền, mà còn thiếu rất nhiều, rất nhiều.

Trước mặt, La Khôn đắc ý vô cùng: "*Cô không phải là thiếu tiền sao? Tôi sẽ dùng tiền mua cô.*"

An An vẫn một mực im lặng.

Cả linh đường cũng chìm trong yên tĩnh.

Nước mưa rơi xuống làm không khí vô cùng ẩm ướt. Trong mùi ẩm ướt này, mơ hồ có thể ngửi được mùi bạc hà cùng xen lẫn với mùi thuốc lá, rất nhạt. Nếu không chú ý, cũng sẽ không ngửi được. An An liếc nhìn chỗ rẽ ở cầu thang, cô nhìn La Khôn nói: "*Tôi sẽ suy nghĩ lời đề nghị này.*" Vừa nói xong, cô liền rời khỏi linh đường.

Đi qua chỗ rẽ, lúc đang định lên lầu, bước chân An An bỗng nhiên dừng lại, cô thay đổi hướng, đi đến bên chỗ Lục Ngang đứng.

Lục Ngang đứng đó, ngón tay còn đang kẹp điều thuốc. Hôm nay anh uống rượu, trên người phảng phất mùi rượu gạo tinh khiết, còn có pha trộn nhiều mùi khác, mùi cơ thể, mùi thuốc lá, dần dần, hòa quyện với cơn mưa đêm nay, phác họa thành một bóng hình, đang đứng đó nhìn cô.

An An mở miệng, im lặng hỏi anh: "*Tôi có nên đồng ý với anh ta không?*"

Lục Ngang rũ xuống mắt.

Tầm mắt mới vừa di chuyển đến, thì An An đã xoay người, chậm rãi đi lên cầu thang.

Đôi giày da nhỏ đạp trên nền gỗ, kêu cộc cộc.

Một thân màu đen, bóng lưng sâu thẳm, tịch mịch, có chút quỳ mị.

Lục Ngang thay đổi biểu cảm trên mặt, hút một hơi thuốc, lúc này mới đi về phía linh đường.

*

Theo phong tục ở đây thì linh đường phải đặt ba ngày, nhưng đối với người lớn tuổi, thì phải để nhiều ngày. Để cho ông bà ở lại thêm một ngày với con cháu, cũng để cho người trong nhà tận lễ báo hiếu.

Lục Ngang đi vào linh đường. Chậu than đã gần tắt, anh khom người xuống nhặt một cây củi lên gạt gạt, nói với La Khôn: "*Cậu đi ngủ đi, đêm nay tôi thay cậu canh.*"

La Khôn uống rượu, vào lúc này đầu có chút đau. Hẩn cũng không khách sáo nữa, chỉ nói: "*Em đi nằm một chút.*" Chân của hẩn đi lại không tiện, trước tiên phải đem chân giả gắn vào, sau đó chống gậy mới có thể đứng lên. Biết không thích người khác giúp, nên Lục Ngang vẫn ngồi bên chậu than. Bên kia, La Khôn mới đi được vài bước, liền xoay người lại, nói với Lục Ngang: "*Anh Ngang, cái cô hướng viên du lịch đó có ý với anh hả? Cô ấy tới hỏi em về chuyện của Tiểu Tình.*"

Lục Ngang nhìn chằm chằm vào chậu than: "*Cô ấy cũng có ý với Hồ Mập.*"

"*Chết tiệt! Đây đúng là đống bựa ăn quàng mà!*" La Khôn nắc một câu: "*Em còn tưởng nếu anh không có hứng thú, thì để cô ấy theo em...*"

Lục Ngang nghe vậy mỉm cười, ngẩng đầu lên nói: "*Chỉ làm một cô nhóc thôi, cần gì chứ? Hà tất để người ta chê cười cho.*"

"*Cũng đúng.*" La Khôn chống gậy, khập khiễng bước đi.

Linh đường một lần nữa rơi vào im lặng, Lục Ngang ngồi dậy. Lâu rồi không lái xe, cơ thể của anh có chút mệt mỏi. Tay của Lục Ngang đưa ra sau lưng xoa xoa gáy, rồi bóp đôi bờ vai rộng, bước đi ra ngoài.

Trên núi ban đêm rất tối, lại yên tĩnh. Sau cảnh tượng náo nhiệt của ban ngày, ngoài trời còn mưa lất phất. Bên trong sân, trên sân khấu nhỏ giờ không còn lại ai. Có một con gió thổi qua, ngay chính giữa treo một ngọn đèn, nhẹ nhàng đung đưa qua lại.

Lục Ngang dựa vào tường, nhìn một hồi, quay về linh đường.

*

An An cả đêm đều suy nghĩ, làm sao để dịu dàng.

Cô nghĩ tới Đoàn Tú Phương —— mẹ của cô. Một người phụ nữ hết mực dịu hiền.

Theo những gì An An chứng kiến, Đoàn Tú Phương chưa bao giờ tranh cãi với An Quốc Hoành một câu nào. Bà vội vã đi làm, làm đến mệt chết, vừa trở về nhà còn phải làm việc nhà. Thân thể bà không được tốt, nhưng lại liều mạng mang thai cho bằng được. Chỉ vì An Quốc Hoành muốn có con trai. Hai người giàng co nhiều năm như vậy, nghe nói là con trai, liền không chịu phá, lại càng cố chấp kéo dài khối u trên người, phải sinh ra cho được.

Nếu đứa bé này sinh ra, An An phải nuôi nó?

Dịu dàng như vậy thì có cái gì tốt chứ?

An An trở mình.

Hạt mưa rơi trên nóc nhà, rất ồn ào.

Cô không ngủ được, năm lần bảy lượt chìm trong suy nghĩ, tựa như không thoát ra được. Gãi gãi tóc, cô ngồi dậy.

Kéo ba lô, An An lấy trái quýt Lục Ngang cho cô ra. Dùng sức bóp một cái, còn chưa trút giận hết, cô trực tiếp lột vỏ ra.

Trái quýt bị cô nhào nặn có chút mềm nhũn, An An ăn từng múi.

Rất ngọt.

Vị ngọt này đến từng chân răng, An An nhìn chăm chăm múi quýt trong tay, nhìn rất lâu, cô đem một múi cuối cùng bỏ vào trong miệng.

An An một lần nữa nằm xuống, trong lòng nghĩ —— đi mà đồ Tiểu Tĩnh của anh đi!

*

Tối hôm qua Lục Ngang ngồi canh đến ba giờ, sau nửa đêm La Khôn thức dậy, đi thay cho anh.

Tuy thức đêm, nhưng đúng sáu giờ sáng Lục Ngang đã tỉnh. Anh ngồi dậy hút thuốc, đứng lên đi rửa mặt, sau đó xuống lầu ăn sáng.

Mưa đã tạnh, mặt trời vừa mới ló lên, bầu trời trong xanh, không khí có phần quang đãng hơn.

Buổi sáng, những người giúp tang lễ đã lần lượt đến, hòa thượng cũng bắt đầu tụng kinh, đoàn xiếc ảo thuật cùng với gánh hát cũng bắt đầu hoạt động, đánh tới đánh lui một vòng.

Phía dưới sân khấu, có người không khỏi than phiền nói: "*Cô gái ngày hôm qua hát rất đẹp nhỉ?*"

Hắn ta cứ như vậy nói, lại có người phụ họa theo: "*Đúng vậy, cái cô gái đẹp kia đâu rồi?*"

Lục Ngang gờ tay lên, nhìn đồng hồ.

Lại nhìn lên trên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ngụy Hiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Edit: LynCáo HTH

Beta: YanaIshi

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TRÊN WATTPAD lyncaoth VÀ FACEBOOK YanaIshi.

An An cảm thấy đầu rất đau. Vừa mở mắt ra, đã thấy trời đất quay cuồng. Lăn qua lộn lại mấy vòng trên giường, đều không hề thấy thoải mái, cả người đều nhức mỏi. Lúc định ngồi dậy, cảm thấy càng chóng mặt hơn nữa, đầu thì đau như muốn nứt ra luôn.

An An lại phải lao đảo nằm xuống.

Phía dưới lầu là tiếng hòa thượng đang niệm kinh, *"Nam mô A di đà phật, Nam mô A di đà phật"*, thêm âm thanh gõ mõ không ngừng nghỉ. Đã vậy tất cả âm thanh đó, còn dùng loa to trực tiếp khuếch đại lên, treo ở trên đầu phía sân khấu. Loa thì hướng lên trời, ở dưới thì có người niệm bài *"Nhất huyền danh tộc"*, thanh âm cao vút, giọng thì rõ ràng: *"Mệnh mong thiên nhai là ta ái, kéo dài thanh sơn dưới chân hoa chính khai..."*

Tiết tấu đều đều, đầu An An càng thêm đau.

Cô vui cả người vào trong chấn, nhưng cũng ngăn không được toàn bộ âm thanh vọng lên, nó như hướng vào lỗ tai cô rồi phát ra khắp đại não.

An An biết mình đã bị cảm.

Tắm nước lạnh, đi mưa, ca hát, còn ngủ lại trên núi này, không bị cảm mới là lạ.

Tay chân đều lạnh ngắt, phía sau ót và trước trán đều nóng ran, sau lưng thì đầy mồ hôi. An An đoán không chỉ cảm thôi mà đã phát sốt rồi.

Cô đem cả người mình bao thành một đôn bánh tét, nghe thấy phía dưới có người ở hỏi: *"Cô gái ngày hôm qua hát rất đẹp nhỉ?"*

"Đúng vậy, cái cô gái đẹp kia đâu rồi?" Lại vẫn có người phụ họa.

An An từ trong chấn vươn tay ra, sờ sờ ba lô bên cạnh. Kéo khóa ba lô ra, bên trong có rất nhiều tiền mặt, đa số đều nhờ ngày hôm qua ca hát..... Khẽ cắn môi, An An từ trong chấn muốn chui ra.

Cô đang chóng mặt nhức đầu, nên tùy tiện lấy áo trên ghế khoác vào, đi giày vào chân, đang muốn đứng lên, bỗng nhiên, An An dừng lại.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Âm thanh bước chân đạp trên mặt đất, một bước, lại một bước, mỗi một bước đều rất trầm ổn.

Hơn nữa, càng ngày càng gần đến phòng cô.

An An ngồi yên ở mép giường hai giây, cô nhanh chóng phản ứng lại, vội vàng cởi áo khoác, đang muốn kéo chăn qua giả bộ ngủ, tay dừng lại một chút, nắm chiếc áo thun hướng lên trên, coi nó ra khỏi người ——

An An trực tiếp đem áo lót bên trong cởi xuống luôn.

Bên trong cô giờ chỉ còn bộ ngực trắng thuần miên man.

Cô khá thích cảm giác này, rất thoải mái, trước đó, khung thép vòng quanh nội y cần đến khó chịu.

An An nằm xuống, quay mặt về phía cửa, làm bộ làm tịch nhắm mắt.

Nghĩ nghĩ gì đó, đột nhiên cô lại trở mình quay lưng. —— Lần trước ở trong xe, Lục Ngang đối diện khuôn mặt cô thì rõ ràng không có hứng thú. Cho nên lúc này An An muốn đổi phương hướng thử xem.

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TRÊN WATTPAD lyncaoth VÀ FACEBOOK YanaIshi.

Trước mặt là loang lổ vết vôi, bức tường đã nứt, An An mở to mắt, lẳng lặng chờ đợi.

Trên hành lang, tiếng bước chân trầm ổn kia đang đi đến, đang dần lại gần, cuối cùng đang đứng ở ngoài cửa.

An An đưa lưng về phía cửa, tim đập hơi nhanh một nhịp.

Dưới lầu hòa thượng vẫn còn ở niệm kinh, loa vẫn phát bài *"Nhất huyền danh tộc"* đang đến đoạn: *"Người là đám mây đẹp nhất chân trời, muốn*

dụng tâm đem người lưu lại....."

Bên cạnh một màn náo nhiệt ồn ào như vậy, cuối cùng, có người gõ tay gõ cửa ——

Thịch thịch thịch.

Gõ ba lần, An An không đáp lại, vẫn yên tĩnh.

Ngoài phòng ồn ào cùng phòng trong yên tĩnh đối lập nhau, bên ngoài người nọ cách hai giây lại gõ một lần. Lần này lực đạo so với vừa rồi cao hơn. Vừa gõ cửa, vừa hỏi: "*Bên trong có người không?*"

An An không nói gì, lẳng lặng mỉm cười.

Ngữ điệu của người này, câu chữ rõ ràng, giọng nói trầm ổn, như vang vọng khắp núi rừng, cũng giống như dù trong đêm tối mịt mù, vẫn sáng ngời ánh trăng cùng sao trời, lại giống như thủy triều dâng lên.

Người này chính là Lục Ngang.

Nỗ lực giữ vững hô hấp, An An như cũ không hé răng.

Lại còn đứng đó mà hỏi, ai là "Có người"?

An An không cao hứng, cô cũng là có tên!

Chắc cũng nghĩ như cô, bên ngoài, người nọ rút cuộc cũng gọi tên cô, nhưng cái tên Lục Ngang gọi vào ——

"Ti Ti!"

Ti..... An An rất muốn nhảy ra cửa mắng chửi người.

Cổ kim nén tức giận, quay lại bên trong tường, An An im lặng dựng ngón giữa.

Chừng rất lâu nhưng không có người đáp lại, cửa kéo kẹt một tiếng, rút cuộc bị vặn ra. Bởi vì phản quang, bóng hình người đàn ông cao lớn phóng to, in trên tường. Bóng đen cùng tường trắng đối lập, làm An An có thể thấy rõ được hình dáng của anh.

Chậm rãi nén hơi thở lại, An An đưa lưng về phía anh, không nhúc nhích.

Một phòng yên tĩnh, Lục Ngang đi vào hai bước, anh dừng lại.

Phía trước mặt anh, trên giường, An An đang nằm đưa lưng về phía anh, ngọn tóc cô tự nhiên rũ trên vai sau, cái chân màu xám chỉ được đắp một góc bên hông, anh đứng trước cửa, nhìn không sót thứ gì.

Đường cong dọc theo thân cô mượt mà, uốn lượn đi xuống, đầu tiên là cánh tay mảnh khảnh, rồi từ bên hông kéo xuống dưới chân, lại mềm mại hướng lên trên.....

An An nhìn chằm chằm cái bóng của Lục Ngang trên tường, trong đầu đếm số "Một, hai.....". Còn chưa đếm tới ba, phía sau, Lục Ngang trực tiếp đóng cửa lại, bỏ chạy lấy người!

Chết tiệt!

An An lập tức từ trên giường ngồi dậy.

Chính diện không được, sau lưng cũng không được, người này..... Có phải là đàn ông không vậy?

Gãi gãi tóc, An An chóng mặt như đầu mặc lại áo lót, đang định trông thêm áo thun vào, bên ngoài lại có người tới. Bước chân này cùng bước chân vừa rồi, rõ ràng không giống nhau, nhẹ nhàng, hoạt bát. Cũng không gõ cửa, người này trực tiếp đẩy cửa tiến vào ——

"A!" Cô ta hoảng sợ, "*Cô tỉnh rồi hả?*"

An An ngồi trên giường, đánh giá người tới.

Đi vào là một cô gái trẻ, ngày hôm qua An An đã gặp, hình như là em gái La Khôn, tên La Hồng Thiển. Hôm qua, cô ta còn cùng An An hát chung mấy bài.

"Cô tới làm gì?" An An hỏi cô ta.

La Hồng Thiển chỉ chỉ bên ngoài: "*Anh Ngang nói cô bị bệnh, bảo tôi lên đây xem thử."*

"Sao anh ấy biết tôi bị bệnh?" An An cố ý hỏi. Cô mặc nội y màu trắng ngồi trên giường, hai đầu nhũ hoa hồng hồng trước ngực ản ản bên trong chiếc áo lót..... La Hồng Thiên trộm liếc mắt một cái, xấu hổ mà nói: "Hình như vừa rồi anh Ngang đã lên đây....." Lại hỏi An An: "Cô..... Cô có nơi nào không thoải mái vậy?"

An An đầu đầu muốn ngất, trên người lại lạnh ngắt, nhưng lúc này lại chỉ nói: "Cô gọi anh ấy lên đây, tôi có chuyện muốn hỏi."

"A?" La Hồng Thiên rõ ràng kinh ngạc, tựa hồ như không đuổi kịp lời nói của An An.

An An kiên nhẫn lặp lại một lần: "Cô xuống gọi anh ấy lên đây giúp tôi."

"Ừm"

La Hồng Thiên lật đật chạy xuống lầu.

Nghe tiếng tiếng bước chân rung rung của cô ta, An An quần chặt chẽ, đem túi trang điểm xách đến trước mặt.

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TRÊN WATTPAD lyncaohth VÀ FACEBOOK YanaIshi.

*

Dưới lầu, La Khôn đang tiếp điện thoại, Lục Ngang lấy tay dụi mắt thuốc, dựa bả vai vào bên tường.

Cú điện thoại này là của chú Ngũ gọi tới, hưng phấn vấn tội. Hỏi rõ nguyên nhân, vì sao tự nhiên Lục Ngang bỏ lại Tô Đình ở trạm xăng không chừa chút mặt mũi cho ai, chính là gián tiếp đánh vào mặt mũi của vị này. Cho nên hần mới gọi đến gặp La Khôn ở nơi này, hòng tìm về chút thể diện cho mình.

Thể diện cái quái gì, chẳng qua là muốn Lục Ngang đến gặp lão chịu tội.

Lục Ngang cúi đầu định đốt thêm thuốc, bên kia, La Hồng Thiên chạy tới: "Anh Ngang, cái cô hướng dẫn viên du lịch trên kia muốn anh lên đó."

Lục Ngang hỏi: "Cô ấy còn nói cái gì nữa không?"

La Hồng Thiên liền đem những câu An An nói, một năm một mười kể lại cho Lục Ngang, nào là "Sao anh ấy biết tôi bị bệnh?", nào là "Tôi có chuyện muốn hỏi".

Miệng lưỡi sắc bén, được một tác lại muốn tiến một thước, Lục Ngang nhin không được nhiu mày.

"Anh Ngang, cô ấy nói như vậy là có ý gì à?" La Hồng Thiên có chút hoang mang, lại nghĩ đến bộ dáng của An An "Y quan không chỉnh", cô ta nhìn sang Lục Ngang, sắc mặt không khỏi ửng đỏ.

Lục Ngang xoay người lên lầu, bộ dáng khá nhàn rồi tự nhiên, nói: "Không có gì ý cả, chính là thiếu đánh thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ngụy Hiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Edit: YanaIshi

Beta: LynCáo HTH

An An đang soi cái gương đối diện, ngồi đó kẻ mắt, trong hành lang lại một lần nữa truyền đến tiếng bước chân. Vẫn là tiếng bước chân trầm ổn đó, từng bước, từng bước, đi về phía căn phòng của cô. An An nhìn trong gương, rồi bỏ chân trên người xuống, cất túi trang điểm. Cạnh cửa, có người vừa vận đứng đó. Lúc này La Hồng Thiên đi gấp, nên cửa phòng không có đóng lại. Vào lúc này nhìn qua, ngược chiều ánh sáng, nên không thấy rõ thân hình của Lục Ngang, chỉ có một bóng người hòa quyện vào bóng đen.

Anh vẫn đứng cạnh cửa, không có đi vào trong phòng.

An An giả vờ không biết, hỏi anh: "Ban này anh mới đi vào hả?"

"Không phải cô biết rồi sao?" Lục Ngang không có bác bỏ, giọng nói của anh so với lúc bình thường trầm hơn.

An An bèn nghiêng đầu hỏi anh: "*Đẹp không?*"

"*Cái gì?*"

"*Tôi.*"

An An vừa nói, từ mép giường thản nhiên đứng dậy. Tựa như trong đất bùn này nở một chồi non, tràn đầy sức sống. Toàn bộ căn phòng đều là màu xám tro, duy chỉ có cô là trắng. Áo lót bông cũng trắng nốt, xuống dưới là một chiếc váy màu đen, dừng lại bên eo cô, siết chặt lấy vùng eo của cô.

Cô không một chút rụt rè, nhìn thẳng vào Lục Ngang.

"*Tôi, có đẹp không?*" An An vẫn kiên trì hỏi anh.

Cô trang điểm, bên trong phòng ánh sáng mờ mờ, làm nổi bật lên khuôn mặt của cô, hết lần này đến lần khác đôi môi đỏ mọng hé mở ra, mỗi lần nói chuyện càng làm người khác chú ý hơn.

Bên ngoài đã đổi bài hát khác, từ Phượng Hoàng Truyền Kỳ đến Quả Táo Nhỏ. Một loạt âm thanh náo động ở phía sau Lục Ngang truyền tới, ồn ào, càng tăng thêm nền yên tĩnh giữa hai người bọn họ. Lục Ngang trầm lặng trong giây lát, anh cất bước đi vào căn phòng, hai tay ở phía sau đóng cửa lại.

Bên trong phòng lập tức tối sầm lại, chỉ còn dư lại hai mảnh ánh sáng từ khe cửa sổ lọt vào. Nhưng hai mảnh ánh sáng này như bị mài mòn, mờ hồ. Trong ánh sáng lập lòe, Lục Ngang cao lớn, nhưng bóng anh vẫn mờ mịt không rõ.

Không thấy rõ dáng vẻ của anh, cũng nhìn không thấy mắt của anh, chỉ có thể nghe được giọng nói lạnh lùng của anh.

"*Cô như vậy, là muốn "làm" hả?*"

An An cũng không sợ anh, cô lại nói: "*Anh không dám hả?*"

Lại rơi vào trầm mặc.

Lục Ngang chợt ra lệnh cho cô: "*Cô qua đây.*"

Loại mệnh lệnh này từ trong miệng anh nói ra, bởi vì quá mức tự nhiên lại lạnh lùng, thế nhưng làm cho người khác lại không tự chủ tuân theo: "*Dựa vào cái gì?*" An An không phục.

Lục Ngang thản nhiên mở miệng nói: "*Tôi không nói lần thứ hai.*"

An An oán hận liếc anh một cái, cuối cùng hướng anh đi đến.

Cô trắng đến chói mắt, dừng lại chỗ eo nhỏ hẹp, mỗi lần bước đi, giống như hồ nước trong son cốc nhẹ nhàng bập bênh. Hồ nước thoáng lay động một cái, toàn bộ là sự quyến rũ cùng mềm mại của cô.

Căn phòng mờ mịt, Lục Ngang vẫn đứng ở đó, hai chân chống trên sàn nhà, rất cao, cảm khê nâng lên, liếc nhìn cô, đường nét mờ hồ. Mà An An đang từng bước, từng bước đi đến gần anh.

Càng đến gần, An An dễ dàng ngửi thấy mùi cơ thể trên người đàn ông này. Đây là mùi khiến người ta nhũn ra, như dâng trào, rất cường hãn, không thể chống đỡ nổi. Cho dù anh đứng không động đậy gì, thì nó cũng sẽ từ người anh phảng phất bay ra, tràn đầy sức mạnh nam tính.

Khiến cho người khác ngưỡng mộ.

Đi đến trước mặt Lục Ngang, An An ngược mắt lên nhìn.

Lục Ngang vừa mới hạ mí mắt xuống, quét mắt nhìn cô. Mím môi, đường cong càng lạnh lùng cứng rắn.

Anh dường như rất thích gáy của cô. Giờ tay phải lên, đầu ngón tay Lục Ngang dọc theo chiếc cổ mảnh khảnh của cô nhẹ nhàng di chuyển, từ từ vuốt ve. Cổ của cô có chút thả lỏng, ngón trỏ của anh di chuyển ra chính giữa, chợt đi lên, siết chặt lại, anh dùng chút lực. An An liền trực tiếp đón nhận. Bởi vì quá nhanh nên không kịp chuẩn bị, An An hô hấp quỳnh lên, ngực phập phồng lên xuống. Hai vòng ngực đả động cùng theo đó nhấp nhô lên xuống. Lúc lên lúc xuống như vậy, thoi qua vững chắc trước ngực người đàn ông. Loại vững chắc này, so với cô như hai thái cực, động chạm như luồng điện chạy qua, kỳ lạ lại khó chịu. An An cố gắng lui về sau, lực trong tay Lục Ngang tăng thêm, An An căn bản không trốn thoát được.

Mùi trên cơ thể người đàn ông càng tỏa ra nồng nặc, giống như không chút kiêng nể mà bung thả cây dù ra, hùng hồn, khiến chân người ta mềm nhũn, bao phủ xung quanh người cô, anh giống như một con thú săn mồi.

An An vẫn nhìn chăm chăm vào anh.

Khuôn mặt xinh đẹp hiện ra trước mí mắt Lục Ngang, lông mày, đôi mắt của cô, cùng cả khuôn mặt xinh đẹp yêu kiều.

Bốn mắt nhìn nhau, mọi thứ xung quanh đều yên tĩnh.

Trầm mặc không một tiếng động, Lục Ngang từ từ nói lỏng bàn tay của mình ra. An An giống như được tái sinh trở lại, vẫn còn chưa kịp thở dốc, thì ngón tay Lục Ngang giờ lên, đến gần gương mặt của cô, ngón tay hơi dùng sức, anh lau sạch phần kẻ mắt của An An. Anh nói: "*Xấu.*"

An An có chút mơ hồ: "*Cái gì?*"

"*Có.*" Lục Ngang nói cho cô biết.

An An nhìn thẳng vào anh, đột nhiên điên cuồng đánh anh, hai tay ra sức hướng trên người Lục Ngang đánh xuống. Lục Ngang nhanh chóng bắt được cánh tay An An, vận ngược tay cô ra phía sau lưng. Anh chỉ dùng một tay, liền chế trụ được An An, lại nhẹ nhàng lui về phía sau, An An bị anh xách ra xa.

Sức lực của cô so với anh quả thật khác biệt rất lớn.

An An then quá hóa giận, trực tiếp nhấc chân lên, hướng lên người Lục Ngang đá xuống.

Cũng không biết Lục Ngang làm sao, anh trực tiếp nhấc ngang eo cô lên.

Đúng, là nhấc lên!

An An dùng sức đập anh, nhưng căn bản không làm gì được cả.

Lục Ngang đi hai, ba bước đến bên chiếc giường, trực tiếp ném An An lên trên đó.

Lấy áo của cô trước đó cố ý cởi ra, ném lên trên đỉnh đầu An An: "*Mặc vào!*" Lục Ngang ra lệnh.

An An vứt áo xuống, lại đánh Lục Ngang tiếp. Một lần nữa Lục Ngang dùng một tay chế trụ cô, một tay còn lại cầm cái áo, trực tiếp hướng lên trên đỉnh đầu An An xỏ vào. Sức người này quá lớn, động tác lại thô lỗ, An An bị anh làm đau, tức giận lắc đầu kháng nghị.

Lục Ngang căn bản không để ý đến cô. Xỏ được đầu vào xong, anh cầm tay An An giờ lên cao xỏ tiếp vào. Tay bên kia cũng bị chế trụ. Anh cầm tay An An, tựa như tay em bé. Cô thoát không được, cũng không lay chuyển được anh, cô thờ hồng hộc. Người này trước mặt tâm tình vẫn bình tĩnh, còn cô lại càng thảm hại.

Mặc xong áo, Lục Ngang lúc này mới buông ra An An, "*Chỗ nào không thoải mái?*" Lục Ngang trầm mặc hỏi.

An An đem cổ tay lên giờ trước mặt Lục Ngang, chỗ anh bóp hiện lên vết đỏ.

Lục Ngang không nhìn thẳng, "*Chỗ nào không thoải mái?*" Anh lặp lại câu hỏi.

Về mặt người này lạnh lùng, đúng là người không có nhân tính! An An ngồi trên giường lấy chân đập anh: "*Chỗ nào cũng không thoải mái cả!*"

Lục Ngang lại nhanh tay, bắt được chân cô. Cho nên, An An đá một cước này, liền đập trúng lòng bàn tay anh. Người cô đang nóng, thêm cảm cúm, lại vận động hồi lâu như vậy, chân cô lạnh ngắt. Lục Ngang nhíu mày, bên kia, chân còn lại của cô tiếp tục đập anh: "*Cút xéo!*"

Lục Ngang lại bắt được, dùng đầu gối đè lên, lại hơi cúi người xuống, chế trụ vai cô, đưa tay siết chặt gáy của cô. Lòng bàn tay Lục Ngang nóng hổi, cứ như vậy dán vào cô, An An không kim chế được, rùng mình một cái.

Đây là nhiệt độ của anh.

Cô chợt im lặng.

Nhìn người đàn ông đang cúi trước mặt, An An giờ tay lên, ôm lấy cổ anh.

An An hỏi anh: "*Tôi thực sự xấu hả?*"

"*Xấu.*" Lục Ngang mặt lạnh, gỡ tay cô xuống.

An An vẫn cố chấp hỏi anh: "*Tôi thực sự xấu hả? —— Xấu so với Tiểu Tình hả?*"

Một cái chớp mắt này, hòa thượng dưới lầu cũng đột nhiên ngừng đọc kinh, loa to bên ngoài cũng thay đổi bài hát nhưng không biết bài gì. Lục Ngang đảo con ngươi. Loại tư thế này, hai người mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau, không có ai lên tiếng.

Cả phòng tối om.

Bỗng nhiên, có người ở ngoài cửa kêu lên một tiếng: "*Anh Ngang, anh em tìm anh đó.*"

Là La Hồng Thiển.

Bầu không khí yên lặng bị phá vỡ, Lục Ngang "Ừ" một tiếng, thay đổi biểu cảm, gỡ cánh tay An An xuống, đứng thẳng dậy.

An An vẫn cố níu lấy góc áo của anh.

Lục Ngang cúi người xuống, từ túi trang điểm bên cạnh móc ra một cái gương, nhét thẳng trước mặt An An.

An An nhìn vào trong gương——

Chết tiệt!

Phấn kẻ mắt bị anh hoàn toàn lau sạch. Sức Lục Ngang lớn, đem phấn kẻ từ đuôi mắt quệt lên, phấn màu đen, bôi lem nhem ra, cực kì khó coi!

An An rời mắt khỏi cái gương.

Lục Ngang đã mở cửa bước ra ngoài.

Chẳng biết anh cùng với La Hồng Thiến đứng ngoài cửa nói cái gì đó, âm thanh mặc dù không dịu dàng, nhưng tuyệt đối không lạnh lùng như với cô.

An An buồn bực chui vào trong chăn.

Rất nhanh, bên ngoài cửa đã yên tĩnh trở lại.

Vừa mới giăng cò một trận lâu như vậy, lại bị cảm lạnh, đầu An An càng thêm choáng váng. Có người đẩy cửa đi vào, An An thò đầu ra——

Là La Hồng Thiến.

An An bọc mình trong chăn nhìn chằm chằm cô ta.

La Hồng Thiến nói: "*Anh Ngang nói tôi mang ít bộ quần áo cho cô,*" An An thấy trong tay cô ta ôm một đồng quần áo mới tinh, toàn bộ đặt lên trên đầu giường. La Hồng Thiến lại giải thích: "*Anh Ngang nói, cô bị cảm phải mặc nhiều một chút, những bộ này đều mới cả đấy.*"

Cô ta còn cầm theo vài viên thuốc và ly nước, đưa cho An An: "*Thuốc hạ sốt đây, cô mau uống đi.*"

An An nhìn thuốc một chút, lại nhìn La Hồng Thiến, đột nhiên hỏi: "*Tôi xấu lắm hả?*"

La Hồng Thiến sững sờ một chút, rồi lắc đầu.

An An nói: "*Tôi cần nước nóng để rửa mặt.*"

"*Tôi đi lấy cho cô.*" La Hồng Thiến vừa nói xong, liền co chân chạy ra ngoài.

An An tẩy hết thứ đã trang điểm xuống, dùng nước nóng rửa mặt.

Trong gương, mặt của cô lại sạch sẽ trắng nõn. Không còn dấu vết trang điểm gì cả, khuôn mặt thuần túy của một cô gái hiện ra. Nhưng nhìn người trong gương này, An An đều cảm thấy có phần xa lạ.

Xách túi trang điểm lên, cô trang điểm lại.

La Hồng Thiến ở bên cạnh nhìn cô bôi son trát phấn. Tuổi của cô với An An xấp xỉ, lúc này hâm mộ nói: "*Cha và anh tôi không bao giờ cho tôi đụng vào những thứ này...*"

An An lúc này mới cẩn thận nhìn người trước mặt. La Hồng Thiến ăn mặc đơn giản áo thun cùng với quần jeans, trên áo thun có in hình con gấu. Tóc mềm mại cột ở phía sau, lúc cười lên, hai con mắt cong cong, lúc nói chuyện giọng cũng nhẹ nhàng. Nhớ lại lúc nãy cô ấy đi lấy cho cô chậu nước nóng, An An liền nói: "*Không sao, về sau tôi giúp cô.*"

"Ừm." La Hồng Thiến mím môi cười.

An An cũng cười một cái.

Cô trang điểm theo trình tự như cũ, chẳng qua lúc kẻ phấn mắt, An An dừng lại. Nhìn chằm chằm vào chiếc gương, cô dường như cảm giác được có người bám lên đôi mắt của mình, dùng sức lau một cái, đó là sức của cô...An An trừng mắt, bôi lên ít phấn mắt.

Rất nhanh, người trong gương lại là An An quen thuộc.

Cô cảm thấy yên tâm.

Cô còn chưa ăn cơm, La Hồng Thiến nói để bụng lên cho, An An không đáp lại, cùng cô ta đi xuống dưới lầu. Vừa mới ra chỗ quẹo cầu thang, Lục

Ngang mới từ linh đường bước ra.

An An lướt nhẹ qua, Lục Ngang mặt lạnh nói: "*Còn làm gì đó.*"

An An nhìn anh: "*Ai cần anh lo.*" Cô chậm rãi đi qua.

La Hồng Thiên đi bên cạnh An An, nhìn thấy Lục Ngang, mặt đỏ lên, lại gọi anh: "*Anh Ngang.*" Lục Ngang gật đầu một cái, đang định đi ra ngoài. La Hồng Thiên chợt gọi anh lại: "*Anh Ngang, anh em nói anh muốn đi làm?*"

"*Ừm.*" Lục Ngang không bác bỏ.

La Hồng Thiên lại nói: "*Mấy người già nói trong núi có thuốc chữa gan rất tốt, mấy ngày nữa em đi mua, anh cùng đi theo nhé.*"

An An đi ra xa hơn một chút, xoay người lại ——

Bên kia, Lục Ngang hướng La Hồng Thiên nở nụ cười. Là nụ cười ấm áp.

An An chợt nghĩ đến La Khôn. Anh ta nói Lục Ngang thích những người con gái dịu dàng, người trước mắt này không phải dịu dàng sao? Người cũng rất tốt, lại có quan hệ với anh cho nên...

Tầm mắt An An hướng sang La Hồng Thiên, lại dời trở lại trên người Lục Ngang. Trùng trùng mắt nhìn, An An liền thay đổi sắc mặt.

Cô đột nhiên bức bối, nếu không cứ đáp ứng La Khôn, có thể có tiền, còn có một chỗ dựa vững chắc nữa, hơn nữa...còn có thể làm em dâu Lục Ngang, không cho anh mặt mũi luôn!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Yêu Nguy Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Edit: LynCáo HTH

Beta: YanaIshi

Trong phòng bếp người làm bận rộn chuẩn bị cơm trưa, đồ ăn đã nấu hơn phân nửa, cơm cũng đã nấu chín, cả phòng thơm ngào ngạt. Nhưng An An đang phát sốt, lại thêm cảm mạo, cả người cứ ong ong, căn bản không có cảm giác thèm ăn. Cô lấy mấy miếng củ cải muối từ trong hũ lên ăn.

Củ cải rất giòn, mỗi miếng đều có vị chua chua ngọt ngọt, thực sự rất ngon miệng.

An An ăn một miếng, dừng lại, quay đầu nhìn về phía trong sân.

Ở bên phía dưới lầu, La Hồng Thiên đang cùng Lục Ngang nói chuyện. Thấy cô ta chạy đi một lát, lúc trở về thì trong tay cầm một túi nylon. Màu đỏ, mờ mờ, bên trong đựng đầy đồ vật gì đó. Cô ta đem túi đưa cho Lục Ngang, Lục Ngang tiếp nhận, khuôn mặt giãn ra, nhìn cô ta cười một chút.

Người đàn ông này khí chất cao ngạo, nhưng khi cười lên như vậy, khóe môi cứng rắn của anh cong lên, cảm giác lạnh lẽo bao quanh lúc trước cũng trở nên dịu lại. Ngay cả dưới đáy mắt cũng tăng thêm chút ấm áp.

So với lúc anh nói chuyện với cô quả thực như hai người khác nhau!

An An quay đầu lại, hưng hăng lấy đôi đũa chọc chọc mấy miếng củ cải.

Cô cảm thấy đằng sau có tiếng bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng lại gần, tâm tình La Hồng Thiên hẳn đang rất vui, còn nhẹ nhàng hát vài câu. Thấy An An không ăn cơm, cô ta "*A*" một tiếng, cực kỳ nhiệt tình hỏi: "*Ti Ti, cô vẫn còn không thoải mái hả?*"

Ti Ti..... An An sững sốt một chút, La Hồng Thiên vội vàng giải thích: "*Tôi nghe anh Ngang gọi cô như vậy?*"

Nhớ lại chuyện trước đây, trong lòng An An càng thêm bức bối, Lục Ngang rõ ràng đã hỏi qua Mông Ca, chắc chắn anh ta cố ý không cho cô mặt mũi! Liếc nhìn người kia đang đứng ở trong sân, còn có cái túi nylon màu đỏ kia nữa, An An lơ đãng hỏi: "*Cô đưa cho Lục Ngang cái gì vậy?*"

La Hồng Thiên cười: "*Anh Ngang có chút bệnh cũ, tôi nghe người trong núi nói thuốc này rất tốt.*"

"Bệnh cũ" hai chữ này nghe có điểm kì lạ, không phải là..... Tâm tư An An xoay mấy vòng, nhưng chỉ hỏi: "*Lục Ngang đang muốn đi đâu vậy?*"

"*Không biết.*" La Hồng Thiên ngồi một bên, nâng cằm lắc đầu, "*Anh tôi không nói gì cả. Có vẻ như muốn đi làm chuyện gì đó.*"

"*Anh trai cô đang việc làm gì?*" An An thuận thế hỏi thăm.

La Hồng Thiên chỉ chỉ sau núi: "*Anh trai tôi mấy năm qua đang tham gia vào phát triển du lịch. Gần đây anh ấy đang đào một suối nước nóng ở đó. Đùng lúc anh Ngang vừa đến...*" Không biết nghĩ đến cái gì đó, cô ta ngậm miệng lại, câu nói kế tiếp chưa kịp nói hết.

Lục Ngang vừa đến thì sao? trong lòng An An nghi hoặc, nhưng không thể hỏi thêm gì cả, chỉ nói bóng nói gió: "*Hai người quen biết Lục Ngang lâu chưa?*"

"*Đã lâu rồi.*" La Hồng Thiên nghiêm túc hồi ức, "*Trước kia cha tôi thường xuyên không ở nhà, chân anh tôi đi lại không tiện, hay bị nhiều người khinh thường, khi dễ. Sau khi quen với anh Ngang, thì không ai dám khinh thường hay khi dễ nữa.*"

"*Vì sao?*"

"*Anh Ngang rất lợi hại.*" nhắc tới chuyện cũ trên mặt La Hồng Thiên đầy vẻ sùng bái, "*Có anh ấy ở đây, chúng tôi không cần phải sợ điều gì cả.*" Cô ta chắc chắn.

Đó đúng là cảm giác Lục Ngang mang lại cho người khác.

Cảm giác giống như đêm hôm ấy, An An gặp được anh, khi đó anh chỉ nói một câu, đứng ở chỗ này gây chuyện, sau đó cô liền quán chặt lấy anh, bu theo anh đến chỗ này.

Trầm mặc một lúc, nhưng An An vẫn còn tò mò: "*Vậy cô có biết Tiểu Tinh không?*"

"*Chị Tiểu Tinh hả?.....*" La Hồng Thiên gật đầu, "*Chị ấy là bạn gái anh Ngang, rất đẹp.*"

"*Đẹp đến mức nào?*" Nhắc tới việc này An An liền khó chịu.

La Hồng Thiên gãi gãi đầu: "*Không biết phải nói sao nữa, dù sao cũng rất đẹp, chị ấy luôn dịu dàng, còn rất có khí chất nữa, chị ấy đối xử với chúng tôi đặc biệt tốt.*" La Hồng Thiên còn nói: "*Anh Ngang thích chị ấy lắm, anh ấy đối với người khác rất hung dữ, chỉ có khi ở bên chị ấy mới không hung dữ thôi.*" Nói xong, lặng lẽ liếc nhìn Lục Ngang bên ngoài, ánh mắt cực kỳ hâm mộ.

An An cũng nhìn theo tầm mắt cô ta.

Ánh mặt trời từ khe hở ở trong túp lều chiếu xuống, chiếu trên người Lục Ngang, một nửa sáng một nửa tối. Thân ảnh của anh cùng bóng tối chạm rã lồng vào nhau. An An nhìn Lục Ngang đang đứng cạnh cửa. Anh vẫn lạnh lùng đứng ở đó, ý bảo cô, cô lại đây.

Ba chữ, nghiền ngẫm mà vô tình.

Tất cả những câu anh nói với cô đều rất lạnh nhạt.

Im lặng một lát, An An nói: "*Tôi thấy anh ta đối xử với cô cũng rất tốt.*"

"*Đâu có?!*" La Hồng Thiên lập tức phủ nhận, nhưng khi nói hai má càng đỏ lên.

Đây đúng là hoàn toàn ở hai thái cực khác nhau, đối với cô ấy thì rất dịu dàng, cười nói, thiện lương. Đối với mình thì..., An An có thể mơ hồ nhìn thấy bộ dáng của cô "Tiểu Tinh" kia.

An An lại tiếp tục chọc chọc mấy miếng củ cải, cô chưa ăn uống gì cả, nhưng cũng chẳng còn tâm tình ăn nữa, đứng dậy đi ra ngoài phòng bếp.

Linh đường ở giữa, La Khôn chống gậy khắp khiêng đi đến, đang cùng Lục Ngang thương lượng chuyện gì đó. Ánh mắt của hắn đang liếc qua cô, An An giả vờ hỏi: "*Sao không thấy chị dâu của cô vậy?*"

La Hồng Thiên cười một chút, có chút tiếc nuối nói cho An An: "*Anh tôi vẫn chưa kết hôn. Lúc cha tôi sắp đi, rất muốn nhìn thấy anh tôi cùng chị dâu, kết quả.....*"

"*Hai người đó không hợp hả?*" An An thò ơ hỏi cô ấy.

"*Anh tôi quen rất nhiều phụ nữ bên ngoài, nhưng chẳng kết hôn với ai cả, cũng không mang ai về nhà.*"

An An trầm mặc, tầm mắt lại hướng bên kia.

Nhận thấy được ánh mắt cô nhìn qua, La Khôn nói với Lục Ngang: "*Anh Ngang, cái cô hướng dẫn viên du lịch kia hình như có ý với em, nhìn em rất nhiều lần.*" Lại sâu xa cười cười: "*Hôm nay anh đến chỗ của chú Ngũ, hay để cô ấy tạm thời ở đây.....*"

Lục Ngang nghe vậy, nhìn qua phòng bếp. An An vẫn đang đứng ở cửa. Cô vẫn trắng đến bất mắt, luôn rực rỡ như vậy, giống như một viên ngọc tự nhiên.

Cách một mảnh ồn ào, náo động cùng bụi bặm, tầm mắt hai người có lẽ đang nhìn nhau, hoặc có lẽ không có..... Lục Ngang nhàn nhạt quay mặt đi, nhắc nhở La Khôn: "*Chú Ngũ sắp đến đây.*" Lại vòng hồi chính đề: "*Một lát anh sẽ đi qua gặp ông ta.*"

Nghe anh như vậy nhắc đến, La Khôn nhin không được mắg: "*Lão bắt từ kia ý vào mình là trường bối, giữ khăng khăng công việc bên đó không cho em nhúng tay vào, hiện tại còn đến đây gây chuyện!*" —— La Khôn trong miệng "Lão bắt từ" chính là "Chú Ngũ".

Lục Ngang nói: "*Ông ta đến đây là nhắm vào anh.*"

"*Nhắm vào anh chính là nhắm vào em!*" La Khôn không phục, mắg chửi, "*Anh chẳng qua là bỏ lại một con gà giữa đường, đáng để lão gọi điện thoại đến hung hăng hỏi tội sao?*" Lúc trước ở trong điện thoại, chú Ngũ tuy rằng đang hỏi Tô Đình đắc tội chỗ nào với Lục Ngang, muốn mời rượu cùng Lục Ngang nhận lỗi, nhưng lời trong lời ngoài đều mang rõ ý tứ.

Im lặng thờ một hơi khói, Lục Ngang chỉ nói: "*Anh không quan tâm, cậu đừng tự làm khó mình.*"

Hai người nhất thời im lặng không nói gì.

An An đã đi đến, hỏi Lục Ngang: "*Nghe nói anh phải đi?*"

Thân ảnh của cô rung lên, phảng phất còn chứa hơi nước nhàn nhạt. Lục Ngang lạnh lùng "Ừ" một tiếng, như cũ ra lệnh: "*Cô đi thu dọn đồ đạc đi.*"

An An lại nói: "*Lục Ngang, đúng lúc tôi cũng có chuyện muốn nói với anh.*"

Cô nghiêm túc, khá trịnh trọng nói, cũng không còn ý đùa giỡn như trước.

Lục Ngang chỉ kẹp điều thuốc trên tay, nói: "*Nói cái gì, nói đi.*"

An An không nói một lời, đi ra cửa.

Nhìn theo bóng dáng cô, Lục Ngang cũng đi ra ngoài.

Đi xuống những bậc thang được lát đá đã cũ kĩ, cao thấp, nối tiếp với nhau. Hai người một trước một sau, im lặng đi rồi trong chốc lát, đi đến cuối bậc thang, đứng dưới một thân cây, An An mới dừng lại. Cô xoay người, hỏi Lục Ngang: "*Ngày hôm qua chuyện tôi đã hỏi anh, anh thấy thế nào?*"

"*Cái gì?*"

"*Chính là chuyện anh có muốn tôi đồng ý với La Khôn hay không đấy?*" An An nhắc nhở anh, hơn nữa nghiêm túc phân tích, "*Anh đều đã nghe được, La Khôn có thể cho tôi tiền, cũng có ý với tôi.*" Thoáng dừng lại, An An gọi anh: "*Lục Ngang, nếu thật sự anh đối với tôi không có hứng thú, chê tôi phiền, tôi sẽ đáp ứng anh ta. —— Hôm nay tôi không đi cùng anh nữa. Tôi đem trả anh một ngàn lúc trước, chúng ta giải tán đi.*"

Lục Ngang rũ mắt.

"*Rốt cuộc cô thiếu bao nhiêu tiền?*" Anh như vậy hỏi cô.

An An nói: "*Tôi không chỉ thiếu tiền, tôi còn thiếu một người đàn ông.*"

Lục Ngang nhìn về phía An An.

An An liền hỏi anh: "*Rốt cuộc ý anh muốn thế nào?*"

Lục Ngang chỉ nói: "*Tôi đưa cô trở về.*"

Nghe thấy đáp án này, An An cất bước liền đi, Lục Ngang nắm cánh tay cô. An An quay đầu lại nhìn anh một cái, nói: "*Lục Ngang, anh dựa vào cái gì mà muốn quản tôi?*" Cô trực tiếp hất tay anh ra rồi bỏ chạy. An An chạy rất nhanh, một đường chạy thẳng, cũng không quay đầu lại.

Chờ Lục Ngang lại trở về, hết thấy giống như chưa có chuyện gì, có người đến gần An An: "*Đây không phải là cô gái xinh đẹp đứng hát ngày hôm qua sao?*"

"*Đúng vậy.*" An An nhàn nhạt đáp.

"*Hôm nay tiếp tục hát thêm mấy bài nữa nhé.*" Hấn ra sức khuyến khích An An.

"*Đúng vậy cô gái, lên hát thêm mấy bài nữa đi.*" Bên cạnh còn có người phụ họa.

"*Được thôi.*" An An sáng khoái đồng ý, "*Nhưng hôm nay tôi bị cảm, cho nên.....*" Nhìn xung quanh một vòng, sau đó An An nói tiếp: "*Hôm nay tôi chỉ hát một bài thôi.*"

Cô lại khai ra điều kiện: "*Ai ra giá cao, tôi sẽ hát.*" ——

Não An An đã hoạt động, bắt đầu công việc đấu giá. Ngày hôm qua là ít ỏi quá, hôm nay phải lên giá. Cô không buông tha bất kì một cơ hội nào.

Lục Ngang đứng bên ngoài, đôi tay đút vào túi quần, lạnh lùng nhìn cô.

Bên kia, mọi người không bị điều kiện của An An dọa sợ, ngược lại không khí nhanh chóng náo nhiệt hẳn lên, thật đúng không khí của buổi đấu giá.

Có người ra ba đồng, còn có người nói năm đồng, mười đồng, hai mươi, ba mươi.....

Càng ngày càng tăng nhanh. Cuối cùng lên đến hai trăm. Hai trăm đề hát một bài quả không ít, ai cũng im lặng, không ai tiếp tục tăng giá nữa.

An An đi đến trước sân khấu, cười hỏi câu: "*Còn có ai không?*"

Lục Ngang cúi đầu, lấy ra một điều thuốc.

"*Không có sao?*" An An vẫn hỏi.

Một mảnh yên tĩnh, chợt, có người lên tiếng: "*Một ngàn, cô hát cho tôi nghe.*"

Điều thuốc trên tay anh dừng một chút, Lục Ngang chuyển mắt ——

Người ra giá, là La Khôn.

Lục Ngang đưa điều thuốc lên môi, tay che lại, cúi đầu bậc lửa. Một mảnh khói trắng lượn lờ, anh ngẩng đầu.

An An đứng ở trên sân khấu, cười khanh khách hỏi La Khôn: "*Anh La, anh muốn nghe bài gì?*"

"*Mười tám điệu sò.*" (*) La Khôn không có cổ kị gì, cười châm biếm.

(* 十八摸 Đây là một khúc hát dân gian bên Trung Quốc "*Thập Bát Mổ*")

Phía dưới cũng một trận cười vang lên.

An An bình tĩnh như đánh Thái Cực: "*Anh La, bài này tôi không biết, tôi hát bài khác được chứ?*"

"*Không thành vấn đề.*"

An An liền mở miệng hát.

Bài hát này Lục Ngang biết, là "Mối tình đầu khó quên" của Đặng Lệ Quân.

"*Tôi không quên anh, anh quên tôi, ngay cả tên anh cũng nói sai.....*"

Lục Ngang nheo lại mắt, nhìn chăm chú vào phía trước.

Vẫn cái sân khấu đơn giản này, trên sân khấu không trang trí gì cầu kì cả.

An An đứng trên đó, không có micro, chỉ đơn giản hát thôi.

Giọng hát cô phiêu lãng ở bên tai, ngày hôm qua như mưa rơi tí tách, hiện giờ lại hóa thành hạt mầm đầy mật ngọt.

Cô hỏi anh, ý anh muốn như thế nào.

Cô còn hát: "*Anh đã nói hai ngày sẽ đến thăm tôi, hai ngày chính là đã hơn một năm, 365 lần mặt trời mọc, trong lòng anh căn bản không có tôi, đem tình yêu trả lại cho tôi.....*"

An An lấy tiền thì làm việc, rất chuyên nghiệp, hiện giờ chỉ nhìn chăm chú nhìn La Khôn.

Lục Ngang hạ mắt xuống.

*

Nghe xong bài hát La Khôn cười ha hả, trực tiếp đưa cho An An hai ngàn.

An An nhận lấy một ngàn, đưa một ngàn trở lại: "*Anh La, tôi chỉ lấy những thứ mình nên lấy.*"

"*Ha ha có ý tứ.*" La Khôn càng thêm sung sướng, trên dưới đánh giá An An, hứng thú dạt dào.

Lục Ngang ở một bên vẫn luôn trầm mặc, lúc này mở miệng, vẫn là ra lệnh: "*Đi thu dọn đồ đạc đi!*"

An An lúc này mới chuyển mắt qua anh.

"*Lục Ngang, những điều vừa rồi tôi nói chính là sự thật, một ngàn này trả lại cho anh.*" Cô lấy một ngàn trong tay đưa cho Lục Ngang.

Vừa rồi cô ấy nói cái gì?

Lục Ngang rũ mắt.

Vừa rồi cô ấy đã nói, tôi đem trả anh một ngàn lúc trước, chúng ta giải tán đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ngụy Hiểm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Edit: YanaIshi

Beta: LynCáo HTH

La Khôn có rất nhiều tiền, hắn đưa cho An An một xấp tiền màu đỏ đều mới tinh, đến cả chữ và số vẫn còn nguyên.

An An trực tiếp đem tiền ném trước mặt Lục Ngang, ngay cả cái chớp mắt đều không có. Không một chút do dự, mười phần phần khích.

Lục Ngang hạ mắt, tầm mắt rơi vào xấp tiền trước mặt. Yên lặng nhìn trong giây lát, anh không nhận lấy, lạnh mặt ra hiệu cho An An: "*Cô theo tôi lên đây.*" Anh vừa nói, mặt không chút thay đổi đi lên lầu.

An An căn bản không động dậy, cứ khăng khăng nói: "*Có chuyện gì thì nói luôn ở chỗ này đi.*"

Lục Ngang đứng trước cầu thang dừng lại, anh xoay người.

An An đứng ở chỗ kia, cũng thần nhiên đối mặt với Lục Ngang. Ranh giới rõ ràng đối lập.

Mà phía sau cô, La Khôn chính là người cho An An loại phần khích này.

La Khôn có thể vùng tiền như rác, có thể giải quyết việc khẩn cấp của cô, cũng có thể như An An nói, cô cần một người đàn ông.

Lục Ngang nhấp nháy môi, vẫn ra hiệu cho An An: "*Cô lại đây.*"

Giọng nói của anh bằng phẳng, không nghe ra tâm tình gì, duy chỉ có An An và anh mới hiểu rõ ý của ba từ này thôi. Vì trước đó không lâu, Lục Ngang mới nói với cô câu này, cô qua đây.

Bây giờ lại là câu này.

Dù là thu lại sự bực bội, anh vẫn ra lệnh cho cô.

An An vẫn đứng như cũ không động dậy, cô cầm tiền lên, cố chấp nói: "*Lục Ngang, một ngàn này trả lại cho anh.*"

Lục Ngang lại trầm mặc.

Loại trầm mặc này bao phủ xuống, bầu không khí có chút quỷ dị, người bên cạnh nhìn ở trong mắt cũng tỉnh vì phát hiện ra: "*Đây là thế nào?*" La Khôn vô thức hỏi một câu.

An An ngoảnh đầu lại nói: "*Anh La, tôi...*"

Vừa mới mở miệng nói, sau lưng, Lục Ngang đã thay cô nói tiếp: "*Nhà cô ấy có chút chuyện, sốt ruột trở về gấp, cho nên cùng anh tính sổ thôi.*"

"*Anh ——* "

An An chợt quay đầu lại. Bên kia, Lục Ngang đã nói láo thì thôi đi, sắc mặt còn rất bình tĩnh, nhìn không ra có gì bất thường cả.

"*Như vậy hả...*" La Khôn quan sát sắc mặt An An, tỏ ý với người phía sau: "*Vậy một chút nữa đưa cô ấy...*" Anh ta ngừng lại, tầm mắt một lần nữa dời lên trên người An An, đang muốn nghe An An nói tên ra, Lục Ngang thích hợp chen vào: "*Anh đừng lúc thuận đường xuống núi.*"

Còn nói: "*Cậu ở đây bận bịu, mọi người đang cần giúp đỡ.*"

"*Cũng được.*" La Khôn gật đầu.

An An nghe xong nghiêng răng nghiêng lợi, người này có phải quá vô liêm sỉ rồi không? Dem đường lui của cô chặt đứt đi.

Lục Ngang chuyển con người, một lần nữa tỏ ý với cô: "*Cô theo tôi lại đây.*"

"*Làm gì?*" An An trừng anh.

"*Tính số.*"

Lục Ngang không quay trở lại, trực tiếp đi lên lầu. Bóng lưng của anh cao lớn, giống như ngọn núi. Giọng nói kia rõ ràng, khiến cho người ta không biết đường từ chối.

*

So với lầu dưới huyền ảo la hét ầm ĩ, thì lầu hai lại yên tĩnh rất nhiều. Hai người một trước một sau, đến gian phòng của An An, Lục Ngang đẩy cửa: "*Thu dọn xong đồ của cô. Tôi đưa cô trở về.*" Anh lạnh lùng thu xếp.

"*Anh vẫn nói như thế hả?*" An An không tin tưởng: "*Anh biết rất rõ...*" Dừng lại một chút, An An không nói câu nào, xoay người xuống lầu.

Cánh tay Lục Ngang chặn trước mặt cô.

An An không khỏi nổi nóng: "*Lục Ngang, anh ——*" Trong lúc nói chuyện, Lục Ngang vòng tay qua, siết chặt vai cô, thoáng dùng sức lui về phía sau, dễ dàng đem An An đến trước ngực.

Phịch một tiếng, anh dùng sức đóng cửa lại.

*

Dưới lầu mọi người nghe thấy tiếng đóng cửa, không khỏi thâm ý cười trừ, mở miệng nói những lời thô tục: "*Anh Ngang này gấp đến mức này luôn rồi. Nghe được tiếng động rất lớn đó,...*" Rồi hướng đến La Khôn nói: "*Anh La, xem ra anh Ngang muốn thử món ngon trước rồi.*"

La Khôn cũng ngẩng đầu liếc nhìn một cái, cười mỉa những người đó: "*Chúng tao là anh em tốt của nhau, ngủ trước với một người phụ nữ thì có sao đâu?*"

La Hồng Thiên vẫn trốn ở nhà bếp, bây giờ sắc mặt cũng thoảng đỏ ửng lên.

*

Theo lần đóng cửa này, bên trong phòng lần nữa chìm vào bóng tối.

Lưng An An vẫn còn dính sát vào ngực Lục Ngang, cô ở trong lồng ngực Lục Ngang, trên đỉnh đầu, người đàn ông phả hơi nóng xuống. Lục Ngang nói: "*Cô có thể đừng làm không?*"

"*Hà?*"

Anh dùng giọng mũi hỏi ngược lại.

Sức của anh hơi lớn, lại ở trên cổ cô, cô biết mình rất khó chịu. An An giật giật cái cổ, Lục Ngang liền buông tay ra.

Được thở trở lại, An An còn muốn đi ra bên ngoài, Lục Ngang chặn ở trước cửa, thấp giọng cảnh cáo cô: "*Đừng làm nữa, đi thu dọn đồ của cô đi.*"

"*Ai làm?*" An An càng nổi cáu.

"*Cô!*" Lục Ngang không chút khách khí.

Con tức An An phát tán ra, giờ tay liền đánh anh.

Có chút bất ngờ, Lục Ngang lần này không có trốn tránh, cũng không có động thủ, rõ ràng bị An An đập trúng vài cái.

Nhưng trên người đàn ông này rắn chắc, vài cú đánh của An An, quả thực không đáng kể là mấy, ngay đến cả nhãn mặt Lục Ngang đều không có. An An đứng lại, trừng mắt nhìn anh.

"Đánh đủ chưa?" Lục Ngang lạnh lùng hỏi cô.

"Chưa đủ!"

An An vừa nói, liền tiếp tục động thủ, dùng đầu ngón tay bấm lên người anh. Hết lần này đến lần khác khắp người anh đều cứng rắn, An An cắn bản không động vào được. Tay bỗng dừng lại, bất chợt nghĩ tới điều gì, liền vén áo sơ mi anh lên, dán sát vào eo của anh, tay của cô liền hướng xuống dưới dò xét ——

Lục Ngang nhanh chóng bắt được cổ tay của cô.

Bởi vì quá nhanh chóng, bầu không khí cô đọng lại, chỉ còn cái chớp mắt.

Giờ phút này, không có vài ngăn trở, bàn tay An An đang gao gắt dán sát vào anh, lòng bàn tay của cô có thể cảm nhận rõ hình dáng cơ bụng trên người Lục Ngang, rất cứng, rất cường tráng, đầu ngón tay đi xuống phía dưới chút nữa, lướt qua thắt lưng trên quần jeans đi vào bên trong, cô tựa như có thể chạm vật đó bên trong, rất to lại căng cứng, đó đúng là khu vực riêng tư của anh, cô thậm chí cảm nhận được khu vực riêng tư đó đang nóng dần lên.

Loại nóng này, liên tục không ngừng, hướng lên trên, kêu gào.

Tay của hai người đang ở nơi này giằng co.

An An ngẩng đầu.

Lục Ngang cũng hạ thấp con ngươi xuống.

Tầm mắt hai người giao nhau, anh lại lần nữa ra lệnh: "Chơi đủ rồi thì cùng tôi đi."

Dáng vẻ vẫn lạnh như băng, giọng nói lại còn cứng rắn, đây đúng là bộ dáng mà cô ghét nhất!

Chỉ đối với một mình cô như vậy thôi!

Ngay cả đối xử với La Hồng Thiên cũng tốt hơn cô!

An An bỗng nhiên giận dữ nói: "Nói dễ nghe thì chết hả?"

"Lục Ngang, anh không thể đối xử với tôi tốt hơn một chút được sao?" An An nổi giận nói.

Lục Ngang không trả lời lại, anh rút tay cô ra khỏi vị trí kia, sau đó lướt qua người cô, đi đến bên mép giường. Nắm lấy túi xách của An An, Lục Ngang đem túi trang điểm trên đầu giường thuận tay ném vào. Bỗng nhiên, anh dừng động tác lại, rũ mắt nhìn xuống.

Trong túi xách có một trái quýt đang lộ vỏ lơ lửng. Cô bóc rất cẩn thận, cũng không có ném đi, mà bỏ vào trong túi xách.

Dừng lại trước dây kéo tầm hai giây, Lục Ngang mím môi, đem dây khóa kéo lên.

An An vẫn còn nhãn mặt ngó đó, quơ chân qua lại, Lục Ngang ném qua mấy bộ quần áo: "Mặc vào!" Vẫn giọng nói ra lệnh đó.

Đây là quần áo của La Hồng Thiên đem đến.

An An mạnh miệng cãi lại với anh: "Không mặc."

"Không có thương lượng." Lục Ngang lạnh mặt.

An An dứt khoát cầm quần áo lên ném trở lại.

"Sẽ không mặc."

"Tôi giúp cô mặc."

Những bộ quần áo đang trước mắt Lục Ngang, màu hồng, màu trắng, màu xanh lá... Đều là những màu tràn đầy tuổi trẻ, đều mang sức sống mãnh liệt. Lục Ngang không lên tiếng, cầm lấy một bộ đồ thể thao màu xám tro.

An An liếc nhìn bộ đồ thể thao kia, ngay lập tức đánh giá: "Xấu" Cô nói: "Tôi đã xấu như vậy, không thể mặc cái nào nhìn đẹp hơn hả?"

Lục Ngang liếc mắt nhìn cô, đem áo thể thao lên trực tiếp xỏ vào trên đầu cô.

"Nói nhiều quá nhỉ!"

"Tự cô mặc vào!"

Anh vẫn ra lệnh với cô, giọng nói còn lạnh hơn trước.

Trước mặt đột nhiên tối sầm, tay chân An An luống cuống hất bộ đồ thể thao xuống. Phía trước, Lục Ngang đã quay lưng lại, hai tay anh đút vào túi quần jeans. Vai anh buông lỏng xuống, nhưng bóng lưng vẫn thẳng tắp.

Trên người anh đao thương bất nhập, biện pháp đối phó của An An như muối bỏ biển, chẳng có tác dụng với anh!

Nếu cô là Tôn Ngộ Không, Lục Ngang chính là phật tổ như lai, cô căn bản không lật đổ được Ngũ chỉ sơn của anh

*

Căn phòng rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh của dây kéo khóa áo, sau đó sột soạt, sột soạt...Lục Ngang hướng về vách tường cũ kỹ, xem hoa văn bên trên, cho đến khi An An tức giận nói: "Được rồi" ---- Anh mới xoay người lại.

Cùng với chiếc áo khoác rộng thùng thình, phía dưới là quần thể thao, bọc đôi chân trắng nõn của cô, quả thật chẳng ra hình thù gì cả. An An không được tự nhiên sửa lại quần áo một chút, cầm túi xách lên chuẩn bị đi ra ngoài.

Lục Ngang lại cản cô.

Nhìn đồng hồ, anh nói: "Chờ một lát nữa."

An An không rõ vì sao.

Trước mặt, Lục Ngang trừng mắt nhìn chằm chằm cô.

Trừng mắt nhìn, anh chợt giơ tay lên, ngón tay cái bấm lên đôi môi của cô, hơi dùng sức, lau sạch son môi của cô.

Sức anh vẫn như vậy, quyết qua môi cô, rất đau.

Là anh cố tình làm như vậy.

An An ngăn người, trong nháy mắt hiểu ra.

"Khi thật!"

An An đi tới cạnh cửa, cắn răng nghiêng lợi nói: "Nên để cho mọi người bên dưới biết, anh thật ghê tởm đến mức nào!"

*

Trời mưa, đường núi không dễ đi. Nhưng Lục Ngang lái xe ổn, dọc đường bẻ ngoặc đi xuống, anh một lòng chuyên tâm lái xe, chỉ chăm chú nhìn con đường phía trước. An An ngồi sau lưng anh, hung hãn nhìn sau gáy anh. Đầu tóc cắt ngắn, sợi tóc dựng thẳng lên, kiên nghị mà cứng rắn.

Tựa như không bị ảnh hưởng chút nào.

Ngay cả mới vừa rồi cô mở cửa đi xuống dưới lầu, anh cũng không tức giận gì cả.

An An nghe được La Khôn tò mò nghe ngóng, nói sao lại nhanh thế?

Sắc mặt Lục Ngang đặc biệt bình tĩnh, anh chỉ nói, đừng có nghĩ sai lệch.

Tiếng cười ha hả, rõ ràng là anh có ý để cho mọi người hiểu sai, bây giờ lại làm mình thành chính nhân quân tử!

Tốt lắm, La Khôn cho là cô đã bị Lục Ngang chạm qua, chắc chắn sẽ không muốn cô rồi!

Hai huynh đệ ngủ chung một người phụ nữ, sao có thể xảy ra được?

An An gỡ rối tóc, chỉ cảm thấy kế hoạch của mình đã thất bại.

Lúc Lục Ngang dừng xe lại.

An An nghi hoặc.

Đằng trước, Lục Ngang nghiêng người sang, trong tay anh cầm một phong bì, phình lên. Đưa phong bì cho An An, Lục Ngang nói: "Trong này chi phí cùng cô đi chơi, cô xem lại đi."

Nhìn phong bì màu vàng này, An An liền hiểu ra.

Người này còn muốn đuổi cô đi đây mà!

Cô cười lạnh: "*Lục Ngang, anh tin hay không, bây giờ anh đuổi tôi đi, tôi liền bò lên giường của La Khôn! Sau đó tác hợp anh với La Hồng Thiển, tôi liền trở thành chị dâu anh! Tôi sẽ nói với La Khôn, anh dụ dỗ tôi, cưỡng bạo tôi!*"

Lục Ngang nhìn thẳng vào cô, một lúc lâu, im lặng xoay qua chỗ khác.

*

Trên đường đi hai người vô cùng yên lặng đi đến khách sạn suối nước nóng của chú Ngũ. Nơi này mới xây lên, bên trong còn có công viên giải trí, thiết bị trang hoàng đầy đủ. Lục Ngang dừng xe lại, xanh mặt đi lên phía trước, An An theo ở phía sau.

Bỗng nhiên, có người kêu: "*Anh Ngang*" một tiếng, giẫm giày cao gót đi tới.

Lục Ngang mặt lạnh, căn bản không có phản ứng với người này.

Tô Đình ngẩn người, nhìn về cái đuôi nhỏ phía sau, ánh mắt đề phòng.

"*Cô biết không?*" An An nháy mắt mấy cái, nhỏ giọng nói cho cô ta biết, "*Lục Ngang, lên không được.*"

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ngụy Hiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Edit: LynCáo HTH

Beta: YanaIshi

Biết được hôm nay Lục Ngang đến đây, Tô Đình đã sớm thay anh đặt trước phòng tốt nhất —— Ở khách sạn đẹp nhất, đối diện ngay giữa sườn núi, ở giữa là suối nước nóng, không khí tươi mát, cảnh sắc hợp lòng người. Nhưng hiện giờ còn mọc thêm con hồ ly An An này, không chỉ đi theo phía sau Lục Ngang, còn cố ý nói cái gì mà "*Lục Ngang không được*" loại lời nói này khiến Tô Đình càng thêm điên tiết lên, không biết là thật hay không?

Tô Đình rất đắc chí khoanh hai tay trước ngực, hỏi An An: "*Cô không có chứng minh nhân dân thì đặt phòng kiểu gì? Không thể cho cô ở lại được, như vậy là trái quy định!*"

"*Đúng vậy, thưa cô, đây là quy định của khách sạn chúng tôi.*" Trước đại sảnh nhân viên lễ tân cũng khom người xin lỗi.

Vào ở cần xuất trình chứng minh nhân dân để chứng nhận thân phận, nhưng An An không đem theo. Cũng không phải An An không đem, mà chính xác là đã bị An Quốc Hoành giấu đi.

Trên mặt cô không biểu hiện gì, An An chỉ nói: "*Tôi không đem theo.*"

"*Không đem theo?*" Tô Đình đột nhiên lên giọng, ánh mắt chọc trên người An An, cười khúc khích, "*Ai biết được cô có phải là tội phạm hay không?*"

Hai chữ "*Tội phạm*" này đột nhiên hiệu quả ngay, những du khách đang ở xung quanh nghe cô ta nói xong đều nhất thời quay lại nhìn An An. Có một cậu nhóc cũng tò mò đánh giá An An, cha mẹ nó đang bận rộn đứng bên cạnh cũng dừng lại, nhìn nó giáo huấn: "*Đừng có nhìn, đó là người không tốt.*"

"Đó là người không tốt" An An vẫn đang mặc trang phục khi nãy bị Lục Ngang cưỡng ép mang, vẫn bộ quần áo thể thao màu xám đỏ, rất bình thường, mặt vẫn đánh màu tối, son môi trước đó bị Lục Ngang lau sạch một ít, không có gì nổi bật. Nhưng vì câu nói của Tô Đình mà thu hút theo những ánh mắt tò mò và dò xét của mọi người xung quanh

Liếc nhìn An An rất khinh bỉ, Tô Đình bất mãn kêu ca: "*Cô có biết chỉ vì cô mà lãng phí rất nhiều thời gian của chúng tôi hay không!*"

An An không tiếp lời cô ta, chỉ hướng Lục Ngang ——

"*Lục Ngang.*"

Lục Ngang vẫn luôn trầm mặc rút cuộc cũng chuyển mắt nhìn cô.

An An nói: "*Đêm nay tôi sẽ ở cùng với anh.*"

Mấy chữ này nói ra quá mức nhẹ nhàng, không e dè, không quan tâm xung quanh, mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Tô Đình ho khan vài tiếng, càng thêm bốc hỏa, "*Cô.....*" Cô ta đang muốn nói thêm gì đó, bên kia, Lục Ngang đã rút ra tiền kẹp chung với chứng minh nhân dân đẩy đến trước quầy lễ tân.

"*Dùng của tôi, cho cô ấy ở cùng.*" Anh nói.

Tô Đình rõ ràng ngoài ý muốn, vội nói: "*Anh Ngang, anh không cần.....*"

"*Vậy cô và cô ấy ở cùng?*" Lục Ngang nhàn nhạt hỏi lại, rõ ràng đang phân rõ giới hạn.

Tô Đình ngẩn người, chợt cười khanh khách mà nhìn qua An An, bộ dáng tràn đầy đắc ý.

An An cũng không bận tâm, chỉ quay mặt nhìn chỗ khác.

*

Hai căn phòng ở cùng tầng, đối diện nhau.

Thang máy nhảy từng con số xướng lên trên, đến tầng bốn, cửa thang máy mở ra, Lục Ngang lập tức đi ra ngoài, Tô Đình kích động đi theo phía sau anh.

Chỉ có An An đi một mình, bị bỏ lại sau cùng.

Đến trước cửa phòng, Lục Ngang xoay người mở cửa. Đang muốn đi vào, bước chân ngừng một chút, Lục Ngang xoay người lại, lạnh lùng nhìn cô "*Này*", chỉ ra lệnh: "*Đừng chạy loạn.*"

"*Này*" là ai, gã này cố tình không nhớ tên mình, An An bực bội, gắt lại anh, "*Ai chạy loạn hả?*"

An An mở cửa, cũng không quay đầu lại mà đi vào phòng.

Đang định đóng cửa lại, thì động tác của cô chậm lại, thấy hành lang đối diện, Tô Đình đã đi theo Lục Ngang vào phòng.

Cửa phòng bên kia đóng lại.

Bóng dáng hai người cùng nhau biến mất.

An An bực bội nhìn theo bọn họ, cô dùng sức đóng sầm cửa lại!

Nghe bên kia có tiếng động lớn.

An An lẳng lặng áp sát tai ngay trước cửa, nhưng cô không nghe được Tô Đình nói gì cả, cô buồn bực gờ chân lên, không kiên nhẫn mà chà sát sàn nhà.

Khách sạn suối nước nóng này có tên "*Mười Phần Nhiệt Lượng*" được xây dựng ngay ở trong núi, đối diện phía bên ngoài cửa sổ những dãy núi chạy dọc kéo dài. An An đem balo ném ở tủ đầu giường, cô lấy ra di động. Ngồi trên giường, An An vội khởi động máy lên.

Tin nhắn nhảy ra tới tấp, toàn là của Kế Siêu.

"*An An, tình trạng của mẹ em hiện giờ không tốt lắm.*"

"*An An, bệnh viện nói phải phẫu thuật gấp, em thấy thế nào?*"

"*An An, nhận được tin nhắn thì gọi lại cho anh nhé.*"

Những tin nhắn đó len lỏi vào mắt cô, siết chặt tâm trí cô, đầu cô càng thêm đau. Trước đó bị cảm mạo, phát sốt, chỉ uống thuốc La Hồng Thiến đưa cho rồi ăn qua loa chút cháo. Hiện giờ cả người nhũn ra, chóng mặt như đầu, khó chịu muốn chết.

An An định gọi lại cho Kế Siêu thì di động đột nhiên vang lên.

Lại là An Quốc Hoành!

Như âm hồn không tan, từng bước bức cô, không khác gì con đĩa, gắt gao hấp thụ máu trên người cô, hút cho cạn kiệt, mặc cho cô vùng vẫy cố thoát ra! Cũng không bao giờ buông tha cô, cho đến lúc chết!

An An đã quá mệt mỏi, cô không chút do dự tắt máy.

Căn phòng yên tĩnh trở lại.

An An nhét điện thoại lại trong balo, khi nhét nó xuống tận cùng dưới đáy balo, tâm trạng cô mới cảm thấy dễ chịu một chút. Đang muốn rút tay ra, thì bỗng đụng phải vật gì khô khốc, cô dừng lại, lôi nó ra ngoài. Chắc vì đã để quá lâu, vỏ quýt mới khô như vậy, hương thơm của nó cũng phai nhạt dần.

An An cúi đầu sờ nó, rồi ngẩng đầu——

Bên ngoài hành lang vẫn không có động tĩnh gì cả, cũng chẳng nghe được tiếng mở cửa hay đóng cửa.

Một người đàn ông cùng một phụ nữ ở bên trong, có thể làm cái gì đây?

An An lẳng lặng nhìn một lát rồi đứng dậy.

Cô đi đến cửa.

Ra khỏi phòng, hướng phòng đối diện, gõ cửa.

Cộc cộc cộc.

"Lục Ngang."

An An cố ý gọi anh ra.

Không đến nửa phút, cửa mở. Lục Ngang rũ mắt nhìn cô.

An An liền nói: "*Lục Ngang, tôi bị cảm, đau đầu quá.*"

Lục Ngang còn chưa trả lời, phía sau đã truyền đến giọng nói chanh chua của Tô Đình: "*Bị cảm thì đi uống thuốc đi, gọi anh Ngang làm gì!*"

An An lúc này mới nhìn kỹ Tô Đình.

Ả này quần áo đang tươm tất như vậy, chắc còn chưa có làm loại chuyện đó..... Cũng không thèm quan tâm lời khiêu khích của cô ta, An An chỉ nhìn Lục Ngang nói: "*Tôi đang bị cảm.*"

Sắc mặt Lục Ngang lãnh đạm, quay đầu hỏi Tô Đình: "*Gần đây có tiệm thuốc nào không?*"

"Có." Tô Đình nói địa chỉ tiệm thuốc.

Lục Ngang xoay người, nhìn An An.

An An khó hiểu.

Lục Ngang liền hỏi: "*Nghe được chưa?*"

Thái độ của anh thờ ơ, xa cách, như thể muốn tổng cô đi thật nhanh, An An càng thêm bức bối, chưa kịp nói gì Lục Ngang đã lạnh lùng cảnh cáo thêm: "*Không có việc gì thì đừng tới tìm tôi,*"

"....." An An lãnh ngay câu này, oán hận gắt lại, "*Ai thèm tìm anh?*"

Cô cũng không quay đầu lại, đi về phòng, "rầm" một tiếng, dùng sức đóng cửa lại!

Bực bội nắm chặt vỏ quýt trong tay.

Cô tiếp tục dùng sức nắm bóp nát vỏ quýt. Không do dự ném vào thùng rác.

Cô nhìn lại bộ quần áo thể thao của mình trong gương. Đây là Lục Ngang bức ép bắt cô mặc, đúng thật xấu. Anh đối xử với cô vĩnh viễn chỉ có vậy, lạnh nhạt, không kiên nhẫn, luôn ra lệnh, còn hung dữ.

Anh đối với bất cứ người nào đều tốt hơn đối với cô!

Còn nói không có việc gì thì đừng tìm tôi!

An An cười nhạt, nhanh chóng cởi bộ đồ trên người xuống. Không còn trở ngại, cô cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Dù bị còng chết đầu đường, cũng không bao giờ cần tên này quan tâm gì nữa!

Đem quần áo vừa cởi ném mạnh vào trong ngăn tủ, phía sau, vừa lúc truyền đến âm thanh mở cửa.

Ngoài cửa, Tô Đình đang nũng nịu nói: "*Anh Ngang à, quyết định vậy nha. 6 giờ rưỡi, anh đừng quên nhé.*"

Lục Ngang "Ừ" một tiếng, nghe không ra cảm xúc gì.

Sau đó là âm thanh giày cao gót rời đi.

"Xoạt" một tiếng, An An khẽ mở cửa.

Đối diện, vừa lúc Lục Ngang muốn đóng cửa ——

Bốn mắt nhìn nhau.

An An lại "rầm" một tiếng, đóng mạnh cửa lại. Cô bỏ nhào trên giường, cả người vùi vào trong chăn, ngủ.

Tô Đình lúc này kéo khóa miệng cười cười, ấn thang máy đi xuống.

*

Đứng trước quầy lễ tân, Tô Đình gõ gõ mặt bàn, cúi xuống nói: "*Đem tư liệu lúc trước của người nọ đưa cho tôi.*"

"*Chị Tô Đình, cái nào ạ?*" Người kia có chút nghi không ra.

"*Chính là người mà chú Ngũ bảo đặt phòng đó....*"

"*À, là anh soái ca khi nãy ạ.....*"

Người kia nhớ ra, trêu chọc một câu, đem bản sao đã chuẩn bị đưa qua.

Đó là tờ giấy a4 mỏng, một bức ảnh đen trắng in rất rõ ràng, ngũ quan một người đàn ông được phác thảo lên tờ giấy.

Đúng là Lục Ngang.

Trên đó còn in rõ thông tin, số chứng minh nhân dân, địa chỉ, ngày tháng năm sinh.

Tô Đình nhìn từ trên xuống dưới, cầm bản sao chép đó, đi về ngôi biệt thự phía sau núi.

Xuyên qua phòng khách, đi lên thư phòng tầng trên, bên trong thư phòng ngồi có một người đàn ông lớn tuổi đang ngồi đó. Này vóc dáng hơi lùn, rất gầy, gầy đến mức nhìn ông ta có chút khô quắt, đôi mắt của ông ta chứa đầy mưu mô và dục vọng, không kiềm chế được cứ phát rõ ra ngoài. Tô Đình hô một tiếng "*Chú Ngũ*".

Người nọ "Ừ" một tiếng, chỉ nói: "*Vào đi.*"

"*Đây là thông tin về Lục Ngang ạ.*" Tô Đình đem bản sao đưa qua cho ông.

"*Dễ dàng lấy được như vậy hả?*" Người nọ không khỏi nghi hoặc.

Nghi đến tình hình vừa rồi, Tô Đình cảm thấy nhẹ nhõm: "*Không tốn công sức nào cả, vừa lúc anh ta không quan tâm, tùy tiện liền đưa ra.*"

Cười một tiếng, về mặt La Vận Hoa đầy khinh thường: "*Lục Ngang cũng lắm chỉ như vậy mà thôi.....*" Vị chú Ngũ này cũng họ La, tên La Vận Hoa —— ông ta cầm tờ giấy A4 lên, đảo qua một lần, ném cho người phía sau, nói: "*Đi tra một chút, xem thử Lục Ngang này rốt cuộc lai lịch như thế nào.*"

Không biết nghĩ đến cái gì, ông ta lại cười lạnh: "*Thằng nhãi La Khôn này, chỉ tùy tiện tìm đại một người, đòi đối phó với tôi sao, cũng không sợ lật thuyền trong mương đấy nhè, hử?*"

"*Bữa cơm tối nay thì sao ạ?*" Tô Đình có chút do dự.

"*Đãi một bữa cơm thôi mà,*" La Vận Hoa hướng Tô Đình vẫy tay, ông ta vừa nói vừa cời bỏ đai lưng, lộ ra vật nửa mềm nửa cứng ngay giữa chân ông ta, "*Bữa cơm này là tôi muốn chữa chút mặt mũi cho tên Lục Ngang này, dám không ăn sao? Không cho dạy cho nó một bài học, bọn nó cho rằng tôi già rồi, định trèo lên đầu ông đấy ngồi chắc!*"

Tô Đình ngồi xồm xuống, khẽ nhàu mày, ngậm lấy nó. La Vận Hoa lôi kéo da đầu cô, gắt gao dùng sức lát mạnh lên xuống.

*

Lục Ngang đột điều thuốc.

Nói bữa cơm lúc 6 giờ rưỡi, hiện giờ 7 giờ, bóng dáng vị chú Ngũ kia cũng không thấy đến.

Phòng bao to như vậy đều trống không, đèn trần chiếu xuống dưới, chỉ mình anh đang ngồi trong đó. Có phục vụ tiến vào, vẻ mặt xin lỗi hỏi anh: "*Tiền sinh, anh muốn gọi món chưa ạ?*" Khẽ nheo lại mắt, Lục Ngang dựa lưng vào ghế, cầm điều thuốc.

Búng búng tàn thuốc, anh đứng dậy, nói: "*Không cần.*"

La Vận Hoa muốn anh phải nhìn sắc mặt của ông ta mà sống, rất tốt, phương pháp này quả nhiên chưa lỗi thời.

Có ý để anh đến đây đợi nửa giờ, đây là muốn hung hãn ra oai phủ đầu, nghĩ mới thấy buồn cười, có thể cười rớt quai hàm, La Vận Hoa muốn dùng cách này để lời về một ít mặt mũi cho mình sao.

Lục Ngang đứng trước cửa phòng bao, nhìn xung quanh đánh giá.

Gần cửa thang thang máy, có người lặng lẽ ngóc đầu lên nhìn, rồi nhanh chóng lùi về sau.

Lục Ngang nhàn nhạt quét mắt, đi đến một bên thùng rác ném điều thuốc trên tay xuống, anh hướng cửa thang máy đi vào.

Lúc này, La Vận Hoa vừa lúc từ thang máy đi ra, vừa thấy anh đã "xuống" giọng xin lỗi: "*Ôi trễ quá, đã tới muộn, đã tới muộn.*" Quay đầu lại mắng Tô Đình: "*Đều tại cô mà trễ chuyện tốt của tôi, cũng không lo nhắc nhở tôi! Chỉ tại cô thôi đấy!*"

Tô Đình rút đầu, kéo cánh tay La Vận Hoa, hướng Lục Ngang cười cười: "*Anh Ngang, ngại quá, tại tôi nên mới trễ giờ.*"

La Vận Hoa nhìn vào phòng bao trống rỗng, ông ta lập tức nhủ mày, "*Cái gì thế này? Đám người trong bang mà cũng không hiểu quy củ sao, đã nói 6 giờ rưỡi, sao đến giờ vẫn chưa thấy ai vậy!*"

Lục Ngang nhàn nhạt cười cười: "*Không có gì, chú Ngũ à, vừa lúc hôm nay tôi cũng không muốn ăn.*" Dừng một chút, Lục Ngang nhắc lại từng chữ: "*Thật, sự không, muốn, ăn.*"

Thật sự cái gì..... La Vận Hoa sửng sốt, thang máy đã khép lại. Ông ta hung hăng đá thùng rác bên cạnh, mắng: "*Thằng chó này. Mẹ nó, nó tưởng nó là ai!*"

Bên này, Lục Ngang đã điềm tĩnh xuống đến dưới lầu.

Lửa giận nhen ở ngực, La Vận Hoa bức bối một hơi nốc sạch ly rượu, trước đó vì sợ Tô Đình làm việc không tốt, nên ông ta phải đích thân đi đến suối nước nóng giải quyết mọi chuyện. Bên cạnh, khuôn mặt Tô Đình sợ đến không còn giọt máu. Bỗng nhiên, cô ta nhìn thấy người phía dưới đang gọi điện thoại, dừng một chút, tay đi xuống, xoa xoa vị trí nào đó của La Vận Hoa, nói: "*Chú Ngũ, người đứng bên kia..... Đúng là không tôi?*"

Chỉ thấy phía trước, An An dậm dậm chân, đứng một bên gọi điện thoại, một tay quần chặt áo khoác, phía dưới đôi chân trắng toát lộ ra đến mê người.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nguy Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Edit: YanaIshi

Beta: LynCáo HTH

Kể từ lúc bị Lục Ngang thẳng thừng giáng xuống một câu lạnh lùng như thế, An An nhào lên giường, liền ngủ thẳng đến trời tối luôn.

Lúc cô mở mắt ra lần nữa, bên tai đã hoàn toàn yên tĩnh.

Cả ngày, không có ai gọi cô, cũng không có ai đi tìm cô.

Lục Ngang lại càng không.

Hình như ai cũng đang chờ cô tự sinh tự diệt, à, cũng không phải, riêng An Quốc Hoành thì lại không muốn cô chết. Cô chết rồi thì ai kiếm tiền cho ông ta? Cô chết thì còn ai đưa thân ra để ông ta hút máu đây?

An An khẽ nhếch môi tự giễu, đôi mắt từ trong chăn nhìn ra bên ngoài.

Ngoài cửa sổ đường phố đã lên đèn, từng chiếc, từng chiếc chiếu sáng cả bầu trời đêm, đỏ, xanh, cuối cùng toàn bộ biến mất trong bóng tối.

An An choáng váng nặng nề ngồi dậy. Cô không uống thuốc, cũng chưa ăn cơm. Rúc đầu trong chăn, cả người An An run lập cập.

Rất lạnh.

Tiền tay cời chiếc quần trên người xuống, liếc mắt nhìn nó, An An bực bội mặc chiếc quần khác vào.

Lục Ngang đối với cô tệ mức nào, lạnh lùng bao nhiêu, An An không phải là không biết rõ, cho nên, không cần người này quan tâm nữa!

Kéo chiếc túi trong ba lô ra, An An móc ra hai mươi đồng.

Suy nghĩ một chút, lại đổi thành mười đồng.

Cầm theo điện thoại di động, An An mở cửa đi ra ngoài.

Lúc này cửa phòng đối diện đóng chặt. Trước đó thoáng nghe được Tô Đình nhắc khéo Lục Ngang, sáu giờ tối có một bữa tiệc, lúc này đã hơn bảy giờ rồi.

Chắc hẳn anh không có ở bên trong.

Anh tình nguyện cho phép Tô Đình ở cùng mình, cũng không muốn gặp cô, luôn lại lạnh nhạt với cô, còn dùng trăm phương nghìn kế đuổi cô đi... Mặc dù sự thật này An An đã biết trước, nhưng hôm nay nghĩ lại, cô cảm thấy bản thân mình có chút buồn cười.

Kéo áo khoác lên bọc kín người, An An hướng ra phố.

Ban đêm khu vực này so với ban ngày rất khác nhau, hoàn toàn khoác lên thành bộ dáng mới. Vô số những trò giải trí, như hát karaoke, đánh bài, tắm nước nóng, mát xa...ăn chơi đàng điếm, kéo theo những ánh đèn neon lập lòe,... đúng là những kẻ có tiền.

Bên cạnh khách sạn, có nguyên một con đường bán đồ ăn vặt. Rất nhiều gia đình dẫn theo con nít đi dạo quanh bên trong. Ở đây có bán thịt nướng, bánh dày, mùi thơm của bánh tóa ra khắp con đường, lại còn có hương vị của kem vani.

An An nhìn chăm chú vào một quầy bán đồ ăn, cô nghe được tiếng bọn nhóc năn nỉ đòi mẹ mua đồ, mẹ, con muốn ăn cái này, mẹ, con lại muốn ăn cái kia. An An cứ nhìn như vậy, nhưng cuối cùng cũng không mua gì cả. Lướt qua khu phố ăn vặt, cô đi ra ngoài. —— Khi sáng Lục Ngang lái xe qua đây, An An có đề ý có mấy quán nhậu ở bên ngoài, bên cạnh còn có một siêu thị nhỏ. Mặt tiền cửa tiệm rất nhỏ, cho nên giá cả cũng không quá đắt.

An An đi vào trong mua hai cái bánh bao, hết sáu đồng.

Còn dư lại bốn đồng, cô cất vào trong túi quần.

Dọc đường vừa đi cô vừa ăn một cái, còn một cái còn lại cầm trong tay, lại tiếp tục đi về khách sạn.

Bởi vì xung quanh gần khu vực khách sạn suối nước nóng, cho nên dọc đường có rất nhiều cửa hàng bán áo tắm, chủ cửa hàng không quên mời chào, nhìn An An nói: "Cô bé, vào xem một chút đi."

An An dừng bước.

Trong cửa hàng treo đủ loại áo tắm, có áo màu đeo đơn chéo lộ lưng, có áo tắm còn in hoa màu trắng xinh đẹp.

"Đi vào xem một chút, không mua cũng không sao."

"Không có tiền." An An trả lời một câu, vừa giận vừa nói: "Không cần!"

Lục Ngang căn bản không có hứng thú đối với cô, ở trước mặt anh, An An hoàn toàn thất bại!

Ngay cả Tô Đình, cô còn không bằng..

An An móc điện thoại di động ra, khởi động máy. Lần này An Quốc Hoành không quấy rầy nữa, nhưng lại hiển thị đến một tin nhắn. Tin nhắn ngắn này hỏi: "An An, thời gian không còn nhiều đâu, em định tính như thế nào?"

An An nhìn một lúc lâu, cô không nhấn lại, trực tiếp gọi điện cho Kế Siêu.

Bây giờ cô không còn tâm tình suy nghĩ đến cái khác.

Trong núi màn đêm thật lạnh, An An dậm chân, một bên chờ điện thoại, một bên ôm chặt áo khoác, lộ đôi chân trắng mê người.

"An An!" Đầu kia Kế Siêu nhanh chóng bắt máy.

"Mẹ em thế nào rồi?" An An sốt ruột hỏi.

"Bác sĩ nói khối u trong bụng ngày càng lớn, phải nhanh chóng làm phẫu thuật. Hôm nay ba em lại tìm đến anh, muốn, muốn lấy tiền..."

"Anh có đưa cho ông ta không đấy?!"

"Có... có." Kế Siêu lấp ba lấp bắp.

"Bao nhiêu?"

"Một nghìn." Giọng nói của Kế Siêu nhỏ dần.

An An một tay cầm điện thoại, một tay cầm cái bánh bao. Cô dùng sức nắm chặt bánh bao trên tay, bực bội mắng một câu: "Đồ chết tiệt!" cô cúi đầu, gất gao cắn môi, nước mắt chảy xuống, bên cạnh có người cười ha ha: "Người đẹp, cái gì mà đồ chết tiệt?"

An An ngẩng đầu lên.

Lời nói của ông ta trông rất thô tục, khắp người đều nồng nặc mùi rượu, xông thẳng đến mũi An An, cô cau mày lại.

Vóc dáng không cao, đôi mắt ti hí, tuổi có chút lớn.

Theo những lời này, phía sau ông ta là hai con ngựa đực cười ha ha theo: "A, người đẹp, ai là đồ chết tiệt vậy?"

An An mặt lạnh, xoay người muốn đi.

Người kia trực tiếp vươn tay ra, hướng trên đùi An An sờ xuống. Hắn trêu đùa nói: "Người đẹp, tôi có thể sờ đồ vật kia một chút có được không." Tay kia vừa thô vừa sần, giống như cây già khô héo, An An nhắc chân định bỏ chạy, nhưng hết lần này tới lần khác đều bị người này bóp bả vai, giữ lại. Người này "A" một tiếng, tay dọc theo phía sau sờ đi xuống, nói lầm bầm: "Em chạy cái gì?" trong miệng hắn toàn mùi rượu, trong mũi cũng toàn khói thuốc, chẳng hề để ý lại nói: "Ngủ một đêm muốn bao nhiêu, ông đây cho em tất!"

Mùi rượu kia xông vào người, làm đầu An An càng đau thêm, tay của hắn để sau lưng của cô, đang hướng đến eo của cô! Eo cô thon thả, lại mềm mại, người kia sờ đến thì luyến tiếc không muốn rời đi, còn dùng sức bóp một cái! Làm khắp người cô nổi cả da gà! Mặc dù cô thiếu tiền, nhưng không bao giờ muốn lấy những đồng tiền dơ bẩn từ người này! An An giờ tay lên đánh vào gã, người nọ liền cười: "Đệt, ông đây càng thích em mạnh bạo như vậy đấy!" Người này hình như rất hứng thú, cười một tràng liên tiếp.

Tiếng cười ban đêm càng phát ra thâm vào người, như bọn ác ma đang tung bay trên bầu trời đêm khuya, An An rung mình. Cô muốn trốn thoát, nhưng người này lại càng tóm chặt lấy đầu tóc của cô, đã dúi bụng nên ăn quàng, hắn mở luôn thắt lưng ở phía dưới ra, đưa tay sờ đến cô.

Một mùi tanh hôi phả vào mặt!

An An muốn ói. Cô dùng sức lui về phía sau, nhưng cô bị người này nắm chặt thắt lưng, mắt thấy gương mặt đỏ càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, gần chạm, ruột gan An An rồi bời. Cái địa phương quái quỷ này chẳng có lấy một người đến giúp cô, bọn họ đều hận không thể vấy xem nào động. Trong ngực An An khó chịu, nhắc chân dùng sức một cái! Nhưng không hề ảnh hưởng gì cả, An An lại dùng sức tránh né: "Cút đi!" Cô khàn giọng nằng chửi, đột nhiên, sau lưng có người đang ôm vai cô, đem cô ôm về phía sau——

An An kinh ngạc, nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn.

Anh không hề nhìn cô, cánh tay của anh vẫn khoát lên bả vai của cô, tay tự nhiên hạ xuống, đầu ngón tay nhẹ nhàng đùa bỡn trên cổ cô.

Lục Ngang cười nhạt nói: "Chú Ngũ, như vậy không được đâu? Đây là người phụ nữ tôi mang đến."

An An há hốc nhìn anh, không biết nói gì cả.

*

Bên tai cô lâm vào một trận yên tĩnh, tựa như rơi vào thủy triều, từng cơn, từng cơn, rất ôn nhu dịu dàng. Lão lùn biến thái đáng chết trước mặt đang nói cái gì, hai con ngựa bên cạnh đang phụ họa theo cái gì đó, An An không thèm nghe. Cô chỉ ngẩn ngơ nhìn Lục Ngang.

Lục Ngang đã nói, chú Ngũ, như vậy không được đâu

Lục Ngang còn nói, đây là người phụ nữ tôi mang đến.

An An nhẹ nhàng, nhìn anh chăm chăm không dứt.

Rốt cuộc Lục Ngang cũng nhìn lại.

Cong khoe miệng lên, cười với cô.

Đầu ngón tay anh di du trên cổ cô

Anh tựa hồ hơi oán giận: "*Không phải anh bảo đừng đó chờ anh sao? Chạy loạn làm cái gì?*"

"*Hừm?*"

Anh vẫn dùng giọng mũi hỏi ngược lại.

Nhịp tim An An vẫn đập rất nhanh, chưa hoàn hồn lại được, như ngoài ý muốn bị va đập trúng, cô quên mất nên nói cái gì, cô chỉ chăm chăm nhìn Lục Ngang.

Đầu ngón tay Lục Ngang vẫn còn trên cổ cô, sờ sờ cái cổ mảnh khảnh của An An.

Tay của anh có chút lạnh.

Chút lạnh này từ trong gáy của cô thổi qua, rất dịu dàng, giống như có chút thân mật trấn an nào đó.

An An vẫn ngây ngốc ngửa đầu lên nhìn.

Lục Ngang chuyển con ngươi, nhìn La Vận Hoa cười khê một tiếng, anh nói: "*Chú Ngũ, chú xem, chú dọa cô ấy sợ rồi.*"

Trong lời nói của anh có hàm chứa nụ cười, nhưng rõ ràng đang có ý tứ trách móc, giống như cố tình giúp cô hả giận vậy... Biết rõ Lục Ngang khó đối phó, La Vận Hoa cài lại thất lưng, đánh tiếng giảng hòa: "*Vậy thì thật là đại thủy nhân chìm miếu Long Vương, trước đó không biết cô ta là người của cậu.*"

Lục Ngang không trả lời lại nữa, cổ ý lạnh lùng nhìn. Anh rũ mắt xuống, An An vẫn nhìn anh.

Gương mặt trắng bệch, sợ hãi.

Lục Ngang giơ tay lên, xoa đầu An An một cái.

Động tác của anh bỗng nhiên rất từ tốn, dịu dàng, lòng bàn tay của anh dán vào cô, còn mang theo nhiệt độ của anh. Nhiệt độ từ trên đỉnh đầu xông thẳng xuống——

An An mím chặt môi, tầm mắt rớt cuộc đời đi, rồi cô lại dùng sức chớp chớp mắt nhìn lại.

Nhưng vẫn là không ngăn được mơ hồ lẫn lộn.

Tức giận, sợ hãi cùng với những cảm xúc kia nói không nên lời cứ xông thẳng lên đầu, An An nhìn anh: "*Ai cần anh lo cho tôi?*"

Lục Ngang liền cúi người xuống, nói xin lỗi: "*Có việc nên chậm trễ, xin lỗi nhé.*"

Vẫn mềm mại như vậy... An An không lên tiếng, gục đầu, hít hít mũi.

Tầm mắt rơi xuống, liếc nhìn bàn tay kia của Lục Ngang.

Trong tay anh đang cầm một cái túi nilon nho nhỏ, bên trong đang đựng hộp gì đó.

An An không phân biệt được, không biết anh mua cái gì.

Đối diện, La Vận Hoa nhìn lâu như vậy, lại nghe lâu như vậy, suy đoán hai người kia có lẽ quan hệ rất thân, bằng không với tính khí cứng rắn thế kia của Lục Ngang, sao lại có thể sẵn sàng dỗ vị này... La Vận Hoa biết mình nên thu tay lại, nhưng lại nghe An An nói: "*Ai cần anh lo cho tôi.*" Nghe xong khắp người ông ta cũng cứng lên, món đồ kia đã dựng thẳng đứng. Trong lòng ngứa ngáy khó chịu, ông ta liền đề nghị: "*Như vậy đi, mới vừa rồi có chút hiểu lầm, lại chưa ăn cơm, đúng lúc cùng đi tắm một cái, uống một chút rượu, coi như tôi giúp tiểu Lục nhận lỗi trước người đẹp này nữa.*"

Hai con ngựa kia bây giờ xông tới, cười hi hi nói: "*Đúng vậy, chú Ngũ đều đã nói như vậy rồi, anh Ngang sẽ không từ chối chứ?*"

Lục Ngang nhân nhạ quét một vòng, cúi đầu nói với An An: "*Cô trở về chờ tôi. Còn nữa,—— đừng có chạy loạn.*" Những lời này vẫn như cũ, ả ý mời cảnh cáo. Lục Ngang vừa nói, lại đưa túi nilon sang cho cô: "*Dem thuốc về uống đi.*"

Túi nilon màu trắng nho nhỏ kia quơ qua quơ lại trước mặt, thoáng một cái, An An cuối cùng thấy rõ, bên trong là hộp thuốc cảm mạo.

Hộp đều là màu sắc sặc sỡ, đều là thuốc anh mua cho cô, đều là Lục Ngang mua.

Một giây kia bên tai An An bỗng nhiên yên tĩnh trở lại.

Cô ngược mắt, nhìn thẳng Lục Ngang.

An An không nói lời nào, chỉ là giơ tay lên—— lần nữa níu lấy góc áo của anh, dùng sức nhéo một cái.

Lục Ngang ním môi, nhìn chăm chú vào cô, ấn đường cau lại.

Một cái chớp mắt này, bầu không khí giăng co bao quanh giữa hai người.

La Vận Hoa đi ở phía trước quay đầu lại nói: "*Mang theo người đẹp đi chung đi, nhiều người, càng náo nhiệt hơn.*"

Con người Lục Ngang lạnh xuống, anh ra hiệu An An: "*Cô đi về trước đi.*"

Nhưng An An vẫn nhìn anh, tay không có buông xuống.

Bộ dáng vẫn còn bị lúc này dọa cho khiếp sợ, lại mơ hồ cố chấp.

Lục Ngang trầm mặc, cuối cùng ôm An An đi, sải bước về phía trước.

Cánh tay của anh vẫn còn để đó, gác ở trên vai, giống như ngọn núi. An An không tránh. Đi bên cạnh anh, An An tựa như lại ngửi mùi thuốc lá trên người Lục Ngang. Ngay đầu tiên cô gặp anh, liền ngửi được mùi này. Mà càng ngày, mùi trên người anh càng tỏa ra say mê. Mùi thuốc lá, mùi bạc hà, còn có mùi cơ thể của người đàn ông này nữa. Bây giờ mùi bạc hà thơm mát phả lên người của cô, giống như một làn gió không thổi vào trong lớp vải. An An bị lớp vải dày này bao quanh, cảm thấy yên lòng.

An An liếc nhìn người bên cạnh.

Cô dựa bờ vai của anh.

Hơi ngửa mặt, có thể nhìn thấy gương mặt của anh.

Bóng đêm đang dần chìm vào, trên bầu trời có vài ngôi sao nhỏ nhỏ đang tỏa sáng, xa xa còn có mấy cây đèn đường, thân thể cường tráng của Lục Ngang làm nền trong màn đêm, càng ngày càng rõ nét.

An An cúi đầu, tay vẫn còn giữ góc áo của anh.

*

Đoàn người hùng hổ đi ngâm suối nước nóng.

Bởi vì là ông chủ đích thân đi tới, nên nhân viên đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, tất cả được nhân viên và lễ tân đưa cho áo tắm và số thứ tự.

An An được đưa số 16.

Cô hướng Lục Ngang nhìn.

Lục Ngang cùng La Vận Hoa đi vào, bóng lưng của anh cao lớn, rèm màu xanh vừa vén lên lại hạ xuống, liền không nhìn thấy gì hết.

An An còn ngơ ngác nhìn.

Chợt, rèm cứ như vậy vén lên, Lục Ngang quay đầu dặn dò An An: "*Đừng có chạy lung tung, có chuyện gì cứ đến tìm tôi.*"

An An gật đầu.

Rèm lại lần nữa hạ xuống, không còn nhìn thấy người kia nữa.

An An lại nhìn số 16 trong tay.

Người xung quanh lui tới lui lại, cười cười nói nói. Một mình An An đứng ở đó. Bỗng, cô xoay người chạy ra ngoài. Chạy về khách sạn, mở cửa phòng ra, không kịp bật đèn, An An đi tới mép giường, mở ba lô ra. Cô cầm mấy tờ tiền màu đỏ, không kịp đếm xem bao nhiêu, lại nhanh chóng chạy xuống lầu.

Cửa tiệm đồ bơi lúc này còn mở.

Chủ cửa hàng nhận ra cô, tiểu cô nương này tính tình rất kém, còn mới nói không cần! Bây giờ lại đi đến đây, bà chủ cau mày, hờ hững nói: "*Lại muốn mua à?*"

An An cũng không để ý đến sự lạnh nhạt của bà ta chỉ "Ừ" một tiếng, cô dọc theo kệ hàng chăm chú lựa chọn.

Áo tắm màu đen treo ở trong cùng. An An cầm lên. Bộ đồ bơi này hở lưng, phía sau chỉ có hai dây cột vào, gợi cảm và quyến rũ, sợi dây kia không có yên ổn hơi thở An An đánh trống reo hò. Tầm mắt cô liền di chuyển, chuyển sang bộ đồ bên cạnh.

Đây là bộ màu trắng in hoa liền thân, thể hiện sự tươi mát trong sáng, màu xanh, màu vàng, dịu dàng, điểm tinh nhỏ nhắn.

*

Đêm tối trong núi rất lạnh, buổi tối người đến suối nước nóng không nhiều lắm. Hơn nữa ông chủ tự mình đến đây, nhân viên gần như im lặng. Hiện giờ tắm trong bể nước lớn, La Vận Hoa một bên ôm nữ nhân, một bên xoay người lại, cảm lý rượu. —— Để cho tiện, tất cả rượu cùng trái cây đều trực tiếp đặt bên cạnh, đưa tay ra là có thể lấy được.

Tô Đình thay đồ bơi. Ngực của cô ta vốn đã to, mặc như vậy, liền lộ ra vòng ngực rất lớn. Trên cổ còn có đeo một sợi dây chuyền, cô ý muốn thu hút người khác. Cô ta đi tới bên cạnh La Vận Hoa, La Vận Hoa không nhịn được xua tay, chỉ vào Lục Ngang nói: "*Cô đi tiếp tiểu Lục đi.*"

Suối nước nóng này là trực tiếp đào trong núi lên, nhiệt độ rất cao, hơi nóng phảng phất ra, cực kỳ thích hợp làm chuyện mờ ám. Tay ông ta hạ xuống dưới thân người phụ nữ, có chút không chờ đợi được, vội vàng vàng sờ đến. Duy chỉ có Lục Ngang buông lỏng đôi vai, tựa vào thành bể, bên cạnh không có ai khác.

Hơi nóng tỏa ra phía sau, chỉ có thể nhìn thấy thân thể rắn chắc của anh. Ngực trần trụi, còn khép đôi mắt lại

"*Anh Ngang...*" Tô Đình gọi anh.

Lục Ngang nhàn nhạt mở mắt ra.

Tầm mắt không có nhìn cô ta mà nhìn hướng khác.

Cách đó không xa, có người đi chân trần đến. Đi đến gần, mới cởi áo ngoài ra bên trong là áo tắm màu trắng. Cô bước xuống nước, làn nước trong hồ khẽ gợn lên, An An hướng Lục Ngang đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nguy Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Edit: LynCáo HTH

Beta: YanaIshi

Hơi nóng phả ra mờ mịt, hết như sương mù trên đỉnh núi, nhiệt độ xung quanh tăng dần, hơi nóng dần bao phủ khắp nơi. Lâu lâu lại có cơn gió nhẹ phảng phất thổi qua.

An An cứ như vậy xuất hiện sau làn sương mờ, tóc cô đen nhánh, búi cao ở sau đầu, lộ ra chiếc cổ mảnh khảnh xinh đẹp.

Cổ trắng nõn nà, dây chuyền màu đen.

Hai màu trắng đen cứ thế hòa quyện với nhau.

Trên người cô mặc áo tắm hoa liền thân, những đóa hoa thêu trên áo cũng như tuổi trẻ của cô, tỏa sắc rực rỡ, lam, hồng, vàng,..... Từng đóa từng đóa, ôm lấy cơ thể cao gầy của cô. Theo mỗi bước đi của cô, những đóa hoa đó cũng đã bị nhuộm bởi hơi nước, cùng nhau lên xuống theo động tác của cô, đi về phía Lục Ngang.

Không nhanh không chậm, cô cứ như vậy từng bước đi đến đó.

Tiếng nước cũng không lớn, từ từ chuyển động dập dềnh.

Trong hồ, tiếng cười nói, môi lưỡi hôn nhau không biết từ lúc nào cũng đã yên lặng. Xuyên qua làn hơi nóng, những ánh mắt không kiêng nể gì đang nhìn chằm chằm An An, như đang thèm khát mà nhìn một khối thịt mỡ. La Vận Hoa cũng đã buông người phụ nữ trong lòng mình ra, chậm rãi ngồi thẳng dậy. Hắn nhìn vào khuôn mặt An An. Cô thật sự rất đẹp, lông mày thanh tú, hàng mi cong vút, mỗi một cái chớp mắt của cô cũng đủ làm lòng hắn run rẩy theo. Nhìn từ khuôn mặt, lướt xuống dưới lưng. Lưng An An hoàn toàn được che lại dưới chiếc áo hoa và chỉ để lộ đôi vai mảnh, trắng ngần. Chỉ cần như vậy, đã làm phía dưới của La Vận Hoa liền cứng lên. Hắn một mặt nhìn chằm chằm An An, một bên bắt lấy cánh tay người phụ nữ bên cạnh, ấn

xuống nơi đó. An An không để ý, cũng không quay đầu nhìn, mắt cô nhìn thẳng, chỉ chăm chú vào người đàn ông trước mặt. Người đàn ông kia từ lúc cô xuất hiện, cũng không biểu tình gì, một mặt trầm lặng. Nước trong hồ dần dần trở nên sâu hơn, tràn đến hông, eo, ngực và cuối cùng dâng lên cổ cô. An An nhanh chóng lặn xuống. Cô ấy duỗi tay cô nhẹ nhàng——

Khi trôi lên mặt nước, đã đứng trước Lục Ngang.

Nhìn cô như nàng tiên cá xinh đẹp.

Những giọt nước vurun trên mặt cô, chảy dài xuống cằm, cổ. Chiếc áo tắm ôm chặt trên người cô. An An đứng đó, như một nụ hoa mỏng manh, yên tĩnh và xinh đẹp.

Hành động này làm An An thẹn thùng.

Trước đây cô chưa bao giờ làm như vậy, lần này chỉ vì Lục Ngang.

Nhìn chăm chú vào anh, An An vẫn không mở miệng.

Lục Ngang cũng không nói lời nào mà chỉ dựa lưng vào vách đá, nhìn cô.

Từ lúc cô vừa mới xuất hiện, rồi từng bước lại gần, anh vẫn luôn nhìn.

Nhấp môi, thần sắc không rõ.

Đôi mắt đen đó làm người khác không nhìn ra được tư vị gì trong đó.

Trong tầm mắt hơ mờ như thế này, An An không còn nguy trang như lúc bình thường, bỗng nhiên..... Cô có chút bức bách. Từ khi bước vào đến lúc sát bên cạnh, vẫn không thấy Lục Ngang đáp lại, anh vẫn hờ hững như trước. Còn cô thì vẫn chưa quen với sự tiếp xúc khá thân mật như lúc này, tim cô đập rộn ràng trong lồng ngực, có chút hoảng loạn.

Bên kia, giọng nói của La Vận Hoa thô tục vọng đến: "*Tiểu Lục, cậu đúng là có phúc hưởng đấy.*" Hẳn cười ha hả ra tiếng, những người xung quanh cười ủa theo. Lục Ngang rút cuộc cũng cười khẽ một tiếng, nhìn An An, giơ cánh tay lên vẫy vẫy, rồi lại dựa tiếp trở lại vách đá. Lúc anh cử động lộ ra cơ bắp rắn chắc từ vai xuống, kéo dài xuống cơ bụng. Tuy nó bị che mờ qua làn hơi nước, nhưng trên người anh vẫn toát lên mùi đàn ông mạnh mẽ, bao trọn tâm trí cô.

Ý anh bảo cô lại đây.

Tìm An An lại nhảy lên một nhịp, đi về phía trước một bước, dừng đến khuỷu tay Lục Ngang.

Tay anh rũ xuống, đặt ở trên vai cô.

Đây là lần đầu tiên An An đứng gần một người đàn ông như vậy, lại đang trong hoàn cảnh gần như lỏa thể.

Cường tráng, vững trãi, kiên cố đó là những miêu tả về anh mà cô đang hình dung trong đầu ngay lúc này.

Cô nghiêng người, cúi đầu, đến gần Lục Ngang một chút nữa. Dựa sát lại gần, An An có thể ngửi được hương vị trên người Lục Ngang, làm cho cô thấy thoải mái.

Lục Ngang ôm cô.

Trên người anh không còn quần áo cản trở, cơ thể cứng rắn của anh càng trực tiếp hơn. An An cúi đầu, đặt tay trên eo Lục Ngang.

Phía dưới bụng Lục Ngang quấn quanh một cái khăn tắm, che đi những bộ phận trọng yếu đó.

Mặt nước mờ ảo, cùng khăn tắm gọn nhẹ thoát ẩn thoát hiện dưới nước. An An liếc mắt nhìn xuống, đầu ngón tay của cô dọc theo sườn eo nhẹ nhàng cử động xuống dưới một chút, hình như đụng trúng một vết sẹo, An An giật mình, Lục Ngang liền bắt lấy tay cô

Lực đạo của anh so với lúc trước không bằng, chỉ nắm tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Giống như có một con bọ cạp chậm rãi bò trong tay cô, mang đến cảm giác nham nhám không thể giải thích được. Loại cảm giác gồ ghề này từ ngón tay từng bước từng bước leo lên trái tim An An, làm hô hấp cô rối bời, cả người cũng nhũn ra, phảng phất như giấy tiếp theo có thể sẽ hòa cùng hồ nước này, cả người tan dần ra.

Tìm đập rất nhanh, tay bị Lục Ngang nắm chặt, cô nhìn anh.

Nhìn thẳng vào mắt Lục Ngang.

Cô vẫn nhìn anh chăm chú, cô đang xem anh như một người đàn ông, ánh mắt không chút nào che giấu, trông rất hồn nhiên. Bộ dạng này bị nhiệt độ trong hồ xuyên thấu, là bộ dạng của một thiếu nữ xinh đẹp, đó là sự rung động, kích thích của trái tim

Những hình ảnh đó đập trong mắt La Vận Hoa khiến lòng ông ta càng thêm ngứa ngáy, như có hàng triệu cây kim đâm chọt ông ta. Là đàn ông, lại có

tiền, được ngủ với một người phụ nữ đẹp như vậy, còn gì lạc thú hơn điều đó? Nhưng ông ta vẫn ngại mặt mũi của La Khôn, không muốn cùng Lục Ngang tranh đoạt, vì thế chỉ có thể đứng đó nhìn An An.

Tầm mắt sắc lạnh của ông ta, chọc ở trên người cô..... An An vẫn dựa trên người Lục Ngang.

Cô dán chặt vào người anh, đầu cô dựa vào khuôn ngực rắn chắc của anh, tay vẫn đặt trong lòng bàn tay của anh, người khác nhìn vào chỉ thấy hai người khá thân mật.

"*Lục Ngang.*" Cô gọi tên anh.

"Ừ?"

An An không nói gì. Vẫn dựa vào Lục Ngang.

Tâm trạng La Vận Hoa càng thêm khó chịu, "*Tiểu Lục à,*" ông ta cười ha hả một chút, nói, "*Cậu mới từ trong đó ra đây, chắc đã nghẹn lâu rồi, giờ gặp một cô gái xinh đẹp như vậy thì sao chịu nổi?*"

Mới từ trong đó ra đây.....

"Trong đó" là nơi nào?

An An nghi hoặc, Lục Ngang vừa lúc rũ mắt nhìn xuống.

Cái chớp mắt này của anh, vẫn nhàn nhạt như cũ, nhìn không ra loại cảm xúc gì. Qua hai giây, anh bắt đầu nói: "*Là tôi không chịu nổi, thiếu chút nữa là chết trong tay cô ấy...*"

Lời này của anh càng thêm ái muội, như vạch rõ chủ quyền của mình, La Vận Hoa nghe được lại càng thêm tức. Nhìn sang bên cạnh, thấy Tô Đình còn ngơ ngác, hẳn không kiên nhẫn mà nói: "*Còn đứng thất thần gì đó, không mau đến hầu hạ Tiểu Lục đi!*" Lại nhìn Lục Ngang đánh giá, La Vận Hoa cười: "*Tiểu Lục à, cậu thế này là không được đâu, còn trẻ như vậy..... Nếu thích thì phải chọn nhiều người cùng lúc mới phải.*"

Bên kia, Lục Ngang tay vòng qua, nâng cằm An An lên.

Lục tay có chút mạnh, An An bị ép đón nhận tầm mắt anh.

Mặt cô lúc này đã tẩy trang, lộ ra khuôn mặt trắng hồng nhìn anh, cô còn cố ý mặc bộ áo tắm nghĩ là anh sẽ thích.

Lục Ngang dời mắt, buông tay ra khỏi cằm cô, sờ xuống cổ An An.

Sau đó cười nhẹ, nói: "*Cô ấy đang tức giận.*"

La Vận Hoa "*Chậc*" một tiếng, rõ ràng không đồng ý: "*Đàn bà ấy mà, phải dạy dỗ một chút.*" Ông ta một bên nói, một bên ôm người phụ nữ bên cạnh hôn một cái, lại đặc ý giảng dạy: "*Cậu mà để cho họ chút ít mặt mũi, là họ sẽ ý sủng mà kiêu, không xem cậu ra gì đâu. Phải dạy dỗ cho tốt, bảo gì cũng nghe, nói gì cũng làm.*" La Vận Hoa hướng trên vách đá dựa vào, cánh tay đặt tại chỗ đó, liền có một người đến ngồi lên, đỡ vai ông ta, trước sau chậm rãi lên xuống.

Những người khác thấy thế cười ha ha theo ông ta. Rất nhanh, nhiệt độ nước trong hồ tăng lên. Lượn lờ giữ màn sương mù, những tiếng thờ dục thô lỗ loáng thoáng thối đến, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng phụ nữ rên rỉ, cũng không biết là thống khổ, hay là sung sướng.

Có lẽ do nhiệt độ quá cao, An An cảm thấy có chút bức bối. Tay cô còn bị nắm ở trong tay anh, chậm rãi sờ lòng bàn tay anh, cảm giác thô ráp này đã dần dần quen thuộc, giờ này khắc này, tựa hồ như đang vùi về trái tim cô, vẫn làm người cô nhũn ra.

An An hạ mắt xuống.

Khuôn ngực rắn chắc của anh vẫn áp sát mặt cô, cánh tay của anh vắt ngang người cô trở nên dữ dội, loại cảm giác bức bách đó khiến cô thấy khó chịu, cả người cô đều đang được anh bao quanh.

An An quay mặt đi, đối diện, Tô Đình đã đi đến.

Cô ta liếc nhìn bên này, hắt bộ ngực, cười khê. Ngực cô ta vốn dĩ đã to, hiện giờ áo tắm buộc ngực đã lỏng ra, nhìn càng thêm rõ ràng. Bộ ngực nhấp nhô trong nước, một bên đẩy ra, một bên hướng Lục Ngang lại gần. Càng lại gần, lúc sắp dán cánh tay lên người Lục Ngang. Lục Ngang bỗng giờ tay ra sau người An An, đập mạnh vào áo cô, trực tiếp ôm lấy An An, một tay đỡ lấy lưng cô, một tay vòng đến chân cô phía dưới, "*xoạc*" một tiếng ——

Lục Ngang trực tiếp đứng dậy, đem người cô bế lên.

Đột nhiên bị nâng lên, An An theo bản năng mà ôm chặt Lục Ngang.

Hai tay Tô Đình còn vươn ra ở đằng kia, về mặt kính ngạc.

An An nhìn cô ta chớp chớp mắt, sau đó vùi mặt vào ngực Lục Ngang.

—— ý thế hiếp người ấy hả, tôi cũng biết làm.

"*Chú Ngữ, chúng tôi đi trước.*" Lục Ngang chỉ nói một câu.

Nghe được động tĩnh, ánh mắt La Vận Hoa hướng ngay trên người An An nhìn. Cô cứ như vậy bị Lục Ngang ôm, đôi chân trơn bóng lại thêm trắng nõn, thon dài, ở trong khuỷu tay Lục Ngang, nhẹ nhàng đong đưa. Chiếc áo bị nhúng trong nước đã lâu, cảnh xuân bên trong thoát ẩn thoát hiện. Bờ mông cong cong một đường khe rãnh, mờ mờ bên dưới áo, khiến ai đó ngứa ngáy cả người. La Vận Hoa hô hấp lại càng khó hơn, tay liền hướng trên người bên cạnh véo một cái. Véo đến khi cô ta thống khổ, rên lên, sau đó tầm mắt lại hướng trên người An An chọc đến, như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

An An càng thêm ghê tởm, muốn ói theo, rụt rụt cổ lại, hướng trong lòng ngực Lục Ngang trốn.

La Vận Hoa nói tiếp: "*Ở chỗ này chơi một lát đã chứ, nhìn cậu rất hăng hái mà.*"

Lục Ngang cười lạnh: "*Nhưng tôi không có hứng thú này.*"

Anh nói xong, trực tiếp ôm An An lên. Lục Ngang bế cô rất vững, cánh tay anh rất chắc chắn, cả người cô an ổn trong anh.

Anh từng bước từng bước, mang cô thoát khỏi nơi dơ bẩn này.

Có anh ở bên, cô không cần phải lo lắng thêm điều gì nữa.

An An dựa vào bờ vai của anh, khẽ chớp mắt, ở trong lồng ngực cô, trái tim như nổ bùm lên, đập càng thêm nhanh.

An An nhìn anh, vẫn là khuôn mặt lãnh cảm như trước.

Hơi thở gát gao trên người anh ôm lấy cô, làm cô đột nhiên không muốn buông tay anh.

Anh tuy rằng rất lạnh nhạt, khó gần, nhưng An An cảm thấy, cũng không phải Lục Ngang đối với cô không tốt. Tuy bề ngoài lạnh lùng, nhưng đôi lúc anh sẽ mềm lòng với cô. Anh cứu cô hai lần. Một lần là ngoài ý muốn, lần sau đó chắc chắn là cố ý.

An An vẫn chỉ nhìn anh, để tùy ý anh ôm mình, rồi đi.

*

Thăng đến phòng khách sạn, đóng cửa lại, Lục Ngang mới buông cô xuống. An An lại vẫn ôm chặt trên người anh, cô nói: "*Lục Ngang, tôi bị bệnh.*"

Lục Ngang chỉ lạnh nhạt: "*Đi xuống.*" Anh hất cánh tay cô.

"*Tôi không phải...*" An An kiên trì.

"*Cô biết tôi là ai không, mà cứ quẩn mãi như vậy?*" Lục Ngang nhìn thẳng vào cô, "*Tôi đã từng ngồi tù! Tôi, La Khôn còn cả những người vừa rồi, đều mẹ nó cùng là một loại người!*"

"*Những điều đó tôi không quan tâm.*" An An vẫn thản nhiên.

Lục Ngang trầm mặc, chợt cười lạnh "*Cô, vì cái gì cứ một hai, phải ở cùng tôi? Vì tiền sao?*"

"*Tôi là vì tiền.*" An An cũng không phủ nhận điểm này. Chợt dừng lại, cô nói: "*Nhưng cũng vì anh, Lục Ngang à, hình như tôi..... Thật sự bắt đầu thích anh.*"

Tình cảm của cô luôn là như vậy, rõ ràng, không giấu diếm, bùng cháy mãnh liệt.

Lục Ngang rũ mắt lấy điều thuốc ra, kẹp giữa ngón tay, anh kéo kéo khóe miệng, khẽ trào phúng: "*Cho nên cô mặc thành cái bộ dáng này? Còn cố ý tẩy trang? Cô cho rằng cô làm giống như Tiểu Tĩnh, thế nào tôi cũng sẽ thích cô? Tôi có thể thích cô sao. Cô?*"

Bên ngoài An An phủ một áo choàng tắm, bên trong đang mặc áo tắm liền thân thêu hoa.

Lúc ấy cô cầm bộ màu đen lên, nghĩ nghĩ, rồi lại đổi thành này bộ này.

Chỉ nghĩ đơn giản chắc Lục Ngang sẽ thích.

Anh thích những người dịu dàng, thích yên tĩnh, bộ dáng anh thích hoàn toàn trái ngược cô. An An rất rõ ràng điểm này.

Nhưng ngay lúc này, giờ phút này, anh nói không lưu tình chút nào.

Khuôn mặt cô có chút tái nhợt, An An đứng đó, môi nhẹ nhàng run rẩy.

Ngữ điệu Lục Ngang vẫn lạnh nhạt như cũ, hơn nữa rất bình tĩnh, nhả từng chữ hỏi cô: "*Cô có thể so với cô ấy sao? Cô mà xứng so với cô ấy sao?*"

Cô có thể so với cô ấy sao?

Cô mà xứng so với cô ấy sao?

Từng chữ từng chữ, bình bình đạm đạm, lạnh lẽo, xuyên thẳng vào trong lòng An An. Ngực cô như có gì đó đâm vào, có chút đau, đau đến mức cô cong lưng lại, dạ dày như sắp nôn ra. Cô cảm thấy bản thân mình rất buồn cười. Nắm chặt tay, An An nhìn Lục Ngang, xoay người rồi đi.

"*Đợi chút.*" Lục Ngang gọi lại.

An An bình tĩnh xoay người, mím môi.

Lục Ngang từ bên cạnh lấy ra một phong bì, đưa cho An An: "*Phí của cô.*" Lại không kiên nhẫn mà cảnh cáo: "*Về sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa! Cút xa một chút! Muốn kiếm tiền, trước tiên phải tự nhìn lại mình đã!*"

An An rũ mí mắt xuống, rút tiền từ phong bì ra.

Cô nghiêm túc đếm.

Tổng cộng năm ngàn.

"*Đur rồi.*" An An lấy ra một ngàn, còn toàn bộ trả lại Lục Ngang.

Lục Ngang rũ mắt nhìn nhìn, hỏi cô: "*Bốn ngàn, có thể làm cái gì?*"

An An không nói.

Lục Ngang nâng cằm cô lên. Bốn mắt nhìn nhau. Ngón tay sờ sờ môi cô, Lục Ngang cúi người, trực tiếp hôn lên đó.

Chỉ hôn nhẹ ở khóe môi.

Chạm vào một chút.

Anh nói: "*Cô cút đi.*"

Lục Ngang cúi đầu đốt điều thuốc kia. Làn khói lượn lờ trước mắt anh, "rầm" một tiếng, cửa bị đóng lại.

Thật lâu sau, Lục Ngang kẹp chặt điều thuốc, mắng một câu ——

"*Mẹ nó!*"

Đốt được nửa điều thuốc, anh mới đi đến ban công.

Bóng đêm buông xuống, hồ nước giữa sườn núi hoàn toàn yên lặng, bốn mặt hoang vu, lạnh lẽo. Lục Ngang tháo đồng hồ xuống.

Chạm rãi vịn đỉnh ốc mặt sau ra.

Mở cái nắp, bên trong cất giấu một thẻ sim điện thoại.

Anh lấy ra, lắp nó vào.

*

Ngày hôm sau, vẫn là 6 giờ mở mắt. 8 giờ anh mở cửa, phòng đối diện cũng đang mở.

Nhân viên dọn phòng đang bận rộn bên trong.

Lục Ngang hỏi: "*Người đâu?*"

"*Trả phòng, đi rồi.*"

Lục Ngang hướng bên trong nhìn thoáng qua.

Chỉ thấy trong thùng rác, vỏ quýt khô đã bị xé nát.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ngụy Hiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Edit: LynCáoHTH

Bến xe đông nghịt xe và người, xe ra xe vào tấp nập, phụ xe mời chào ngập cả lối đi. An An từ một chiếc xe bước xuống, cô đi thẳng ra khỏi bến, trời lúc này đã tối hẳn.

Đồng hồ lớn ngoài cổng hiển thị: 19:16.

Phía dưới là: ngày 16 tháng 10.

Cô thoáng nghĩ mình khá có duyên với con số 16 này.

An An ngơ ngẩn nhìn xung quanh một vòng, tay vịn chai nước khoáng, chưa kịp uống, đám người ngoài bến lại xông đến hô hào không ngừng nghỉ, "*20 đồng 1 người, 20 đồng 1 người*".

Rất ồn ào.

An An vẫn lờ đi.

Ngay đối diện cô, chính là tạp hóa Mông Ca. Rèm cửa xanh lá trong suốt mờ nhạt phủ hai bên cánh cửa, trong tiệm đang sáng đèn, cô nhìn thấy thân hình Mông Ca đang đứng sau quầy thu ngân. Quán bán phở bên cạnh lại không hề có ai, chỉ thấy một bàn hai người ngồi nói chuyện.

Quang cảnh xung quanh cực kì giống buổi sáng hôm ấy, cái hôm mưa nhẹ lất phất.

Hôm ấy, cô cùng Mông Ca tranh chấp với nhau 700 ngàn tiền lương... An An ngừng suy nghĩ, hờ hững quay mặt đi. Trên đầu có cái gì đó rơi xuống, lạnh lạnh ướt ướt chảy xuống mặt cô, chui vào trong cổ. An An duỗi tay gãi lên không trung——

Mẹ nó trời lại mưa!

Cái nơi quỷ quái này không bao giờ thấy nắng nổi!

An An buồn đầu, nắm chặt quai ba lô trên vai, quay mặt hướng vào khu chợ gần bến xe.

Đã đến giờ cơm tối, như mọi khi trong khu chợ tràn ngập đủ loại mùi vị đồ ăn. Chợ đêm chính thức bắt đầu hoạt động, từng quầy hàng ăn lặt vặt mở sạp, sắp xếp bàn ghế, nào là bánh mì nướng, bánh mì kẹp thịt, mì chua cay, còn có há cảo, bánh bao... Mùi vị thức ăn từ từ len lỏi vào mũi cô, xông thẳng xuống dạ dày An An rồi dừng lại.

Cô rất đói bụng. Sáng sớm rời đi, An An chỉ ghé vào siêu thị mua một chai nước khoáng cùng một ít bánh mì ngọt. —— Biết được cô muốn xuống núi, ông chủ siêu thị liền tiếp lác đầu, nói với cô bằng âm giọng địa phương đặc sệt, nơi này không có xe xuống núi đâu, phải đi bộ xuống tận dưới thị trấn mới có trạm xe buýt, ông lại chỉ chỉ vào bên trong, ý bảo, mấy người đang tắm bên trong kia chắc có xe xuống núi, cô thử chờ họ xem sao, chứ một mình thì đi kiểu gì? Định dựa vào hai chân để đi xuống sao?

Nhưng An An thật sự đã dựa hai chân đi xuống núi.

Cô đi xuống chân núi, ngang qua thị trấn thì thấy trạm xe buýt.

Mua 5 đồng/ phiếu, lên xe và trở về chỗ này.

Hiện giờ đứng ở nơi ngập tràn hương vị đồ ăn như thế này, cô chỉ cảm thấy đói, đói đến mức khó chịu, đau đầu, lại vừa muốn nôn, đôi mắt cô khẽ nhắm lại.

An An đi qua, hỏi: "Mì chua cay bao nhiêu tiền?"

"Sáu đồng." Chủ tiệm bận rộn đến không kịp ngẩng đầu lên.

An An đưa tiền.

Chủ tiệm rất nhanh nhẹn, mau chóng múc cho cô một phần.

An An nói: "Nhiều cay một chút."

Chủ tiệm đổ thêm ớt vào cho cô.

Hạt tiêu cùng ớt đỏ rơi trên đó, trải dày thành một lớp. An An cầm hộp mỳ trong tay, xoay xoay mấy vòng. Nhìn vào nó một hồi, bước chân An An bỗng dừng lại.

Cô không vội rời khỏi tiệm, chỉ đứng đó cúi đầu nhìn một hồi lâu, giờ tay xoa xoa hai mắt.

Bên ngoài mưa vẫn không ngừng rơi tí tách, bắn trên người cô, bên trong quán nôi mỳ chua cay bốc khói nghi ngút, biến thành từng lớp từng lớp sóng như khe cuộn trào trong người, An An cảm thấy chua xót.

Xung quanh cô, chợ đêm vẫn đang náo nhiệt, tiếng chủ tiệm tha thiết mời chào khách nhân, có vài người mệt mỏi cả ngày chỉ vào tiệm ăn cho xong rồi vội rời đi, vài người đi đường thì chậm rãi dạo khu chợ, duy chỉ có cô vẫn đứng ở đó, không nhúc nhích.

Giống như đũa ngọc, ngần ngợ cúi đầu ngò nhìn vào hư không.

Bóng dáng gầy gò, bả vai gục xuống, khẽ run run.

Đây là An An, sinh nhật hai mươi tuổi của cô, thất bại tốt cùng.

Tuổi hai mươi của cô, không được học lên, vì sinh hoạt gian khổ bốn ba khắp nơi, vì đồng tiền bị người khác nhuc mạ, cả ngày trốn đông trốn tây, vĩnh viễn không nơi trú ẩn, không nhà, không gia đình.

Cuộc sống của cô mang theo sự khốn khổ, bần cùng.

An An mím chặt môi lại, ngẩng đầu lên.

Hết thấy trước mặt đều rất quen thuộc, những con đường khu phố ồn ào, những cô gái xinh đẹp, vẫn như cũ, vẹn nguyên không đổi, vẫn như đang cười nhạo cô. An An cầm hộp mỳ rồi rời đi.

Mới vừa đi hai bước, An An bỗng nhiên dừng lại.

Cô lặng lẽ nhìn qua bên hướng đối diện đèn giao thông ——

Đối diện, một người đàn ông vừa từ trong tạp hóa Mông Ca mua thứ gì đó, hiện tại đang đi ra ngoài.

Trong miệng hắn ngậm điều thuốc, ánh mắt không kiên nhẫn mà quét khắp nơi. Dáng vẻ rất hung hăng, rõ ràng đang tìm ai đó. Thấy được tầm mắt người này đang đảo qua tới, cả người An An giống như lò xo, vội vàng lùi về sau.

Nhớ lại hẻm vắng hôm nọ, cuối cùng cô cũng nhớ ra người này, người đàn ông có vết sẹo dài bên trên mắt.

Vết sẹo của hắn khá sâu, đem lông mày của hắn chém thành hai đoạn, nên An An không thể lăm vào ai được.

Ngày đó hắn cùng An Quốc Hoành tới đòi nợ cô, vết sẹo hung hãn kia, cô không bao giờ quên được!

Ngày đó,...!

Chỉ cần nghĩ đến thôi, đầu An An càng thêm đau, cô không biết vì cái gì Đạo Ba Nam lại ở chỗ này, cô không muốn nghĩ, càng không kịp hận, hay đi mắng, đi cãi gì với hắn, bản năng mách bảo cô biết lúc này phải chạy, ngay, lập, tức. An nhìn trái nhìn phải, rồi nhanh chóng nhảy lên xe buýt bên cạnh.

An An không dám quay đầu lại, xe đã đi xa một đoạn rồi, nhưng cô đang gất gao bắt lấy tay vịn, run lẩy bẩy cả người.

An An cũng không cao hứng, cô chỉ cảm thấy mình may mắn sống sót qua đợt này. May mắn qua đi cô càng cảm thấy chính mình rất buồn cười.

Hai mươi tuổi của cô, quả nhiên chẳng có gì thay đổi, vẫn bị truy bắt, không có kết thúc.

Vĩnh viễn không có hồi kết.

An An nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Cửa kính hắt lại khuôn mặt cô, mắt đen, môi đỏ, trông rất ủy mị.

*

Xe buýt dừng ở trước cổng bệnh viện.

Người xuống người lên xôn xao, thùng xe nháy mắt đã chật ních, tài xế nhìn ra phía sau, đang muốn khởi động xe, cuối cùng An An cũng lên tiếng, "Chờ đã". Cô nhảy xuống xe, nhìn ra phía sau, bước nhanh vào bên trong bệnh viện. An An hỏi qua y tá: "Đoạn Tú Phương nằm ở phòng bệnh số mấy?"

"Đoạn Tú Phương?" Y tá nghi hoặc đánh giá An An, "Cô có quan hệ gì với bệnh nhân?"

"Bà ấy là mẹ tôi."

"Phòng 302, giường số 3." Y tá kiểm tra trên máy tính, nhìn An An, nghiêm khắc quở trách, "Nhà cô rốt cuộc muốn như thế nào, còn muốn trị hay không? Cả ngày đem người bệnh ném ở bệnh viện không lo lắng, cô làm người nhà cái kiểu gì vậy, không thấy xấu hổ hả."

Đoạn Tú Phương trong bụng có khối u, phải phẫu thuật, nếu nơi này trị không được, chỉ sợ còn phải đi bệnh viện Côn Minh. An An hỏi: "Chi phí phẫu thuật hết bao nhiêu?"

Y tá nói cho An An một con số.

Con số này đối với An An mà nói, chính là con số "thiên văn". Bao năm qua vật vờ cùng với nó, quả thực như muối bỏ biển!

Một cổ bắt lực từ đáy lòng chui ra ngoài, An An chỉ nói: "Tôi biết rồi."

"Biết rồi, thì cũng phải nhanh lên!" Y tá thúc giục cô.

An An từ cầu thang đi lên lầu. Lên đến lầu ba, cô không trực tiếp tiến vào phòng bệnh, mà nhanh chóng tránh ở phía sau cửa thoát hiểm, nhìn hướng hành lang xem xét. Uớc chừng mười lăm phút sau, không nhìn thấy bóng dáng An Quốc Hoàn, lúc này An An mới dám đi vào.

Phòng 302, giường số 3.

Trên giường là người phụ nữ trung niên gầy gò, sắc mặt tái nhợt, đang nằm ngủ. Chấn đập trên người, bụng nhô cao. Bà ta đang rất khó chịu, chỉ có thể khó khăn mà nằm nghiêng về một bên.

Bụng bà ta rất lớn, bên trong có một khối u, còn thêm một đứa bé.

Cũng không biết ngay lúc này bà đang chịu khổ như thế nào.

An An nhìn chốc lát, rồi lặng lẽ lùi bước, rời khỏi.

Dựa lưng vào tường, đứng nửa phút, hai mắt cô đã đỏ lên.

*

Đứng trước cổng bệnh viện rất lâu, An An lấy di động ra, mở máy.

Tin nhắn Kế Siêu gửi đến: "An An, em không sao chứ?"

Ngày hôm qua hai người đang nói chuyện nửa chừng thì điện thoại vội vàng cắt đứt, anh ta rất lo lắng.

"Anh còn tiền không?" An An như vậy hỏi hần.

Kế Siêu vội vàng gọi điện thoại đến: "An An, em có sao không?"

An An nói: "Không phải em còn thiếu anh bốn ngàn sao?" —— anh chàng ngốc này, chính mình thì không có, còn cứ thế cho cô mượn tiền.

"Anh không vội!" Kế Siêu vội nói.

Nghĩ đến tên âm hồn bất tán Đào Ba Nam, trong lòng cô bất an, vì thế nói: "Anh giúp em với nhé, em bên này không an toàn, lại không yên tâm về mẹ em."

"Ừ." Kế Siêu đồng ý, lại vò đầu xin lỗi, "Tối nay anh không đi được, ông anh ban đêm cần có người bên cạnh, ngày mai anh đi gặp em."

"Được."

Hai người nói qua thời gian, địa điểm, An An cúp điện thoại. Nắm chặt balo trên vai, cô nhìn nhìn xung quanh, cuối cùng mới hướng đi về khu nhà trọ cô đã thuê lúc trước.

*

Bóng đêm đã hoàn toàn buông xuống, đường phố đèn điện lập loè, ngay ở ngã ba, quán nướng Đông Châu lại bắt đầu náo nhiệt, bày vài bàn ở bên ngoài. An An tránh những người này, đi ra phía sau con dốc hướng lên trên.

Toàn bộ con dốc chỉ nghe được tiếng bước chân của mỗi mình cô, đập lên trên mặt đất cứ thế đi, đêm lại càng thêm yên tĩnh.

Loại yên tĩnh này khiến An An hơi hoảng hốt, bất an, như có một hơi ám cứ đè nơi ngực cô.

Cô vội vàng bước nhanh hơn, lại quay đầu nhìn xung quanh, vẫn không thấy bóng người nào, An An vội vàng chạy vào khu nhà cô thuê. Một hơi chạy lên lầu hai, An An lấy chìa khóa ra, tra chìa vào ổ khóa, xoay một vòng, đột nhiên phía sau truyền đến tiếng bước chân.

An An quay đầu lại ——

Có một bóng người ở dưới cầu thang đi lên, vóc dáng cao cao, bả vai rộng. Động tác mở cửa của An An dừng lại, mắt cô trợn lên, cắn môi.

Giây tiếp theo, có người đang chậm rì rì từ dưới lầu đi lên.

Quần jeans nửa cũ nửa mới, sau đó là áo khoác, cuối cùng lộ ra một khuôn mặt.

Vết sẹo trên mắt!

An An không kịp phòng ngừa, lập tức giật mình đứng ngơ ra.

Cô nghĩ nghĩ trong đầu, mình có trốn đông trốn tây, thì cuối cùng vẫn bị bắt lại.

Trên đời này không có gì gọi là may mắn cả.

Đương nhiên, cũng không còn ai cứu cô nữa.

Người kia, đã bảo cô rút xa một chút.

An An đứng đó, Đào Ba Nam hướng cô cười: "*Con gái An Quốc Hoành? —— An An?*"

Vừa như hỏi thăm, nhưng đã xác định trong lòng bàn tay.

*

Căn phòng An An thuê không lớn, lần đầu tiên có người ngoài tiến vào. Đào Ba Nam nhìn vào chiếc ghế duy nhất trong phòng, tùy tiện ngồi, An Quốc Hoành thì canh giữ ở cửa. An An liền như vậy bị hai người bọn họ chặn ở bên trong, một đường lui đều không có.

Đào Ba Nam hỏi nàng: "*Vừa rồi cô định chạy sao?*"

Thì ra vẫn luôn đi theo cô, hoặc ngay ở bệnh viện đã thấy cô, bọn họ vẫn luôn theo đến tận nơi này, cô còn ngây ngốc cho rằng mình đã an toàn..... Thật là buồn cười.

An An chỉ nói: "*Tôi không có tiền.*"

"*Không có tiền thì cô chạy làm gì?*" Đào Ba Nam cười lạnh, ý bảo An An đem ba lô trên người ném lại đây.

An An nắm chặt ba lô, không chịu buông tay.

Thấy cô như vậy, An Quốc Hoành liền trực tiếp đến đoạt, "*Mày giữ cái gì?*" Hắn mười phần bắt mất, động tác càng thêm thô lỗ.

"*Ba!*" An An cùng hắn lôi kéo. Đây là tiền cứu mạng mẹ cô, đây là tiền cô vất vả lắm mới kiếm được! Cô không thể buông tay!

Thấy An An vẫn cứ khăng khăng không buông, gắt gao ôm vào trong ngực, An Quốc Hoành không kiên nhẫn thêm được nữa. Hắn trực tiếp dùng sức đẩy, gáy An An va mạnh vào tường. "Bộp" mà một tiếng, đầu An An đau đến hoa mắt, choáng váng cả người.

Đào Ba Nam đem đồ trong ba lô đổ hết ra ngoài. Quần áo, còn có nửa bình nước khoáng. Hắn khinh thường ném qua một bên, lại cầm bộ đồ tắm thêu hoa lên nhìn. Đào Ba Nam cười cười thâm ý: "*Được đấy, khi nào mặc cho ông đây nhìn xem nhé?*"

An An lạnh lùng không đáp.

Đào Ba Nam cũng không tiếp tục tìm mất mặt, vứt bộ đồ qua một bên, hắn đem ngăn khóa bên trong kéo ra, lục tìm được ngay dưới cùng một phong bì, bên trong có rất nhiều tờ tiền hồng hồng.

Gã vẩy vẩy phong bì trước mặt cô, nói: "*Như vậy mà dám nói không có tiền hả?*"

Hắn phun nước miếng khắp nơi, bắt đầu đếm tiền.

"*Một, hai, ba.....*" Đếm xong, Đào Ba Nam nhìn An Quốc Hoành ý bảo, "*Chưa đủ sáu ngàn, nhưng hôm nay tôi đây tính cho ông tròn y 6 ngàn, cái khác ông tự nghĩ cách.*" Quay đầu lại nhìn nhìn An An, hắn nói: "*Con gái của ông điều kiện không tồi đâu, nếu chịu làm "một cuộc" thôi cũng đủ trả cả vốn lẫn lãi rồi đấy.*"

An An chỉ nhìn chăm chăm tiền trong tay hắn.

Đạo Ba Nam cảm thấy mỹ mãn chán bị rời đi, bên này An Quốc Hoành lại đột nhiên gọi lại: "Kỳ đại ca à, anh tìm lại xem, biết đâu còn tiền đấy. Nó ở đây lâu như vậy chắc chắn có trữ tiền."

"Ba."

Đỉnh đầu như bị dội một chậu nước lạnh, An An không thể tưởng tượng nổi, trừng mắt nhìn ông ta.

Đây là muốn bức cô chết luôn hay sao?

An Quốc Hoành đã lập tức lục tung căn phòng lên, hai mắt An An đỏ lên, liều mạng giữ chặt tay ông ta lại, An Quốc Hoành trực tiếp ném cô ra sau, rồi trở tay giáng xuống một cái tát! Lực rất lớn, lỗ tai An An ong ong, đầu rất đau.

Môi cô vẫn luôn run rẩy, trơ mắt nhìn bọn họ bới loạn quần áo lên, lật tung nệm giường, sau đó... Cọng rom cuối cùng An An đã mất luôn rồi.

Lần thứ hai trở thành tay trắng.

Đứng ở trong căn phòng ngầy ngốc, An An nản lòng mà ngồi xồm xuống. Cô ôm lấy đầu, gục xuống. Bên cạnh là hộp mì chua cay khi nãy. An An mở bao nylon ra, đổ mỹ vào tô.

Cô lấy đôi đũa cuộn một vòng lên, im lặng ăn, bả vai run rẩy, rồi cuộc khóc thành tiếng.

Nước mắt rơi vào tô mỹ, rơi xuống nền nhà, An An lau mắt, nhưng cũng ngăn không được.

*

Đem cái phong bì tiền cất vào áo khoác, Đạo Ba Nam lấy đi động ra. Điện thoại vang thật lâu, bên kia mới nghe máy.

"Anh Kỳ."

Đôi phương nũng nịu hô một tiếng, tiếng giày cao gót vang lên, bên kia hình như đang rất náo nhiệt.

Đạo Ba Nam ha hả cười nói: "Lần này là nhờ có em đấy." Lại tò mò hỏi thăm: "Sao em biết cô ta là con gái An Quốc Hoành, còn biết hôm nay khẳng định về đến đây nữa?"

"Anh hỏi nhiều như vậy làm gì....." Cô ta hờn dỗi một câu, còn muốn nói thêm gì đó nữa, nhưng ở phía sau có tiếng bước chân truyền đến. Nhận ra là ai đang đến, cô ta vội vàng làm ra vẻ: "Tôi có chuyện, cúp máy đây."

Tô Đình mới vừa đem điện thoại bỏ xuống, vừa lúc Lục Ngang đi đến.

Lục Ngang liếc mắt nhìn cô ta chăm chăm, thấy trong tay cô ta đang cầm điện thoại. Đáy mắt người này lúc nào cũng lạnh nhạt như vậy, phảng phất mơ hồ còn có gì đó khiến Tô Đình sợ hãi. Cô ta vội cười cười, chủ động nói: "Anh Ngang, chú Ngũ đã chờ anh rất lâu rồi."

Lục Ngang không tiếp lời, đi thẳng vào phòng bao.

Lúc này, La Vận Hoa đã ngồi ở bên trong. Thấy chỉ có một mình Lục Ngang đến, hắn không khỏi mắt mắt oán trách: "Tiểu Lục cậu đây là muốn "kim ốc tàng kiều" đúng không, sao không đem tiểu mỹ nữ ngày hôm qua lại đây luôn?"

Lục Ngang chậm rãi lấy bật lửa trong túi ra. Cầm trên mặt bàn gỗ gõ một chút. Anh nhàn nhạt nói: "Đang câu tôi, nên đòi về trước."

"Như vậy không được rồi, cậu không trị được sao?" La Vận Hoa nói cười ha ha, "Nếu không trị được, để tôi giúp cậu, chỉ cần hai ngày thôi." Đầu óc của hắn vẫn đang nghĩ về dáng vẻ xinh đẹp của An An. Nhưng thấy Lục Ngang nhấp môi, tầm mắt lạnh lùng, La Vận Hoa gượng cười, lòng ngứa ngáy hỏi thăm: "Tiểu mỹ nữ đó xưng hô thế nào nhỉ?"

Lục Ngang lấy điều thuốc trong túi, bật lửa lên. Anh nói: "Ti Ti, cô ấy tên Ti Ti."

Tô Đình sùng sốt, liếc nhìn Lục Ngang. Lục Ngang kẹp điều thuốc trên tay, giữa làn khói lượn lờ, cũng không để ý đến vẻ mặt cô ta. Anh tựa lưng vào ghế, sắc mặt lãnh đạm, đáy mắt sâu hoắc, không rõ ý vị.

Tô Đình khẽ mím môi, lẳng lặng ngồi đó nhìn theo, không dám mở miệng sửa lại lời nói dối của Lục Ngang.

Nghĩ đến lúc này cùng Đạo Ba Nam nói chuyện qua điện thoại, cô không khỏi chột dạ. Nếu như bị Lục Ngang biết, sau khi thấy An An rời khỏi cô liền báo cho Đạo Ba Nam, chỉ sợ không còn miếng dề thoải mái ngồi ăn trái cây như bây giờ.

*

An An nằm trên giường hai ngày.

Cô không thiết đi chỗ nào cả, cũng không thấy đói, chỉ thấy mệt, mệt đến mức không buồn nhúc nhích.

Cách vách có vọng qua tiếng nói chuyện, hai ngày này thanh âm "ân ân a a" vang lên không ngừng nghỉ, cô nghe thấy giọng người phụ nữ mắng mỏ, "Muốn chết hả, qua ngày còn làm đéo gì nữa!" An An nằm bên tường, hai tay ôm đầu cuộn tròn lại, sắc trời đã trở tối, ảm đạm thê lương.

Đột nhiên cô cũng muốn chết.

Nghe thấy có người gõ cửa.

Thịch thịch thịch.

Rất dồn dập.

Tầm mắt An An xoay chuyển, nhìn chằm chằm vào cánh cửa. Cô không nhúc nhích.

"Là anh đây An An."

Bên ngoài truyền đến giọng nói nồn nóng của Kế Siêu.

An An ngồi dậy, đi đến mở cửa.

Nhìn thấy bộ dáng thảm hại của cô, Kế Siêu hoảng hốt, sau đó mắng ầm lên: "Đúng thật không phải người mà. Bọn chó đó! Làm thành như vậy!" Anh ta đem quần áo nhặt lên xếp lại.

An An ngồi ở mép giường, vẫn ôm đầu.

Trong nhiều ngày qua, cô cũng chỉ có tư thế này, đem mình chôn lại, không muốn quan tâm chuyện gì nữa.

An An nói: "Kế Siêu, em không còn tiền, một đồng cũng không."

Cánh tay đang nhặt quần áo dừng một chút, Kế Siêu nói: "An An, anh còn tiền."

"Em còn thiếu anh tiền." Đầu An An đau muốn nứt ra.

Kế Siêu vội nói: "An An, nếu không anh..... Chúng ta kết hôn nhé, chúng ta cùng trả nợ." Có lẽ là sợ An An không tin, anh ta móc ra cuốn sổ tiết kiệm, "Em xem này, anh vẫn luôn mang theo bên người."

An An nhìn cuốn sổ tiết kiệm kia, rồi lại nhìn Kế Siêu, ánh mắt nhàn nhạt.

"Anh đúng là ngốc mà." Cô mắng.

"Anh không ngốc!" Kế Siêu vội vàng phủ nhận, lại khuyên cô, "An An, nếu không có tiền, hay em đừng bỏ đi nữa. Ở lại chỗ này, anh còn có thể giúp đỡ em."

"Không đi thì ở lại làm gì? Để cả đời bị ông ta cướp sạch sao?" An An cười cười tự giễu. Nhưng cô vừa muốn cười vừa muốn khóc, cô nói: "Kế Siêu, anh có biết mẹ em chữa bệnh cần bao nhiêu tiền không?" Kế Siêu lắc đầu, An An nói ra con số. Kế Siêu lập tức ngây ngẩn cả người, anh ta khẽ tính toán tiền lương của mình. An An vẫn chỉ ôm đầu, đem vui xuống thật thấp: "Kế Siêu, em chỉ muốn chết." Thanh âm rất thấp, rất nhẹ.

An An đau đón vò vò tóc.

Hai mắt đỏ lên.

TRUYỆN CHỈ ĐƯỢC ĐĂNG TRÊN WATTPAD lyncaohth VÀ FACEBOOK YanaIshi.

*

Nước ấm từ đầu tràn xuống, xối lên làn da của cô, hơi nóng làm da cô đỏ lên.

An An nghiêm túc tắm rửa xong, nhìn vào gương, cô định trang điểm. Nhưng khuôn mặt sưng đỏ lên do bị An Quốc Hoành đánh, đến giờ vẫn chưa giảm. Sau khi tắm nước nóng lại càng thêm rõ ràng. An An nhìn nhìn, cúi đầu, vốc nhẹ nước lạnh lên mặt. Sau đó lại lau khô mặt, bắt đầu trang điểm. Mắt và tay tập trung lên khuôn mặt hết sức chăm chú. Cô muốn mau chóng kiếm được tiền, nhưng muốn kiếm tiền thì phải nhờ vào khuôn mặt này.

Đối với cô mà nói, muốn mau chóng kiếm tiền thì chỉ còn biện pháp đó?

An An nhìn mình trong gương, nghe cách vách âm thanh da thịt kịch liệt va vào nhau, nàng hạ mắt xuống.

Nếu chưa bao giờ đi vào con đường ấy, thì vĩnh viễn sẽ không biết, để dừng cảm bước vào đó cần bao nhiêu dũng cảm, bao nhiêu khó khăn.

An An thoa xong son môi, lần thứ hai xem kỹ mình trong gương.

Đây là bộ đáng quen thuộc của mình, An An cảm thấy an tâm.

Những việc ngu ngốc như vậy, đời này đã trải qua một lần, thì sẽ không bao giờ lại làm.

Cô thất bại thảm hại.

Cô bị thương.

Trong gương, sợi dây chuyền màu đen vẫn còn đang trên chiếc cổ trắng ngần của cô. Hai màu trắng đen hòa vào nhau, làm cô cô càng thêm tinh tế, yếu ớt. Nơi này mang từng bị một người đàn ông chạm qua. Cô thậm chí còn nhớ rõ ngón tay anh ta dùng sức cắm vào khe hở khiến mình có chút hít thở không thông. Tay anh rất lạnh, còn tim cô rất đau.

Nhìn nhìn một chút, An An giờ tay tháo xuống.

Cô cảm thấy hô hấp thuận lợi hơn.

Mở cửa sổ phòng tắm ra, An An đem sợi dây ném ra ngoài.

Ném ra phía sau đồng rác, cô không bao giờ muốn nhìn thấy nữa.

Cô chợt nghĩ buổi chiều muốn đi thử vận khí xem sao, biết đâu vận khí tốt, nói không chừng lần đầu tiên còn có thể bán được năm ngàn.

*

Lần thứ hai An An gặp được La Hồng Thiển, là ngoài ý muốn.

An An đi theo Kế Siêu đến trường học, đi qua tòa nhà giảng đường, bỗng có người từ trên tầng chạy xuống, trông dáng dấp rất trẻ.

Tầm mắt An An xẹt qua người nọ, khuôn mặt vô tình muốn dời tầm mắt đi, bỗng chốc, lại xoay trở về.

Hôm nay thời tiết rất lạnh, cô ta mặc một chiếc áo len cùng quần jeans, tóc búi lên gọn gàng ở sau đầu, trên áo len còn thêu hình con gấu rất lớn.

Chỉ cần nhìn vào con gấu này.

Thì biết ngay là La Hồng Thiển.

Trước đó An An từng nghĩ là La Hồng Thiển cùng lứa tuổi với mình, nhưng không nghĩ đến cô ta lại học ở đây.

Bước chân An An dừng lại, nhìn theo bóng dáng cô ta.

Người này đi ra ngoài để lấy hàng chuyển phát nhanh, không biết cô ta nhận cái gì, tùm tùm cười tươi, vui vẻ mà đi trở về. Đây mới là bộ đáng hai mươi tuổi nên có, không giống như An An, già dặn, cả ngày chỉ nghĩ đến tiền, còn bị người ta khinh thường đuổi đi!

An An chỉ đứng ở đó, nhìn như vậy. Kế Siêu không hiểu được khẽ gọi, "An An! An An!" Anh ta vỗ vỗ bả vai An An. An An quay đầu lại, rõ ràng cô đứng rất gần Kế Siêu, nhưng Kế Siêu lại nhìn không thấu ánh mắt An An.

Cô nhắm chặt mắt, không nói một lời.

Không biết An An nghĩ đến chuyện gì đó, cô xoay người, nói: "Em có chút việc, không đi ăn được."

"Chuyện gì vậy?" Kế Siêu ở phía sau truy hỏi.

An An vẫy vẫy tay, đi ra ngoài trường học.

Khi đi ngang qua La Hồng Thiển, An An cũng không dừng lại. Mắt vẫn nhìn thẳng, bước chân không nhanh không chậm. Hai người đi ngang qua nhau, An An đi lên trước vài bước, phía sau liền có người thử thăm dò kêu cô: "Ti Ti?"

Một tiếng này y như An An đoán trước, bởi vì La Hồng Thiển thích Lục Ngang, mà quan hệ giữa Lục Ngang cùng An An người bên ngoài nhìn vào sẽ nghĩ "Thật không mình bạch gì đâu".

Bất luận là cái gì, một khi phụ nữ đã ghen tị thì đều sẽ không bỏ qua.

An An lãnh đạm xoay người.

Qua nửa giây, cô cũng làm ra vẻ ngoài ý muốn: "Ồ, là cô hả....."

"Cô không phải là hướng dẫn viên du lịch sao, sao lại đến trường học?" La Hồng Thiên hoang mang.

An An chỉ nói: "Tôi đến tìm người."

La Hồng Thiên liền cười: "Tôi vốn đang muốn hỏi anh Ngang số điện thoại của cô, muốn cô dạy tôi trang điểm." Khi cô ta nhắc đến tên Lục Ngang, bên tai vẫn hồng hồng.

An An nhấp môi, cười cười nói: "Cũng dễ thôi."

"Vậy cô có rảnh không? Cùng tôi đi chọn đồ trang điểm được không?" La Hồng Thiên hiếm khi nhiệt tình hỏi.

*

La Hồng Thiên trốn học, lôi kéo An An đi khu mua sắm. Vừa vào cổng, La Hồng Thiên đi thẳng đến quầy mỹ phẩm.

An An lần đầu đến nơi này, lúc trước khi mua đồ trang điểm đều là ở bên đường mua. Hiện giờ dù mua không nổi, vẫn có thể nhìn xem. Nhân viên bán hàng đứng ở một bên La Hồng Thiên nhiệt tình giới thiệu, An An chỉ đứng bên cạnh nhàn nhạt nhìn qua.

La Hồng Thiên mua kẻ mắt, kẻ mày, kem lót, kem nền, phấn phủ..... Còn mua luôn bộ cọ, tính tiền đã hơn một ngàn. Cuối cùng lúc chọn son môi, nhân viên bán hàng tươi cười giúp cô ta thử qua mấy màu son. Làn da La Hồng Thiên hơi đen, nên nhân viên bán hàng đề cử tông màu ấm. La Hồng Thiên một mực cự tuyệt, cô ta chỉ vào An An, nói: "Tôi muốn màu như vậy."

Ngày đó, An An cùng Lục Ngang từ trên lầu một người trước một người sau đi xuống dưới, cô ta chú ý thấy son môi An An đã phai nhạt rất nhiều, giống như đã bị người ta ăn luôn. Nghĩ như vậy mặt cô ta nóng lên, nhưng không dám đánh giá nhiều, chỉ nhớ rõ ngực mình "bùm bùm" tiếng tim đập. Sau đó, nhiều lần trộm liếc Lục Ngang, lại chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng cao lớn của anh. Khi đó, An An đứng ở bên cạnh anh, bình chân như vại, nhưng không biết vì cái gì, giống như còn cùng Lục Ngang cãi nhau, quang minh chính đại không cho Lục Ngang mặt mũi gì cả. La Hồng Thiên liền có chút ghen tị với An An. Không phải ghen tị có thể cùng Lục Ngang cãi nhau, mà là cô ta ghen tị An An được quang minh chính đại đứng bên cạnh Lục Ngang, còn cô ta thì bị Lục Ngang..... Khi dễ.

Nghĩ nghĩ như vậy, bên tai lại nóng lên, La Hồng Thiên cúi đầu.

*

La gia là một khu biệt thự riêng biệt, La Hồng Thiên sống một mình trong căn phòng trống trải, có ban công lớn, nội thất trong phòng rất đầy đủ, sang trọng. Rèm cửa của cô có màu xanh lá cây rực rỡ, trần nhà được sơn nền trắng rất sạch sẽ, không thấy bị rạn nứt, càng không thấy được sàn nhà màu xám cũ nát như căn phòng An An ở tạm lúc đó.

So với chỗ đó của An An tốt hơn nhiều, rất nhiều.

Đối lập rất lớn, quả thực nhìn cô ta rất giống cô công chúa nhỏ.

An An liếc mắt nhìn quanh, hỏi La Hồng Thiên: "Tôi cứ như vậy mà tùy tiện đến nhà cô, anh cô có ý kiến gì không?"

"Sẽ không đâu, anh ấy rất thích tôi kết giao nhiều bạn bè. Nhưng....." La Hồng Thiên nhìn nhìn, lặng lẽ nói, "Nhân lúc anh ấy không có nhà mà trang điểm, nhưng nếu như bị anh ấy phát hiện, tôi sẽ bị đánh."

An An cười cười, lơ đãng hỏi: "Khi nào anh cô trở về?"

"Chắc cũng đến năm sáu giờ."

An An nhìn đồng hồ trên tường, cô đem những mỹ phẩm La Hồng Thiên mua đặt từng cái trên bàn.

An An để La Hồng Thiên nhìn vào gương rồi hướng dẫn cho cô ta, từ từ trang điểm từng bước từng bước trên mặt mình, sau đó để cô ta làm thử.

Đến khi nghe thấy tiếng ô tô bên ngoài, La Hồng Thiên "Á" một tiếng, mới nhìn lại thời gian, cô ta vội vàng tẩy trang.

An An hướng phía dưới liếc mắt đánh giá, nói: "Tôi đi đây."

"À, để tôi đưa cô về." La Hồng Thiên có chút sốt ruột, càng sốt ruột tẩy trang càng vụng.

"Không cần đâu." An An an ủi cô ta.

La Hồng Thiên chớp chớp mắt, liền nói: "Nhớ giữ bí mật giúp tôi nhé."

"Biết rồi."

An An giờ tay "ok", đi ra khỏi phòng La Hồng Thiên, dọc theo cầu thang đi xuống.

Biệt thự La gia rất rộng. An An từng bước một đi xuống, La Khôn vừa lúc chống cây gậy, khập khiễng từ bên ngoài tiến vào. Hai người vừa lúc ở phòng khách gặp nhau.

Đột nhiên nhìn thấy An An, La Khôn sững sốt một chút.

Khỏe miệng An An rất tự nhiên cong lên, gọi: "*Anh La.*"

"*Sao cô ở đây?*?" La Khôn không khỏi kinh ngạc.

An An chỉ chỉ trên tầng, không nói gì, chỉ khẽ cười một chút.

Lúc cô cười, giống một tiểu hồ ly đáng yêu, khí chất thanh lãnh giảm đi, lại thêm một tư vị khác không rõ ràng.

Phảng phất như rất thân mật, chỉ dành cho riêng hân.

Tâm trí La Khôn khẽ nhúc nhích, thấy An An đi ra ngoài, bỗng nhiên kêu lên, hỏi: "*Lần trước anh Ngang nói nhà cô có việc gấp, hiện tại như thế nào rồi?*?"

Đó chỉ là lời nói dối của Lục Ngang, không nghĩ đến lại ứng nghiệm trên người mình..... An An dừng một chút, nhíu mày, cô nói đúng sự thật: "*Không tốt lắm.*"

"*Không tốt lắm?*?" La Khôn lặp lại một lần, nhìn chăm chú An An, hân lơ đãng hỏi, "*Sao không đi tìm anh Ngang? Hai người không phải.....*"

Hân tạm dừng đúng chỗ ngựa, nghe bốn chữ này, ý vị sâu xa.

Đây là muốn thử cô.

An An nhìn thẳng hân, nói: "*Anh La hiểu lắm rồi, tôi cùng anh Ngang không có quan hệ gì cả.*"

"*Vậy sao lúc trước cô hỏi thăm anh ấy?*?" La Khôn hỏi.

An An cười: "*Tùy tiện hỏi thôi.*"

La Khôn chống gậy trầm mặc, một lát sau, nói: "*Còn thiếu bao nhiêu tiền?*?"

"*Rất nhiều.*" An An vẫn cười nhìn hân.

"*Thiếu bao nhiêu?*?"

An An phát phát tay, đi ra ngoài: "*Không cần anh La đưa tiền đâu, về sau đến ủng hộ tôi là được.*"

"*Ủng hộ?*?"

La Khôn rõ ràng ngoài ý muốn.

"*Cô làm ở đâu?*?"

An An nói cho hân: "*Chỗ Hồ mập đó.*"

Lại cười một chút, lúc này mới rời đi.

Trước An An căn bản không tính đi Ý Hưng Lan San làm, hiện giờ lại suy nghĩ khác.

Bên ngoài ánh hoàng hôn đỏ như máu, mặt trời sắp lặn về hướng tây, An An đi như vậy về phía chân trời dưới.

*

Lục Ngang nhận được điện thoại của La Khôn, anh còn ở cùng La Vận Hoa tại khách sạn suối nước nóng. La Khôn cũng không vòng vo, trực tiếp hỏi anh: "*Anh Ngang, tình hình bên kia như thế nào rồi?*?"

"*Không khác biệt lắm.*"

Lục Ngang chỉ nói như vậy.

La Khôn liền nói: "*Tình hình bên này cũng không khác biệt lắm, chờ anh trở về em cùng anh đón gió, hai huynh đệ chúng ta lại tụ họp.*"

"*Ừ.*" Lục Ngang đáp ứng.

Hẹn xong thời gian, La Khôn muốn nói cái gì đó nữa, nhưng bỗng nhiên lại dừng lại, chỉ nói: *"Em chờ anh trở về."*

*

Tô Đình vẫn cùng Lục Ngang trở về, cô ta là người La Vận Hoa an bài, Lục Ngang ném không xong. Tô Đình lại cố tình bám bên người anh, cũng không thấy xấu hổ. Từ sau bữa tiệc ngày đó, Lục Ngang vẫn không hề nhắc đến An An. Tô Đình không hiểu ý tứ anh, nghĩ về cuộc điện thoại kia, trong lòng không khỏi chột dạ. Nhưng đây là La Vận Hoa an bài, cô không thể không đi theo.

Trên đường trở về, vẫn là Tô Đình lái xe.

Lục Ngang cũng không chủ động mở miệng, bên trong xe chỉ có hai người, không khí nhất thời xấu hổ. Liếc liếc Lục Ngang, Tô Đình khẽ tìm lời: *"Nghe bọn họ nói gần đây anh La thường xuyên đến chỗ Hồ mập."*

—— "Chỗ Hồ mập" đó là câu lạc bộ đêm Ý Hưng Lan San.

Lục Ngang không tiếp lời.

Tô Đình chỉ có thể chính mình tiếp tục xuống lời: *"Hình như anh La nhìn trúng một cô gái bên đó, nghe nói đặc biệt xinh đẹp, đáng yêu vô cùng. Anh La vì cô ta tiêu tiền không hề nháy mắt."*

Lần này, Lục Ngang vẫn không tiếp lời.

Tô Đình hoàn toàn chết lặng theo.

Cô ta cho rằng Lục Ngang vẫn sẽ trầm mặc như vậy, ai ngờ Lục Ngang rút cuộc mở miệng.

Chỉ hỏi Tô Đình: *"Lần trước người trong điện thoại kia là ai?"*

Ngữ điệu bằng phẳng nhưng trông rất hung hăng, thanh âm lạnh lẽo, phảng phất không rõ tư vị. Tay lái Tô Đình khẽ run lên một chút, cô ta vụng về cười nói: *"Anh Ngang, điện thoại gì ạ?"*

Lục Ngang lạnh lùng nhìn chằm chằm cô ta.

Tô Đình không chịu nổi nữa, nói: *"Một người bạn."* Lại chỉ lên trời ý thề: *"Chỉ là bạn thôi."*

"Tốt nhất là như cô nói."

Lục Ngang cảnh cáo một câu, không biểu tình xuống xe, trực tiếp đến phòng bao.

Câu lạc bộ đêm Ý Hưng Lan San này như một hang động, bên ngoài nam nữ ôm nhau rung đùi đắc ý, hướng trong lại là một gian phòng bao. Bên trong đây phòng bao có thể mơ hồ nghe thấy tiếng nam nữ hoan ái, có chút tắc lại, một màn xuân sắc.

Phòng bao 208.

Lục Ngang đến gần, nghe thấy bên trong có người đang hát. Tiếng hát truyền tới, thanh âm uyển chuyển, êm dịu như cũ, có chút hoang dã, lại phảng phất hương vị buổi sáng, còn rất ngọt ngào.

Loại ngọt ngào này khẽ tiến vào đáy lòng..... Bước chân Lục Ngang dừng một chút, anh đẩy cửa đi vào.

Bên trong đã ngồi đầy người, nhìn thấy anh đến, sôi nổi đứng dậy gọi anh *"Anh Ngang"*. Chỗ trống ở giữa, La Khôn gọi anh qua ngồi. Toàn bộ phòng bao, duy nhất chỉ có một người không để ý đến anh. Cô ngồi ở trên ghế cao, nhìn màn hình hát.

Tầm mắt Lục Ngang lướt qua mọi người, quét mắt nhìn người đang hát.

Để lại cho anh, là cái bóng phía sau.

Tóc búi lên phía sau, lộ ra cái cổ mảnh khảnh.

Trên cổ không đeo sợi dây chuyền.

Lục Ngang đang muốn dời đi mắt, người nọ vừa lúc chuyển mắt sang.

Bốn mắt nhìn nhau.

Mắt nhìn Lục Ngang, khóe môi chậm rãi nhếch lên.

Cô đều giống mọi người, gọi anh: *"Anh Ngang."*

Tầm mắt Lục Ngang chậm rãi hạ xuống, rơi xuống cái cổ trống rỗng. Chỗ đó không đeo dây chuyền.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nguy Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Edit: LynCáoHTH

Lục Ngang chậm rãi dời tầm mắt đi xuống chiếc cổ. Chỗ đó trống rỗng, cô không đeo dây chuyền như lúc trước.

Anh nâng mắt lên.

Bên kia, An An đã xem như cùng anh chào hỏi qua, nhạc vừa nổi lên, cô chuyển mắt đi.

Vẫn một bài hát cũ.

Nhà nhỏ đêm qua đón gió đông.

Cô từ từ chậm rãi hát từng chữ, có vài phần tùy ý, lại có vài phần buồn bã.

"Đêm qua trong nhà nhỏ, rèm châu phủ phỉm che tay áo, chắc hẳn cổ nhân chắc đang vui nơi hoan lạc....."

An An hát đến chuyên chú, mí mắt buông xuống.

Ánh đèn bên trong phòng bao lờ mờ, chiếu vào trên mặt cô, thêm mấy phần mị hoặc cùng quyến rũ. Lông mi của cô rất dài, môi mềm mại khẽ hát theo nhạc.....

Lục Ngang rũ cánh tay xuống, mắt hai giây trầm mặc anh lục từ trong túi quần jean lấy ra hộp thuốc.

"Anh Ngang, bên này."

La Khôn đẩy người bên cạnh tránh ra, vẫy vẫy tay.

Lục Ngang cúi đầu, lấy ra một điều thuốc, đưa đến môi.

Tay anh chụm lại, bật lửa.

Anh đi qua, ngồi ở bên cạnh La Khôn.

La Khôn chỉ chỉ, ý bảo Lục Ngang: *"Cô gái đẹp làm hướng dẫn viên du lịch trước kia đó anh."*

"Sao cô ấy ở đây?" Lục Ngang nhàn nhạt hỏi.

La Khôn nói: *"Cô ấy đến đây làm."* Hắn lại hướng Lục Ngang trực tiếp thẳng thắn: *"Anh Ngang, em có hỏi qua rồi, cô ấy nói không có quan hệ gì với anh cả. Nên em liền đến đây ủng hộ cô ấy."*

Cho nên, lúc trước Tô Đình nói, anh La gần đây thường xuyên đi đến chỗ Hồ mập.

Tô Đình còn nói, anh La nhìn trúng một cô gái bên đó, đáng yêu vô cùng.

Thì ra người mà Tô Đình nói chính là cô.

Lục Ngang dựa vào sofa, khoe miệng hơi nhếch xuống.

Để lại cho anh, vẫn là bóng dáng thanh thoát đó.

Rất gầy, ôm cô ở trong tay cơ hồ không thấy trọng lượng gì.

Cô đứng ở đó hát, nhẹ nhàng như ai oán, nhẹ nhàng kẻ nỗi buồn ly biệt.

Điều kỳ quái chính là, giọng hát cô rất đặc biệt, cho dù là lời ca có ai oán buồn đau, nhưng nghe ra lại rất ngọt ngào, uyển chuyển.

Loại ngọt ngào này sẽ tự giác mà chậm chậm thấm vào trong lòng ai đó.

Dày vò người ta khổ sở dấy dựa trong đó, lại còn có thể ảo tưởng ra một hình ảnh ngọt ngào của cô.

Đối diện, Tô Đình vừa lúc đẩy cửa tiến vào, La Khôn thấy cô ta thì không kiên nhẫn nổi, cũng chẳng thèm cố kỵ cho mặt mũi của La Vận Hoa, trực tiếp phát tay đuổi cô ta đi, quay lại ra lệnh Hồ mập: "*Cái loại này mà mày cũng tìm được hả, lọc ra người nào tốt tốt một chút, để anh Ngang còn tùy ý lựa chọn. —— Loại rác rưởi như con đồ thì cho "thăng" đi!*"

Hắn còn không ngừng dặn dò: "*Phải nhẹ nhàng, ngọt ngào một chút.*"

Lục Ngang kẹp điều thuốc, rũ mắt, cười khề.

Bài hát cũng sắp kết thúc, "*Tối nay ánh trăng sáng mờng lung, thấp giọng than thở vọng sao trời, khi quay đầu nhìn lại chung quy tất cả chỉ là một giấc mộng.....*" Từ cuối cùng trong bài hát, cô chậm rãi ngân nga từ "mộng", người nghe phảng phất như sau một giấc mộng dài, lại hóa thành một hồi hư không, vô cùng nuối tiếc.

Lục Ngang kẹp chặt điều thuốc. Khói trắng lượn lờ, anh chậm rãi nâng mắt lên nhìn.

An An đã gác micro xuống, cô trụ một chân xuống nền, từ ghế đứng lên. Tóc buộc ra sau, làm cả người có vẻ càng thêm gầy. An An vẫn trang điểm như trước, lộ chiếc áo bên trên, cùng váy ngắn, phía dưới là đôi chân trắng tấp rất cân xứng.

La Khôn vẫy tay nói: "*Ti Ti, lại đây.*"

Cô liền nghe lời đi đến.

Vòng eo nện theo tốc độ bước chân của cô, phảng phất như lúc ở suối nước nóng. Phiêu dạt chậm chậm, trắng lóa cả mắt người.

Đi ngang qua những người ngồi gần đó, An An đi vào giữa, lướt nhanh qua Lục Ngang, đi tiếp hai bước, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh La Khôn. Khi cô lướt qua, mang theo mùi hương nhẹ nhẹ, ấm áp. Lục Ngang hạ mắt nhìn cô.

Làn khói lượn lờ xen kẽ giữa ngón tay anh.

Anh chậm rãi hít một hơi.

Khói thuốc từ từ len lỏi vào ngực anh, rồi phả lên mũi thoát ra ngoài, trước mặt, Hồ mập dẫn theo vài cô gái tiến vào: "*Anh Ngang, anh nhìn xem?*" Có vẻ rất tận tâm tận lực, chọn lựa kĩ càng, người nào người nấy dịu dàng nhã nhặn, đang đứng xếp hàng trước cửa, nhìn Lục Ngang mỉm cười.

Lục Ngang vẫn không di chuyển, chỉ ngồi ở sô pha.

La Khôn xoay người qua, nói: "*Anh Ngang, cô gái đứng ở giữa không tôi, ngực to, eo nhỏ.*"

Lục Ngang theo tiếng nói nhìn sang hắn.

Hắn đang ngồi trên sô pha, ngay chính giữa, An An ngồi bên cạnh, đang dựa vào ngực La Khôn. Cô thoáng cúi người, đưa tay đến đĩa trái cây trên bàn bóc lên một trái nho. Cô đang hí hoáy lột vỏ mỏng của trái nho ra, đưa lên miệng nhai. Nước nho còn sót lại, chảy xuống tay cô, An An lại cúi người, rút tờ giấy ăn bên cạnh lau tay.

"*Anh Ngang, anh nhìn trúng ai không?*" Hồ mập cười ha hả hỏi Lục Ngang.

Lục Ngang cười cười, thu hồi tầm mắt. Nhìn qua một loạt cô gái đứng trước mặt, anh nói: "*Ai cũng được, tôi đi ra ngoài một chút.*"

"*Đi đâu vậy?*" La Khôn tò mò.

"*WC.*"

Lục Ngang nói xong này hai chữ thì đứng dậy, đi ra ngoài.

Lúc đóng cửa, anh quay đầu nhìn vào trong.

An An đang tiếp tục chọn nho trên đĩa, hết sức chăm chú, bỗng cô ngược mặt lên.

Bốn mắt nhìn nhau.

Lục Ngang đứng ngoài cửa bình tĩnh nhìn lại cô.

Ngoài hành lang đèn không được sáng như trong phòng bao, tay anh nắm chặt điều thuốc, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như vậy.

Anh không nói gì, chỉ nhìn cô ý bảo cô lại đây.

Nhưng An An nhanh chóng quay mặt đi.

Cửa phòng đóng lại.

Lục Ngang không đi vào WC, anh đứng dựa lưng vào tường nơi hành lang hút thuốc.

Thấy có một nam một nữ hình như đã uống nhiều quá, đang rất hưng phấn, ôm nhau đi vào WC, tùy tiện đẩy ra một gian bên trong, bắt đầu "làm việc".

Không hề ngại ngùng xung quanh, miệt mài rên rỉ khắp phòng, không coi ai ra gì, Lục Ngang vẫn không có biểu tình gì chỉ nhìn phía ngoài cửa sổ.

*

Đứng hút hết điều thuốc, vẫn không thấy An An ra ngoài.

Như phân định rõ thái độ của cô.

Lục Ngang ấn đầu thuốc, vứt vào thùng rác, quay trở về.

*

Hồ mập vừa nhìn thấy Lục Ngang ở hành lang, thở phào nhẹ nhõm, cười ha hả chào anh: "*Anh Ngang.*"

Lục Ngang hỏi: "*Cô ấy làm việc ở đây từ khi nào vậy?*"

"*Ai á?*" Hồ mập giả ngu.

Lục Ngang liếc mắt nhìn hắn.

Hắn cười hắc hắc nói: "*Cô ấy tự nguyện đến, muốn ở đây làm lâu dài.*"

"*Làm cái gì?*"

"*Tiếp rượu, không lên sân khấu, chỉ đôi lúc hát trong phòng bao.*"

"*Làm bao lâu rồi?*"

"*Nhiều ngày rồi.*"

"*Cụ thể là ngày nào.*"

"*Để em nhớ lại xem.....*" Hồ mập kéo kéo sợi dây chuyền trước cổ, ngẫm kỹ rồi nói, "*Mười ngày trước, đúng hôm anh La trở về.*"

Lục Ngang nheo mắt lại, mới hỏi: "*Khôn Từ gần đây hay tới lắm hả?*"

"*Thường xuyên á.*" Hắn cười cười trả lời.

Lục Ngang búng búng khói thuốc, không hỏi gì thêm.

Lúc xoay người đi, anh chợt nghĩ đến cái gì đó, quay lại dặn dò Hồ mập: "*Giúp tôi gọi Tô Đình lại đây, tôi tìm cô ta có chuyện cần nói.*"

Hồ mập lại cười tiếp: "*Anh Ngang, anh tìm Tô Đình có chuyện gì vui vậy?*" Như muốn khai thác tiếp vấn đề từ anh.

Nhưng Lục Ngang không đáp, quay người lại, bước chân đột nhiên dơ ra.

Thấy An An đang đứng trước cửa phòng bao 208, lạnh lùng nhìn anh.

Đến gần, Lục Ngang ý bảo cô: "*Lại đây, tôi có lời muốn nói với cô.*"

"*Tôi thì không có lời gì nói với anh cả.*" An An cười lạnh. Tự nhiên như không nhắc nhở Lục Ngang: "*Chính anh đã nói tôi rút xa một chút mà.*" An An nói xong, trở vào phòng bao.

Sức lực cô mở và đóng cánh cửa phòng bao lúc này, so với lúc cô rời đi ngày hôm đó, không khác nhau bao nhiêu phân lượng.

*

Đứng trước phòng, Lục Ngang đưa thuốc ngậm giữ ở miệng, tay cầm then cửa dừng một chút, cuối cùng anh mở cửa đi vào.

Vẫn là bộ dáng lúc trước.

Không có gì thay đổi.

*

Trận tụ hội này, ăn uống ca hát thâu đêm, đến khi trời gần sáng mới kết thúc, La Khôn quay sang hỏi Lục Ngang có muốn đi tăng hai không, Lục Ngang cười cười, anh còn có việc riêng.

"*Chuyện gì vậy?*" La Khôn tò mò.

Lục Ngang nói: "*Chuyện phụ nữ.*"

La Khôn nghe xong "tắm tặc" hai tiếng, không hỏi nhiều. Hắn ngồi trên xe, ý bảo An An vào: "*Đi thôi, tôi đưa em về.*"

Rạng sáng sương vẫn còn, An An mặc thêm áo khoác, lưng vẫn đeo ba lô như trước.

Cô từ phía sau đi đến, bước từng bước đi qua Lục Ngang.

Thấp người ngồi vào trong xe, cửa đóng lại, không nhìn thấy gì bên trong nữa.

Lục Ngang lấy điều thuốc, mắt vẫn nhìn vào trong

Chờ xe đi xa, anh mới chậm rãi đi trở về câu lạc bộ.

Tô Đình đã đứng trước cửa chờ anh, trên mặt tươi cười: "*Anh Ngang, anh tìm em hả?*"

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nguy Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Edit: LynCáoHTH

"*Anh Ngang, anh tìm em hả?*" Tô Đình mặt tươi cười.

Lúc Hồ mập nói cho cô ta biết tin này, trong chốc lát Tô Đình ngạc nhiên cực độ, hơi lo lắng có phải chuyện mình gọi điện thoại bị bại lộ, sau lại nghĩ nghĩ có phải rốt cuộc Lục Ngang đã có chút ý nghĩ nam nữ đối với mình —— Lúc cô ta gọi điện thoại anh đứng khá xa, chắc cũng chưa nghe được chuyện gì. Mà tối nay Lục Ngang gọi cô lại, đã trê thế này, trai đơn gái chiếc, còn có thể làm cái gì?

Chỉ cần tưởng tượng như vậy thôi, cả một đêm liền đứng ngồi không yên, đi WC bốn năm lần liền, vừa rồi còn đi qua đi lại một hồi, trên mặt đã có tình trạng điểm kiêu giống như con tiểu hồ ly kia. Tô Đình nhìn ra, Lục Ngang đối xử với tiểu hồ ly kia không hề lạnh nhạt như bề ngoài anh nói. Lúc ở suối nước nóng anh đem An An cùng nhau rời đi, trước mặt chú Ngũ anh thay con nhóc đó che giấu thân phận thật, anh còn đến hỏi cô về cuộc điện thoại kia nữa.

Người đàn ông như vậy thử hỏi lạnh nhạt chỗ nào?

Hiện giờ ở "Ý Hưng Lan San" cô ta tự xem mình thành kim bài, rất có giá. Hôm nay Tô Đình trang điểm khá đậm phần mắt, môi thì thoa son đỏ chói. Tóc xoắn đen nhánh ở sau lưng, bộ ngực như phơi bày hết ra phía trước. Sấn tới sấn lui, đảo qua đảo lại, có chút chẳng ra cái gì cả.

Cô ta hướng Lục Ngang mỉm cười: "*Anh Ngang, bây giờ chúng ta đi đâu ạ?*" Nếu Lục Ngang đã chủ động tới tìm mình, Tô Đình không thể bỏ qua cơ hội này.

Vừa cười cười nói chuyện cùng Lục Ngang, còn không quên mà ôm cánh tay của anh cọ cọ trước ngực mình. Cảm nhận được cánh tay cứng rắn của anh, áo thun bao quanh thân thể cường ngạnh của anh. Làm cô ta vô thức càng muốn sát lại gần, cảm lòng không đầu muốn xui xẻo luôn trên người anh, muốn ở dưới thân anh run rẩy, muốn cùng anh lăn lộn trên giường..... Sự dâm dăng đã thành bản tính, giờ này khắc này, khuôn mặt Tô Đình bắt đầu nóng lên, cô ta thấy phía dưới đã ướt ướt, hô hấp không khỏi dồn dập.

Nhìn cô ta biến hóa rõ ràng, Lục Ngang nhàn nhạt liếc mắt một cái, rút cánh tay về, không nói một lời đi vào hẻm sâu phía trong.

Con hẻm sâu này trước kia là công trình thi công bị bỏ dở, bởi vì có người chết, ngày thường âm khí dày đặc, ít ai đi qua. Trong lòng Tô Đình cũng không nguyện ý đi, nhưng nhớ tới khả năng nào đó Lục Ngang sẽ "làm" mình —— giống như ngày đó cô ta đã thấy Lục Ngang cùng với chiếc cổ mảnh khảnh của An An có vết đỏ. Đàn ông đều giống nhau cả, chỉ hung hãn muốn ra lệnh, đã muốn "lên" thì sẽ không có kỵ chỗ nào cả, sẽ rất hăng hái, so với lão rùa bò La Vận Hoa đương nhiên lợi hại hơn nhiều..... Mới chỉ nghĩ thôi mà trong lòng đã thấy ngứa, Tô Đình theo ngay sau anh.

Lục Ngang đi vào cuối con hẻm, thì dừng lại.

Rạng sáng nên gió đêm vẫn còn thổi rất lạnh, Tô Đình mặc váy ngắn chỉ ngang hông, bị gió thổi qua, cả người lạnh run, nổi cả da gà. Cô ta không tự nhiên mà xoa xoa cánh tay, Tô Đình nói: "*Anh Ngang, anh muốn làm chỗ này à?*" Nhíu mày liếc nhìn bốn phía, cô ta nhỏ giọng nói với Lục Ngang: "*Anh Ngang, nơi này lúc trước có người chết.*"

"Ồ."

Lục Ngang cười lạnh.

Anh lưng dựa ở trên thành bờ tường, không chút để ý nhìn cô ta, nói: "*Cô cho rằng tôi cũng giống La Vận Hoa, đói bụng ăn quàng hả?*"

Lục Ngang nói chuyện từng câu từng chữ rõ ràng, cổ tình từ trong miệng nói ra mấy chữ này, vẻ mặt lạnh nhạt, thanh âm mĩa mai, lại như trần trụi và vào mặt ai đó. Bên tai Tô Đình bỗng dưng "âm" một tiếng. Những suy nghĩ về chuyện ấy nháy mắt đã phải lạnh xuống, giờ đứng trước mặt anh, bỗng nhiên trở nên xấu hổ. Ý nghĩ lung tung từ nảy đến giờ, cô ta biết, sự tình không như mình nghĩ.

Lục Ngang nheo nửa con mắt, miệng ngâm điều thuốc, cằm khẽ nâng lên, ý bảo cô ta: "*Gọi điện thoại đi.*"

"*Gọi điện thoại? Gọi cho ai à?*" Tô Đình bị gió thổi nên quá lạnh, đầu óc căn bản chưa tiếp thu kịp.

Lục Ngang nhẹ nhàng cười, trả lời: "*Gọi cho vị bằng hữu của cô ấy.*"

—— Lúc bọn họ lái xe trở về, trên đường Lục Ngang có hỏi qua Tô Đình, cuộc điện thoại kia là gọi cho ai. Lúc ấy Tô Đình chỉ thể thốt bảo chỉ là một người bạn, hiện giờ bị Lục Ngang trực tiếp dùng để chặn ngang miệng!

Nghĩ đến Đào Ba Nam, nhìn nhìn lại Lục Ngang, Tô Đình cứng đờ người. Nếu là Lục Ngang đi tìm Trương Kỳ Vĩ tính sổ —— cũng chính là Đào Ba Nam, Trương Kỳ Vĩ kia cũng không phải thứ tốt lành gì, phải làm sao bây giờ? Kháng định hẳn sẽ tới tìm mình, chỉ giúp đỡ truy nã, giờ thành ra không dễ chọc vào! Trong đầu Tô Đình đang tính toán đối sách để lừa gạt Lục Ngang, nhưng đối diện, Lục Ngang đã không nhanh không chậm mà bổ sung: "*Chính là gã đàn ông có vết sẹo đuôi mắt đấy.*"

Nghe anh nói thế, Tô Đình triệt để khiếp sợ!

Làm sao anh biết được????!!

Tô Đình há mồm mở mắt, ngây dại ra không thể tin được.

Như vậy thì Lục Ngang đã biết toàn bộ, gã Đào Ba Nam kia, cả cuộc điện thoại kia nữa, thế mà trước đó cô ta còn làm bộ mờ ám. Lưng Tô Đình toát mồ hôi, rạng sáng trời lại se lạnh hơn, nhịn không được rung mình một cái. Cô ta không biết do đâu mà Lục Ngang đoán ra được, cô ta chỉ biết người đàn ông đứng trước mặt mình đây, nhạy bén đến đáng sợ!

Lại rung mình một lần nữa, Tô Đình mở miệng ý đồ cầu khẩn Lục Ngang: "*Anh Ngang, em.....*"

Lục Ngang cũng không để ý tới: "*Gọi điện thoại cho hắn, hỏi hắn đang ở đâu.*"

Một khi anh đã mở miệng, thì đó như một mệnh lệnh, không thể kháng cự.

Tô Đình nắm chặt di động, nhưng cuối cùng vẫn phải nhấn dãy số. Rất nhanh, điện thoại đã thông, bên kia hình như đang đánh bài, rất ồn ào, toàn bộ thanh âm bên đó đều sắc mùi giang hồ.

Giọng nói Tô Đình run rẩy: "*Anh Kỳ.....*"

*

Cúp điện thoại, Tô Đình nom nớp lo sợ nhìn về phía Lục Ngang.

Lục Ngang vẫn luôn dựa vào thành bờ tường, nghe xong cuộc điện thoại này, anh mới đứng thẳng dậy, rời đi.

Nhìn vào phía sau bóng lưng người đàn ông cao lớn kia sắp bỏ đi, lạnh nhạt, không chút do dự, không thêm liếc nhìn cô ta thêm một giây nào nữa. Tô Đình hiểu được, anh sẽ đi báo thù cho con nhóc tiểu hồ ly kia! Nghĩ đến tâm tư của mình khi nãy, nghĩ đến khả năng Đào Ba Nam sẽ tìm mình trả thù, ngay lập tức Tô Đình muốn giữ chặt cánh tay Lục Ngang, "Anh Ngang!" Kết quả cô ta còn chưa đụng được đến, Lục Ngang đã lạnh lùng xoay người, vừa lúc né tránh, không nhiều hơn một giây, cũng chẳng ít hơn một phút nào.

Bàn tay Tô Đình ngay lập tức chơi vui ra giữa không trung, cô ta bỗng nhiên phản nộ: "*Anh Ngang, vì sao anh cứ bảo vệ cho con tiểu hồ ly đó mãi vậy?*" —— cô ta rốt cuộc có chỗ nào không bằng con tiểu hồ ly tinh kia?

Lục Ngang rũ mắt.

Nhìn vào người phụ nữ trang điểm đậm chất trước mặt, son môi lõe loét..... Anh thờ ơ nói: "*Bởi vì cô xấu.*"

Tô Đình: ".....!!!"

Mặt cô ta bỗng chốc đỏ bừng! Đây là cô học theo kiểu trang điểm của An An, tí mí trang điểm lại sao cho giống, cuối cùng lại nghe một câu bởi vì cô xấu??? Ai mà chịu nổi???

Tô Đình nghẹn lại, nhưng không có chỗ để phát tiết, càng chẳng thể làm gì được người đàn ông này.

Lục Ngang đã hờ hững cảnh cáo cô ta: "*Về sau cách xa cô ấy ra một chút.*"

Vị "Cô ấy" này còn có thể là ai?

Lục Ngang như vậy là đang che chở cho con nhóc đó?

Tô Đình nắm chặt túi xách, nhắc nhở Lục Ngang: "*Anh Ngang, anh vẫn còn nhược điểm ở chỗ em đấy.*"

Cô ta nghĩ nghĩ về sau anh sẽ che chở cho An An kiểu gì? Nói ra mọi chuyện xem anh có sợ không!

Thấy Lục Ngang không nói lời nào, Tô Đình cho rằng anh không nhớ gì cả, vì thế tiếp tục nói: "*Anh Ngang, anh ở trước mặt chú Ngũ đã nói dối —— tên của con nhóc tiểu hồ ly kia. Anh rõ ràng biết tên nó, còn cố tình nói sai. Anh Ngang, rốt cuộc anh có ý gì? Anh đang sợ điều gì?*"

Lục Ngang vẫn chỉ trầm mặc. Qua hai giây, mặt anh không có biểu tình gì chỉ nhắc nhở Tô Đình: "*Cách xa La Vận Hoa ra một chút.*"

Nói xong, anh cũng không quay đầu lại, không thèm liếc nhìn cô ta thêm một giây nào, cũng không để ý đến lời uy hiếp của cô ta.

Anh nói đi liền đi, không cần cầu cạnh ai cả.

Giống như bị một quyền đánh vào người, Tô Đình ngây ngốc sững sờ đứng ở đó, trợn mắt há hốc mồm.

*

Toàn bộ con hẻm lần thứ hai yên tĩnh như cũ.

Tô Đình tức giận đến đem túi xách ném qua một bên, hung hăng đá mấy đá, còn chưa đã giận, cô ta vội vã mờ danh bạ, lục tìm số La Vận Hoa, ấn gọi.

Điện thoại vang thật lâu, bên kia mới không cao hứng mà mờ máy, "*Gọi tôi có làm gì, đã trễ thế này rồi còn gọi gì nữa?*" Trần đầy bất mãn cùng trách cứ.

"*Chú Ngũ,*" Tô Đình nũng nịu kêu hấn, lại nói, "*Không phải chú đang điều tra Lục Ngang sao?*"

Cô ta cong môi, nhàn nhạt cười.

*

Hôm nay Trương Kỳ Vi thấy vận may của mình không tồi, thắng hơn một ngàn. Dem tiền cất vào trong túi. Vặn vẹo cái cổ cứng đờ, hấn chậm rì rì đi ra về.

Trên đường lúc này không còn ai khác, hấn nhẹ nhàng ngâm nga hát vài câu, gãi gãi vết sẹo, sờ sờ túi tiền, tâm trạng càng thêm hào hứng. Còn chưa đi được hai bước, Trương Kỳ Vi đã dừng lại.

Thấy ven đường có bóng một người đang đứng, người này ngồi dựa lưng vào tường, bả vai rũ xuống.

Nhìn thấy hấn đến, người này ngồi dậy.

Đèn đường chiếu xuống, hấn thấy được vóc dáng người này rất cao, bả vai rất rộng, hai cái chân trụ trên mặt đất, rắn chắc mà có lực.

Trương Kỳ Vi nhìn nhìn ——

Toàn bộ con phố chỉ có hai người.

Cảm nhận được người đến không có ý tốt gì, bước chân hấn dừng lại, gằn cổ lên hỏi: "*Con mẹ nó, mày là ai?*"

"Lục Ngang."

Người nọ trả lời đơn giản như cũ.

Vừa nghe tên này, ấn đường Trương Kỳ Vi nhảy nháy, hần nghĩ đến lúc trước bị Lục Ngang hung hăng nắm một phát, giờ nghĩ lại cổ tay vẫn còn đau. Trong lòng Trương Kỳ Vi thoáng e ngại, lại không thể nhận thua lúc này, vì thế cố ý pha trò: "*Chuyện gì vậy?*"

"*Mày đã đi tìm An An đúng không?*" Lục Ngang hỏi hần.

"An An?"

Trương Kỳ Vi cười lạnh.

"*Mẹ nó, ai mà nhớ được?*"

Nghe được câu này, Lục Ngang chậm rãi đi đến gần. Vóc dáng anh cao to, vai rộng, chân dài. Chỉ đi đến trước mặt Trương Kỳ Vi, không nói một lời, Lục Ngang đưa tay phải lên, trực tiếp giữ chặt đầu hần, hướng ngay cột điện bên cạnh đâm mạnh qua!

Bang một tiếng ——

Trương Kỳ Vi đau đến mức chưa kịp thốt lên tiếng gì cả! Hần ôm lấy đầu, ngồi sụp mặt ở đằng kia, trong đầu giờ ong ong vang vang, nhất thời nói không nên lời. Trong lòng nghĩ mà sợ. Vừa rồi hần nghe tên là muốn trốn, nhưng căn bản trốn không thoát, động tác Lục Ngang cực nhanh, không hề do dự, lực đạo lại chuẩn mà tàn nhẫn!

Người này rõ ràng biết võ.

Lục Ngang lạnh như băng hỏi hần: "*Nhớ ra chưa?*"

"*Nhớ ra rồi, nhớ ra rồi.*" Đào Ba Nam không ngừng gật đầu.

Lục Ngang liền nói: "*Kể lại chuyện ngày đó đi.*"

Trương Kỳ Vi liền đem chuyện ngày đó kể lại toàn bộ. Chuyện hần nhận được điện thoại mật báo của Tô Đình, chuyện hần ở bến xe chờ một ngày thì nhìn thấy An An, còn đi theo cô đến bệnh viện, lại kêu An Quốc Hoành cùng đến nhà trọ tìm cô, chuyện hần cướp phong bì tiền kia, còn cả chuyện hần lật đệm giường ở phòng cô lên phát hiện có tiền.

"An Quốc Hoành?"

"*Đó là cha cô ta.*"

"*Mẹ cô ấy đâu?*"

"*Đang mang thai, có khối u nên đang nằm viện.*"

Lục Ngang kẹp chặt điều thuốc ở trong tay, cứng đờ, anh đưa tới giữa răng, dùng sức cắn cắn.

Qua vài giây, anh mới hỏi tiếp: "*Ngày đó cô ấy về đến bến xe buổi chiều phải không?*"

"*Không phải buổi chiều.*" Trương Kỳ Vi lập tức phủ nhận, "*Là buổi tối, hơn 7 giờ tối.*"

Từ khách sạn suối nước nóng lái xe về thị trấn, chỉ cần hai giờ.

Nhưng ngày hôm đó, sáng sớm An An đã trả phòng rồi đi, cô đi lâu như vậy, nhưng 7 giờ tối mới đến nơi.....

Lục Ngang lại nắm chặt điều thuốc. Anh nhìn về phía khác, cánh tay rũ xuống bên người, không động đậy.

Trương Kỳ Vi còn đang ôm đầu ngồi phía dưới cột điện, đau đón rên hừ hừ.

Liếc hần một cái, Lục Ngang nửa ngồi xổm xuống, gần từng chữ một cảnh cáo: "*Các người có quy định của các người, tôi cũng có nguyên tắc của tôi. Ai thiếu tiền thì đi đòi người đó. Về sau đừng có bèn mắng đến gần cô ấy.*"

"*Đã rõ chưa?*" Lục Ngang lạnh lùng hỏi hần.

"*Dạ biết, dạ biết.*" Đào Ba Nam vội vàng gật đầu.

Lục Ngang mặt không biểu tình gì mà đứng dậy.

Đi đến ngã tư, Lục Ngang mới dừng lại. Bóng đêm buông xuống, bao trùm cả thị trấn, đem cả ánh bao phủ vào. Nhìn trước vào khoảng trống mênh mông trước mặt, anh lại cúi đầu đốt điếu thuốc.

Lục Ngang đứng ở ngã ba trong chốc lát, anh chậm rãi hướng về một con đường mà đi tiếp.

Đi qua quán nướng Đông Châu, dọc theo con dốc tiếp tục đi lên trên, đi đến một khu nhà. Anh ngẩng đầu lên nhìn, trên đó không có sáng đèn. Đào Ba Nam nói, đây là nơi An An thuê phòng.

Giơ tay nhìn đồng hồ, Lục Ngang tùy tiện đứng đó hút thuốc. Hết một điếu, rồi một điếu nữa.

*

Bóng tối dần dần biến mất, cuối cùng sắc trời chậm rãi sáng dần lên. Sườn dốc đã có người qua lại, còn có vài gánh hàng rao, Lục Ngang nhìn đồng hồ, lại nhìn căn phòng đang đóng kín kia.

Không thấy An An ra ngoài.

Anh đi đến, trực tiếp đến tầng hai, ngang qua hành lang, gõ cửa.

Bên trong không có người đáp lại.

Lục Ngang lại kiên nhẫn gõ một lần, "*An An*." Anh gọi cô.

"*An An?*"

Lục Ngang hô to một chút.

Bên cạnh có một người phụ nữ nghe được, chạy ra mở cửa. Cô ta mặc váy hai dây, khoanh tay, đứng bên cửa, đôi mắt hướng trên người Lục Ngang ngẩn: "*Anh tìm con nhóc kia hả?*"

Lục Ngang nhìn cô ta.

Người nọ liền cười nói: "*Cô ta đi rồi.*"

Lục Ngang hỏi: "*Cô ấy đi đâu?*"

"*Ai mà biết được chứ?*" Người phụ nữ đó lắc đầu, lại hỏi Lục Ngang, "*Sao vậy, anh định tìm người "làm việc" hả?.*"

Lục Ngang không nói gì, xoay người xuống dưới.

Đứng ở phía dưới, huyết thái dương nháy nháy đến đau, Lục Ngang dùng sức đè áp xuống.

*

Trở lại gian nhà kia, Lục Ngang tắm rửa qua. Giờ tay gác ở trên tủ đầu giường, Lục Ngang vận đỉnh ốc, lấy ra thẻ sim, lắp vào.

Anh đánh một dòng chữ.

Tạm dừng nửa giây, Lục Ngang lại xóa nó đi.

*

Thời gian còn sớm như vậy, An An chắc còn chưa đến câu lạc bộ đêm, Lục Ngang thay quần áo, ra cửa, trực tiếp đi La gia.

*

Hôm nay là cuối tuần, La Hồng Thiên không đi học, cô ta đang ngồi ở bên cửa sổ đọc sách, bỗng nhiên nhìn ra bên ngoài, thấy thân ảnh Lục Ngang xa xa đang từng bước đi đến gần, La Hồng Thiên "*Á*" một tiếng, cả người lập tức bắn lên!

Vọt ngay đến tủ quần áo, ôm ra một đồng lớn quần áo.

Cái này không đẹp, cái kia cũng không được, La Hồng Thiên để trước ngực, ướm đi ướm lại nhiều lần, không biết như thế nào lại đột nhiên nhớ đến An An, nghĩ tới cô luôn ăn mặc diêm lệ, nghĩ đến bộ dáng cô đứng ở bên người Lục Ngang không có kỳ chỗ nào, nghĩ đến cô mặc áo thun ngắn ở trên, váy da ở dưới, cả người mảnh khảnh lại cao gầy..... Tay cô ta dừng lại, La Hồng Thiên đến mép giường cầm lên một bộ váy liền áo tươi mát.

Vội vã thay ra, lấy lược chải sơ qua đầu tóc, cô ta chạy nhanh ra. Vừa đến cửa, cô ta lại quay trở lại lấy vội túi xách trên bàn.

La Hồng Thiên chạy nhanh đến cửa cầu thang, rồi đứng đó thở hồng hộc, sau đó lại cố ý đi chậm lại. Hít sâu một hơi, cô ta hô một tiếng "*Anh Ngang*",

lúc này mới chậm rãi đi xuống lầu.

Dưới lầu, Lục Ngang vừa lúc đi đến cửa. Anh ngừng đầu, nhìn cô ta cười cười. Loại ý cười này làm cô ta hy vọng xa vời..... Bước chân La Hồng Thiển đi chậm lại, mặt đỏ hồng.

Thấy cô ta cầm theo túi xách, Lục Ngang liền hỏi: "*Chuẩn bị đi ra ngoài à?*"

La Hồng Thiển "*Dạ*" một tiếng, liền không biết nói gì nữa. Đối mặt với Lục Ngang, cô ta luôn ngượng ngùng mà thẹn thùng, không dám nói nhiều, cũng không dám tùy tiện lên tiếng.

Lục Ngang nhìn quanh một vòng thấy phòng khách trống rỗng, liền hỏi: "*Anh em đâu?*"

"*Anh ở trên tầng,*" La Hồng Thiển chỉ chỉ trên tầng, không khỏi oán giận, "*Mới sáng ra, người trong bang đã tìm anh ấy.*"

Ánh mắt Lục Ngang dò đi. Nhìn về hướng cầu thang gỗ xoắn ốc đó, vẫn không có bóng dáng người kia, lại nghe không được nửa điểm động tĩnh. Hiện nhiên cách âm rất hiệu quả. Thu hồi tầm mắt, Lục Ngang lơ đãng hỏi: "*Sớm như vậy?*"

La Hồng Thiển nhún nhún vai, nói: "*Em cũng không biết chuyện gì nữa.*"

Lục Ngang liền không hỏi nhiều, chỉ ở phòng khách chờ La Khôn.

Trộm liếc mắt nhìn anh, lại liếc nhìn một lần nữa, La Hồng Thiển mới có dũng khí kêu anh một tiếng: "*Anh Ngang.....*"

Bộ dáng muốn nói lại thôi, rõ ràng có chuyện muốn nói.

Lục Ngang hỏi cô ta: "*Có việc gì hả?*"

Hai tay nắm chặt, La Hồng Thiển cúi đầu nói: "*Mấy ngày nữa là đến sinh nhật em, em mời anh Ngang đến nhà ăn cơm.*"

Nhìn cô gái trẻ tuổi trước mặt, Lục Ngang im lặng, không đáp ứng, chỉ nói: "*Đến lúc đó xem.....*"

"*Còn xem gì nữa anh?*"

Tầng hai, có người ha hả cười, trực tiếp chen vào: "*Anh Ngang, Thiển Thiển đã hỏi em rất nhiều lần, muốn mời anh lại đây ăn cơm!*"

Nói chuyện chính là La Khôn. Hắn vừa lúc từ thư phòng ra ngoài, phía sau còn có một người đi theo. Người này tối hôm qua Lục Ngang đã gặp qua, là cấp dưới của La Khôn. Tối qua hắn nhìn Lục Ngang kín đáo thăm dò, lúc này xuất hiện bên người La Khôn, cũng không ngoài ý muốn.

Lục Ngang im lặng.

La Khôn lại tiếp tục nói: "*Anh Ngang, lần này anh đáp ứng nó đi, tránh Thiển Thiển cứ cả ngày lải nhải bên tai em.*"

Bị hắn như vậy vừa nói, mặt La Hồng Thiển càng đỏ hơn, co quắp mà hô một tiếng "*Anh*", ý đồ ngại ngùng.

La Khôn một bên đi xuống, một bên trêu ghẹo: "*Ngượng cái gì mà ngượng.....*" Lại nhìn Lục Ngang nói: "*Anh Ngang, hiện giờ tay nghề Thiển Thiển không tồi, anh có rảnh thì thường xuyên ghé nhà em ăn cơm chung luôn.*" Lời trong lời ngoài, ẩn ý sâu xa.

Như thế mà cứ từ chối thì không tốt, Lục Ngang khẽ gật đầu.

Thấy La Hồng Thiển cầm túi xách muốn ra cửa, La Khôn liền hỏi: "*Đi đâu đấy?*"

Túi xách này là La Hồng Thiển dùng để lấy có xuống lầu, hiện giờ bị La Khôn hỏi..... Cô ta chỉ có thể nói: "*Đi tìm Ti Ti.*"

Lục Ngang nghe vậy, rũ mắt xuống.

Nghe xong tên này, La Khôn không khỏi sinh khí: "*Em lo đi khuyên cô ấy đừng làm việc đó nữa!*"

Lúc này Lục Ngang mới hỏi: "*Làm sao vậy?*"

"*Cái cô hướng dẫn du lịch ấy đấy, cô ta đúng thật thiếu tiền.*" La Khôn lại hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói, "*Buổi tối tiếp rượu, ban ngày khu thương mại bán đồ trang điểm, đủ lặn lội mà.*"

Lục Ngang không mở miệng nữa.

Khu thương mại, bán đồ trang điểm, hai tin này, vậy là đủ rồi.

Sau khi La Hồng Thiển rời khỏi, phòng khách chỉ còn ba người đàn ông. Nhìn nhìn Lục Ngang, gã đàn ông bên cạnh La Khôn tựa hồ muốn nói chút gì đó, La Khôn xua tay, trực tiếp ngắt lời nói: "*Lòng tôi tự biết rõ.*"

"*Có phải cậu ta có ý kiến với tôi không?*" Chờ người này đi rồi, Lục Ngang đột nhiên hỏi như vậy.

Lục Ngang vừa đến, La Khôn liền đề anh tiếp nhận chuyện chú Ngũ bên kia, trước mặt trên dưới huynh đệ tuyên bố như vậy, tự nhiên có người không phục. Lục Ngang rất rõ ràng điểm này, La Khôn cũng rõ ràng. Mấy tay chân thân tín thì nhau lại đây nháo nhào, hấn phát một không biết nên giải quyết ra sao, không nghĩ tới Lục Ngang lại tự mình hỏi đến. La Khôn cười cười, không mắng đám người kia, chỉ nói: "*Đầy tớ lái nha lái nhái, anh đừng để trong lòng.*"

"*Sao được chứ?*" Lục Ngang nói, "*Tôi cũng cảm thấy chuyện này không thích hợp, đang muốn cùng cậu bàn bạc lại đây.*"

La Khôn liền hào phóng đề nghị: "*Ôi kìa anh Ngang, trước để anh lấy câu lạc bộ đêm luyện tập dần, chờ người trong bang thư thả, chúng ta lại tính sổ với lão già kia sau.*" Hẳn kỳ thật đã có tính toán này, hiện giờ bắt quả chỉ là thuận nước đẩy thuyền.

Lục Ngang rất tự nhiên không có ý kiến. Ngồi một lát, anh liền cáo từ.

La Khôn lúc này mới nhớ tới, hỏi anh: "*Anh Ngang, hôm nay anh đến có chuyện gì vậy ạ?*"

Lục Ngang cười cười, nói: "*Thì là chuyện vừa rồi đấy.*"

Anh từ biệt thự La gia đi ra, huyết thái dương lại ần ần lên đầu.

*

An An mới vừa tiếp xong một vị khách, bên kia, La Hồng Thiển xách túi đi đến, phất tay với cô.

"*Sao cô lại đến đây?*" An An tò mò.

La Hồng Thiển cười tùm tùm kẻ sát tai cô: "*Mấy ngày nữa là sinh nhật tôi, đi mua quần áo mới.*" Kéo kéo đáng vẻ quê mùa trên người, cô ta lại nói: "*Định đổi luôn túi xách.*"

An An đã nhìn quen thói có tiền muốn gì cũng được của cô ta, gật đầu phụ họa nói: "*Được đấy.*"

"*Vậy cô đi chọn với tôi nhé!*" La Hồng Thiển vội vàng giữ chặt tay An An. Hiện giờ mua quần áo, giày, đồ trang điểm cô ta đều muốn lôi kéo An An cùng đi, phảng phất muốn hỏi ý kiến của cô.

Chờ An An tiếp xong hết khách hàng, La Hồng Thiển kéo An An lên trên khu mua sắm thời trang nữ.

La Hồng Thiển chọn những bộ quần áo mà cô ta thấy thích hợp, cầm lên đứng ở trước gương ước thử, quay đầu hỏi an an: "*Cái nào đẹp?*"

Da cô ta có chút đen, An An nghiêm túc cho ý kiến —— cầm lên chiếc váy trắng rộng rãi nhìn có vẻ hợp với cô ta.

"*Có trắng quá không?*" La Hồng Thiển nhìn về một chiếc váy khác trong tay, do dự nói, "*Chị Tiểu Tĩnh hay thích mặc loại này.*"

Đó là chiếc váy màu vàng nhạt in hoa.

Ôn nhu lại nhã nhặn lịch sự.

An An nhìn thoáng qua, hồ hững dờn tầm mắt đi.

Cô nhớ đến mình từng mặc bộ đồ tắm in hoa kia. Lúc cô đứng trong phòng thay đồ, chính là thẹn thùng mà chờ đợi, lúc cô cởi nó ra thì chỉ có nhục nhã.

Rất nhục nhã.

Ở trong lòng Lục Ngang, cô không thể so được với vị kia.

Chính miệng Lục Ngang đã nói, cô có so với cô ấy sao, cô xứng cùng cô ấy so sao.

An An không thể, An An cũng không xứng.

Nhìn chăm chú khuôn mặt hưng phấn của La Hồng Thiển, An An biết, La Hồng Thiển cũng không thể, đương nhiên, cô ta cũng không xứng.

Bởi vì ở trong cảm nhận của Lục Ngang, không ai có thể cùng so được với vị đó.

La Hồng Thiển đã thay chiếc váy màu vàng nhạt kia, cô ta xoay một vòng, vui vẻ hỏi An An: "*Đẹp không?*"

An An gật đầu.

"Đẹp."

Cô trả lời cho có lệ.

*

Tiền La Hồng Thiên đi, An An trở lại quầy hàng của mình. Quầy bên cạnh đã đi ăn cơm, chỉ còn An An đứng đó. Âm nhạc vang vọng khắp khu thương mại, nghe hoài thành chán. An An đứng ở sau quầy, cúi đầu nhìn những chai lọ đến phát ngốc, bỗng nhiên, trước mặt có bóng người đứng đó.

Thân ảnh cao lớn rơi xuống.

"Chào anh, muốn mua cho....." An An tươi cười ngẩng đầu, vừa nhìn thấy người đàn ông mặt trước mặt, khuôn mặt cô đơ ra, nửa lời nói phía sau liền nuốt trở lại.

An An nhanh chóng thu ý cười, nghiêng đầu nhìn chỗ khác.

Nhạc ở khu thương mại khẽ đánh nhanh tiết tấu, không khí giữa bọn họ lại đang căng co rất quý dị.

Trầm mặc một lúc, Lục Ngang tùy tay nhặt lên một thứ, hỏi: "*Cái này bán bao nhiêu?*"

An An nói: "*Không bán.*"

Lục Ngang buồn cười: "*Vì sao?*"

An An không đáp.

Lục Ngang liền hỏi cô: "*Đang chờ nào rồi?*"

"*Vị đại ca này, anh quản chuyện có phải nhiều quá không?*" An An không kiên nhẫn nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nguy Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Edit: YanaIshi

Beta: LynCáo HTH

"*Vị đại ca này, anh quản chuyện có phải hơi nhiều quá không?*" An An không kiên nhẫn xoay người lại.

Trên người cô đang mặc váy đen của trung tâm thương mại, thoáng dừng lại ở bên eo, bên trong là áo sơ mi màu trắng, cổ hơi rộng. Trên mặt cô không hề trang điểm dày dặn như thường ngày, nhưng giọng nói lại khá sắc nhọn, hoàn toàn bướng bỉnh y như trước đây.

Lục Ngang cũng không để ý, vẫn kiên trì nói: "*Đi ra đây, tôi có chuyện muốn nói với cô.*" Lại giọng điệu ngang ngạnh như thế.

Nói?

Nói chuyện gì?

Nói cô sao quá trơ trên há, hay hỏi vì sao lại đi cảm dỗ La Khôn?

An An nhếch miệng, nhìn Lục Ngang cười lạnh.

"*Thật xin lỗi, tôi với anh không có gì để nói.*"

Giọng nói của cô càng cay nghiệt hơn.

An An nói xong, dời đi tầm mắt, cũng không thèm để ý đến vẻ mặt người đối diện.

Mắt anh vẫn đang nhìn cô, thân hình cao lớn của người đàn ông vẫn còn đứng ngẩn ra đó, y như một ngọn núi sừng sững vậy, không hề mảy may chớp mắt. Một đồng mùi nước hoa, son phấn hỗn tạp xông thẳng vào lỗ mũi, hơi thở của anh cũng dần xâm nhập vào. Mặc dù đã qua nhiều ngày nhưng An An vẫn có thể phân biệt được mùi vị ấy, mùi vị mang tên là "Lục Ngang".

Hơi thở của anh là độc nhất vô nhị trên thế giới.

Cô đã sớm quen được mùi này rồi, ngày đó ở suối nước nóng, khi bọn họ dựa gần vào nhau, cô liền đem mùi cơ thể của anh ghim vào sâu trong tim. Ngay giờ phút này cô bỗng nhớ lại thân thể cường tráng của người đàn ông này, nhớ lại đầu ngón tay to lớn của anh mang lại xúc cảm run rẩy trong cô, nhớ lại chính mình đã động chân tâm trông đáng buồn cười thế nào, nhớ lại chính anh nhục mạ cô ra sao... An An trừng mắt nhìn, hờ hững nháp môi.

Từ trên đỉnh đầu, Lục Ngang nói: "*Cô thừa biết tôi muốn nói gì.*"

"*Tôi không biết!*" An An dĩ nhiên làm trái lời anh.

Lục Ngang nghiêm mặt lại, nghiêm túc dạy bảo cô: "*An An, cô còn quá trẻ, cuộc sống này có trăm nghìn sự lựa chọn, cũng không nhất định phải chọn con đường này.*"

"*Nghe không hiểu.*" An An thờ ơ chống đối, liền nghĩ đến chuyện gì đó, cô nhìn sang Lục Ngang: "*Ai là An An? —— Tôi không biết cô ta.*"

Lục Ngang trầm mặc, thẳng thắn nói: "*Cách xa hấn ra, đừng làm chuyện này nữa.*"

"*Cách xa hấn?*"

"*Ai?*"

An An nhìn thẳng vào Lục Ngang, cổ tình hồi ngược lại.

Về mặt cô gái trước mặt vẫn rất bướng bỉnh, bả vai của cô thon gầy, ánh mắt lại trong veo... Lục Ngang trầm mặc hai giây, nói: "*La Khôn.*"

Nghe được cái tên này, An An cười lạnh một tiếng: "*Lục Ngang, anh có tư cách gì bảo tôi cách xa hấn?*" Cô chất vấn anh: "*Hấn có thể cho tôi tiền, có thể để cho tôi không bị ai bắt nạt cả, anh có thể làm gì?*"

Cô hỏi anh, anh có thể làm gì?

Lục Ngang mím chặt môi.

Bài nhạc ở trung tâm thương mại vừa lúc kết thúc, trong khi chờ chuyển đến bài khác hiếm khi có vài giây yên tĩnh, An An cười lạnh một tiếng, cô gần từng chữ nhắc nhở người đàn ông trước mặt: "*Anh đã bảo tôi rút đi, còn bảo tôi rút đi xa một chút. Cho nên, Lục Ngang, anh nghĩ anh là ai?*"

"*Anh cho rằng tôi sẽ ngoan ngoãn chạy trở về à, về để nghe anh dạy bảo hả?*"

"*Anh La gọi anh một tiếng "anh" thì anh cho rằng anh là anh hấn hả? Anh bây giờ còn đang dựa vào hấn ta, không phải sao? Nếu không có hấn, thì anh chỉ là tên tội phạm được cải tạo! Anh dựa vào cái gì nói tôi chứ?*"

Cô gần từng chữ, mỗi một câu cô nói, đều muốn đâm vào lòng anh.

Không gian quây nhỏ chìm trong yên tĩnh.

Mặc dù nhạc trong trung tâm thương mại đã ồn ào trở lại, thì ở nơi đây —— Cô cùng anh —— Như một vùng nước đọng.

Nước đọng khẽ chảy ra ngoài, mọi người xung quanh nghe được "Tội phạm được cải tạo", khi nghe ba chữ "được cải tạo" này, mọi ánh nhìn đồng loạt đều phóng về phía Lục Ngang, giống như đang nhìn một con quái vật vậy.

Đứng trước cái nhìn của mọi người, Lục Ngang cúi đầu, trầm mặc trong giây lát, anh xoay người rồi đi.

Đi được hai bước, dừng lại, anh vẫn xoay người lại dặn dò An An: "*Nhớ kỹ những lời tôi nói hôm nay.*"

An An cũng không đáp lại, chỉ là hờ hững nhìn về phía bên cạnh.

Trong trận náo nhiệt này, tiếng bước chân người này đã đi xa, bước từng bước, có chút nặng nề.

An An vẫn không động đậy.

Lúc này, Lục Ngang thuận tay cầm cây son kia lên. Vỏ cây son màu đen, phía trên còn in logo màu vàng.

Cây son vẫn ở đó, lẻ loi, cô độc.

An An nhìn nó một lúc, lại dùng sức ném nó về chỗ cũ.

*

Lục Ngang đi ra khỏi trung tâm thương mại.

Bên ngoài, bầu trời hiếm khi có được ánh nắng, mặt trời tỏa ra, anh híp mắt nhìn, rồi chậm rãi đi về.

Một đêm không ngủ, đến lúc này, anh rốt cuộc phát hiện ra cơ thể hơi mệt mỏi.

Sân nhà cũ kĩ không một bóng người, bên trong ảm đạm không có nổi một giọt nước. Lục Ngang mở nắp ra, xách ầm đến bên vòi nước trong sân.

Nghe tiếng nước chảy, bên cạnh đôi vợ chồng nhà sát vách đang bàn nhau định nấu món gì đó.

"Xào một ít thịt khô được không?"

"Được."

"Nấu hoa cúc với cá, có được không?"

"Chỉ cần em nói thì đều được cả."

Giọng nói thân mật xuyên qua bức tường, thổi đến bên tai Lục Ngang. Khuôn mặt Lục Ngang không cảm xúc, kéo dây điện cắm vào trong ầm, rồi cắm vào phích cắm, bắt đầu đun nước.

Anh vẫn ngồi trên bậc thang trong sân.

Hai chân chống trên mặt đất, lưng hơi cong xuống, đối mặt với đồng phế liệu trong sân, Lục Ngang im lặng hút thuốc.

Trước mặt khói bay tứ tung, rồi hòa vào trong không khí.

Ám nước sôi sùng sục, Lục Ngang đứng dậy đi vào căn phòng phía sau lưng. Nhà trệt cũ có ba gian phòng, từ phải sang trái, theo thứ tự là phòng ngủ rồi phòng khách, tiếp đến là phòng vệ sinh. Anh nhìn xung quanh một chút.

Ngồi ở trong phòng WC, Lục Ngang mở vòi sen cho nước chảy ra, rồi bấm gọi điện thoại.

Bên kia tiếp nhận rất nhanh.

"Sao lại liên lạc giờ này?" Đối phương nghi hoặc.

Lục Ngang cười: "Đột nhiên không biết mình là ai nữa."

"Sao vậy?" Bên kia hỏi: "Gặp chuyện gì à?"

"Không có gì."

Lục Ngang cúi đầu, hít một hơi thuốc.

"Chú ý an toàn."

"Biết rồi."

Cuộc nói chuyện khá đơn giản, nhanh chóng kết thúc, bên tai Lục Ngang chỉ còn lại tiếng "tít tít".

Cú điện thoại này không vượt quá 15 giây, còn dư lại một mình anh.

Nắm điện thoại trong tay, bỗng nhiên Lục Ngang chẳng muốn động đậy. Anh vẫn ngồi ở WC, lưng dựa vào tường, vòi sen phía sau vẫn không đóng lại, tiếng nước chảy ào ào rơi xuống, khiến cho thế giới trong anh tạm thời thanh tĩnh.

*

An An kết thúc ca làm việc, từ phòng thay quần áo ở trung tâm đi ra, bên ngoài đã hơn 7 giờ tối.

Cô ở ven đường mua một hộp mì chua cay, cầm ở trong tay, vội vã hướng Ý Hưng Lan San chạy đến.

Hơn bảy giờ hộp đêm còn chưa náo nhiệt, nhân viên vệ sinh còn đang quét dọn, lau chùi bàn ghế. Anh chàng pha chế rượu thì đang ngáp lên ngáp xuống, đứng ở phía sau quầy rượu loay hoay lau chùi mấy chai rượu.

Đi ngang qua đại sảnh, An An nhìn thẳng, đi tới một căn phòng nhỏ phía sau.

Đây là nơi dành cho những cô chuyên viên tiếp rượu nghỉ ngơi.

Nếu như có khách yêu cầu, thì quản lý sẽ vào đây gọi người.

Vào lúc này đã có người đến, nếu không ăn cơm, thì cũng bận trang điểm. Trông thấy An An, khách sáo chào hỏi: "*Ti Ti đến rồi à!*"—— An An được xem là hồng nhan của La Khôn nên bọn họ đều muốn nịnh bợ cả.

An An cũng không quan tâm cho lắm, cô ngồi ở trong góc sofa, bung bát mì chua cay lên bắt đầu ăn.

Cơm nước xong, cô lại nghiêm túc đánh lại lớp trang điểm.

Nhìn khuôn mặt trong gương đã được dặm đầy phấn, tâm trạng An An mới êm ả trở lại.

Chừng 8 giờ rưỡi, hộp đêm mới chính thức trở nên náo nhiệt. Ngồi ở phòng nghỉ phía sau, có thể nghe được tiếng nhạc xập xình, còn có thể nghe được tiếng nói chuyện của những vị khách nơi đây, đêm nay chính thức bắt đầu, chính thức bước vào khoảng thời gian kiếm tiền của cô. Quản lý cũng trở nên bận bịu, mỗi lần lui tới phòng này đều vỗ tay khích lệ mấy cô gái đi ra ngoài.

Mỗi lần như vậy lại không có gọi tên cô.

Tơ mắt nhìn tiền bay mất, An An không khỏi nhủ mảy. Cô đứng lên, bước ra khỏi phòng nghỉ, đi tìm tên mập hỏi cho rõ.

"*Quản lý Hồ, tại sao hôm nay không gọi tôi vậy?*"

An An chất vấn tên mập.

Hồ mập đang bận rộn đến mức đầu óc rối tung rối mù lên, thấy cô đến hần vồ đầu một cái, luôn miệng nói: "*Quên mất! Quên mất! Tôi quên mất!*" An An không hiểu gì cả? Người này quên mất cái gì? Hồ mập chỉ sân khấu trước đại sảnh, cười ha hả giải thích: "*Người đẹp à, thân phận của cô bây giờ không giống bọn họ. Trước mắt, không thể để cho cô tiếp rượu nữa, bây giờ cô là ca sĩ thích hợp cho hộp đêm.*"

"*Ca sĩ?*"

Nghe xong An An vẫn không hiểu lắm.

"*Đúng vậy, " tên mập gật đầu: "Người trước kia nghỉ việc rồi, bây giờ chúng tôi đang thiếu một người lên hát, chỉ có cô là thích hợp thôi."*

"*Vậy tiền cho tôi như thế nào?*" An An vẫn mơ hồ. Mỗi đêm cô tiếp rượu có thể có thêm tiền phần trăm, còn lên hát thì sao?

Tên mập hiển nhiên nói: "*Trả theo tiền lương.*"

"*Tiền lương? —— Bao nhiêu?*" An An không buông tha bất kỳ cơ hội kiếm tiền nào cả, phần công việc ca hát này so với tiếp những tên đàn ông say rượu tốt hơn rất nhiều.

Tên mập nghe cô hỏi vậy, liền cười thâm thúy: "*Cô muốn bao nhiêu thì bấy nhiêu. Anh La nhất định chi trả.*"

"*Là anh La sắp xếp hả?*"

Trong lòng An An liền dao động.

Tên mập "Ừ" một tiếng, không nói gì thêm nữa.

An An nhìn về phía sân khấu bên kia

Trên sân khấu không có ai cả, bóng đèn micro một mình lơ lửng ở đó.

Micro kia, như đang chờ cô.

Tên mập còn đang bận nhiều chuyện khác, vì vậy liền thúc giục An An: "*Nhanh đi chuẩn bị đi, đừng để khách đợi lâu.*"

An An "Ồ" một tiếng, đáp ứng, cũng không có chuẩn bị thêm gì cả.

Cô rất tự nhiên mà bước lên sân khấu.

Một chùm tia sáng mãnh liệt chiếu thẳng vào mặt An An, mắt cô hiện lên một mảnh trắng xóa. Tạm thời cô không nhìn thấy rõ ở phía dưới, chỉ theo bản năng cầm micro lên thôi.

An An giờ tay lên, sờ lấy giá đỡ của micro.

Đầu ngón tay xoa nhẹ một chút, An An bình tĩnh trở lại.

Đây là đồ vật quen thuộc đối với cô.

An An trấn định nhìn xuống dưới sân khấu, không hề tỏ ra luống cuống.

Đứng ở trong ánh đèn đỏ, ngay chính giữa sân khấu, cả người An An càng trắng nổi, gương mặt xinh đẹp trở nên mờ nhạt, chỉ có thể nhìn thấy được bóng dáng gầy nhỏ.

Lục Ngang dựa vào cửa, bật lửa lên, châm điều thuốc.

Bên dưới có người huýt sáo, cười ha hả nói: *"Hôm nay cô gái này được nha."* Lại hỏi: *"Người đẹp, cô hát bài gì vậy?"*

Hộp đêm "Ý Hưng Lan San" không có nhạc đệm. Hôm nay khởi động là một bài hát cũ, đúng kiểu dịu dàng.

Giọng hát vừa cất lên, Lục Ngang dừng lại, khẽ nheo mắt, ngẩng đầu lên. Là bài *"Tát khắc tư"*.

"Mỗi năm tháng nào đó, một ngày nào đó, tựa như thay đổi một biểu cảm khác..."

Giọng An An nhẹ nhàng, chậm rãi ngân lên, không hề cứng nhắc. Cô hát không hề tang thương, chỉ biểu lộ một chút đau buồn, nhưng nghe rất ngọt ngào.

Đây chính là giọng hát của cô.

Lục Ngang dựa lưng vào cửa nghe, xong hai câu hát thì anh im lặng xoay người rời đi.

Tên mập đi đến, Lục Ngang hỏi một câu: *"Tô Đình có đến không?"*

"Cô ta hả," Hồ mập lắc đầu nói, *"Không đến."*

"Nghe nói chú Ngũ đã trở lại rồi?" Lục Ngang lại lơ đãng hỏi một câu.

Tên mập "Ừ" một tiếng, nhẹ nhàng lên tiếng: *"Hôm nay trở về, trực tiếp đi gặp anh La ngay."*

Lục Ngang cười một tiếng, anh cúi đầu hít một hơi thuốc lá, đi vào sâu trong hộp đêm.

Phía sau anh, An An vẫn đang hát. Khi nghe cô hát, anh cảm giác như mình khó có thể nói lời tạm biệt, và đang dần đẩy mọi thứ đi xa...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ngụy Hiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Edit: LynCáo HTH

Beta: YanaIshi

An An từ trên sân khấu đi xuống, gọi điện thoại cho La Khôn. Nhưng đối phương không nhận. An An cũng không gọi lại, chỉ nhắn một tin: *"Anh La, chuyện lên sân khấu hát, cảm ơn anh rất nhiều"*. Nhắn xong An An tắt máy, bỏ điện thoại lại trong túi.

Màn hình bên này lóe lên, La Khôn mở tin nhắn nhìn thoáng qua, không trả lời, chỉ nhìn người đối diện.

La Vận Hoa nói: *"Khôn Tử, lúc trước tôi đã nói qua rồi, cậu ngắm lại xem. Nếu trong lòng Lục Ngang không có quý, sao trước mặt tôi lại nói dối, chỉ một cái tên thôi, dấu dấu điểm điểm cái gì?"*

"Đúng vậy," Tô Đình vuốt ve bả vai La Vận Hoa, đứng một bên bẻ vào, *"Anh La, ngày đó chính tại em cùng anh Ngang đều nghe được, thằng nhóc kia chạy đến bên cạnh xe gọi cô ta là "An An", anh Ngang còn vì cô ta mà gây với em, rồi còn cảnh cáo em không....."* Nhớ lại cảnh bị Lục Ngang dọa nạt, Tô Đình liền khó chịu, cô ta nói: *"Anh La, nhưng em đâu dám giấu anh."*

Một chân La Khôn đã gãy, chỉ có thể tùy tiện ngồi một bên trên ghế sofa. Hắn không nói lời nào, ánh mắt hiện lên vẻ hung ác nham hiểm.

La Vận Hoa tiếp tục châm ngòi thuốc nổ: "*Khôn Từ, tôi thân là trưởng bối của cậu phải khuyên cậu vài câu, cậu cùng thằng nhóc họ Lục kia đã bao lâu không gặp rồi, dựa vào cái gì mà tin nhiệm nó như vậy? Tuy cha cậu qua đời, nhưng cậu còn người chủ là tôi đây, hai chúng ta mới đúng là người nhà. Sống chết có nhau, có tiền cùng nhau kiếm, sao lại để người ngoài nhúng tay vào chứ?*"

La Khôn chỉ nói: "*Tôi tự biết.*"

Thấy hần buồn bực, La Vận Hoa cười ha hả vui vẻ, bày ra phong thái trưởng bối mà giáo huấn, nói: "*Tôi ăn muối còn nhiều hơn cậu ăn cơm, trưởng bối nói thì nên nghe, đừng cứ tự ý làm như vậy, cậu cũng đâu còn trẻ nữa.*"

"*Chú Ngũ à, chú ăn muối nhiều như vậy, không sợ phải đi "hầu" sao,*" La Khôn cười lạnh, "*Nếu đã lớn tuổi thì cũng đến lúc nên đi nghỉ ngơi rồi, La gia cũng không thiếu người đến mức cần đến người già chân yếu tay mềm đâu.*"

Nghe được lời nói không chút khách khí, ý cười trên mặt La Vận Hoa liền ngưng bật.

Hừ lạnh một tiếng, trực tiếp phát tay áo rời đi.

Tô Đình xấu hổ, khẽ cúi đầu chào La Khôn, rồi giẫm giày cao gót đuổi theo.

La Khôn dựa hần người vào sofa, gọi điện thoại cho Hồ mập.

"*Chuyện Ti Ti lên hát là sao?*"

*

La Khôn chống gậy đứng dậy. Đi đến phòng La Hồng Thiển gõ cửa: "*Thiến Thiến.*"

"*Anh.*"

La Hồng Thiển ló đầu ra, hơn nửa người giấu sau cánh cửa, thần thần bí bí, không cho La Khôn tiến vào.

La Khôn chỉ có thể đứng đó hỏi cô ta: "*Mấy ngày nữa đến sinh nhật, em muốn mời anh Ngang đến nhà ăn cơm đúng không?*"

La Hồng Thiển đỏ mặt gật đầu.

La Khôn liền đề nghị: "*Nhớ gọi Ti Ti đến, thêm náo nhiệt.*"

Nghe được lời này, La Hồng Thiến liền không cao hứng. Cô ta phồng lên mặt, nhỏ giọng lầm bầm: "*Gọi cô ta đến làm gì không biết.....*" Thực chất cô ta tiếp cận An An chỉ vì đang có mục đích riêng, trong lòng cô ta không khỏi bài xích, không muốn cho hai người kia có thêm cơ hội gần gũi nhau, cô ta thấy rõ ràng An An cùng Lục Ngang có chút gì đó không minh bạch. Mà chính cô ta cũng biết rằng, mình rất thích Lục Ngang.

Hiểu rõ tâm tư của La Hồng Thiến, La Khôn trấn an nói: "*Chỉ mời một bữa cơm, em lo cái gì? Em là em gái của La Khôn này, ai dám không thích?*"

Khuôn mặt La Hồng Thiến càng đỏ hơn. Cô ta "Dạ" một tiếng, nói: "*Ngày mai em đến mời cô ta.*" Ngừng lại một chút, lại tò mò: "*Sao anh không đi mời cô ta?*"

La Khôn chống gậy quay đi, giọng nói thêm phần nham hiểm: "*Anh còn có chuyện khác.*"

La Hồng Thiến đóng cửa lại, đi đến trước gương, cởi bỏ áo khoác ngoài ra.

Trong gương cô ta đang mặc cái áo ngắn ngủn cùng váy da phía dưới. Bộ đồ này là cô ta cùng An An trộm đi mua. Cô ta cảm thấy bộ dáng này của mình quá quyến rũ, chắc chắn khi Lục Ngang nhìn thấy sẽ không ghét được.

Đang chăm chú nhìn chính mình như vậy, bên tai La Hồng Thiến nóng dần lên.

Cô ta bụm mặt, ngã xuống giường. Qua một hồi lâu, mới mò mắt ra.

Cô ta tưởng tượng như có người đang ở dưới thân mình.

Khẽ nhắm mắt lại.

Lại tiếp tục tưởng tượng đang có bàn tay dùng sức sờ soạng khắp người mình.

Sờ đến eo, lên trên ngực.....

La Hồng Thiến há mồm, hô một tiếng, anh Ngang..... (=...= vãi!!!)

*

Lúc La Hồng Thiện đi tìm An An thì quầy vừa lúc không có khách hàng. An An đứng ở sau quầy, một tay chống cằm, nhìn một loạt son môi trước mặt đến phát ngốc.

Những cây son màu sắc khác nhau, An An chỉ nhìn chăm chăm vào một cây trong đó.

La Hồng Thiện đi đến, quơ quơ tay trước mặt An An.

Mắt thấy bóng đen đổ xuống, An An hơi sùng sốt, cô ngẩng đầu lên ——

Nhéch khoe miệng lên, An An cười cười: "*Là cô à.*"

La Hồng Thiện nói: "*Là tôi đây. Hai ngày nữa là sinh nhật tôi rồi, mời cô đến nhà ăn cơm.*"

An An rất tự nhiên mà từ chối: "*Sợ tôi không rảnh.*"

"*Chỉ một bữa cơm trưa thôi mà, không mất thời gian lắm đâu.*" La Hồng Thiện lại cười cười mà nói, "*Là anh tôi gọi cô đến.*" Còn kẻ sát tai An An nói nhỏ: "*Tì Tì, anh tôi đối với cô tốt lắm đấy, trước kia chẳng bao giờ thấy anh ấy gọi ai về nhà ăn cơm đâu, còn chê các cô kia phiền phức.*"

Người An An có chút cứng đờ, khẽ rũ mắt xuống. Cười với cô ta, đáp ứng nói: "*Được, để tôi đến.*"

"*11 giờ rưỡi nhé, đừng quên đấy.*" La Hồng Thiện nhắc nhở An An.

An An gật đầu.

*

La Hồng Thiện đi ra khỏi khu thương mại, khẽ mím môi.

Cô ta quay đầu liếc mắt về hướng quầy của An An, thấy An An đang mời chào khách hàng, cô ta móc di động ra.

Vừa đi vừa nhắn tin cho Lục Ngang: "*Anh Ngang ơi, sinh nhật của em anh đừng quên nhé. Anh đến sớm một chút, em có thứ này muốn cho anh.*"

*

An An không thói quen tham gia những buổi tiệc sinh nhật.

Từ nhỏ đến lớn cũng chẳng ai chúc mừng sinh nhật cho cô, khi còn bé nhìn những đứa trẻ khác được cha mẹ mua bánh kem cho, cô cũng thèm, đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào bánh kem của tụi nó. Nhưng chưa bao giờ An An đòi bánh kem với An Quốc Hoàn, cô chỉ dám nói với Đoạn Tú Phương. Đoạn Tú Phương liền dịu dàng sờ đầu cô, hứa rằng, An An, để sang năm mẹ mua cho con nhé.

Nhưng một năm rồi lại một năm nữa, cứ như vậy trôi qua, nửa miếng bánh kem An An cũng chưa được nếm đến.

Cần theo hộp quà, An An chậm chậm hướng nhà La gia đi.

Ngày đó La Hồng Thiện đến mời cô, An An định từ chối thẳng thừng, nhưng khi nghe được là La Khôn mời, An An đành nhận lời.

La Khôn đối xử với cô không đến nỗi nào, đến hộp đêm ủng hộ còn tiêu tiền hào phóng, hiện giờ còn giúp cô được lên sân khấu hát. Trước đây An An rất ghét những người đàn ông ý mình có tiền rồi làm bậy, nhưng phát hiện La Khôn cũng không xấu xa như những gì cô nghĩ. Cuộc sống so với trước đây không giống nhau. Ban ngày cô sẽ đi bán đồ trang điểm, buổi tối ở câu lạc bộ đêm ca hát, cuộc sống cũng thoải mái rất nhiều.

Hơn nữa, từ khi cô lên hát, An An phát hiện vận khí của mình đã gỡ cửa. Đạo Ba Nam không còn có tới quấy rầy cô! Một lần cũng không có!

Không biết là bởi vì biết cô đã cạn tiền, hay là..... Vì nể mặt mũi của La Khôn.

Nhưng mặc kệ là vì lý do gì, cả người An An đều hào hứng trở lại, không còn bị đòi nợ, mỗi ngày không cần phải lo trốn đông trốn tây, không cần quan tâm đến số tiền nợ của An Quốc Hoàn nữa, những điều này đối với An An mà nói, đã chính là giải thoát rồi.

Cô như người từ đang chìm trong bóng tối bỗng vớ được một tia sáng ấm áp.

Cho nên, An An rất cảm kích La Khôn.

Nhưng hình như người đàn ông này..... An An chỉ dừng ở mức độ biết ơn. Mỗi khi anh ta đến gần hay muốn nhiều hơn nữa, An An chỉ có thể miễn cưỡng tránh né.

Không phải đàn ông nào đều giống như Lục Ngang.

Lục Ngang chỉ tính là ôm cô, da thịt chạm nhau, đến cuối cùng, vẫn không làm gì cô cả, chỉ dùng bốn ngàn hôn cô một chút, chạm nhẹ ở khóe miệng mà thôi.

Rất nhẹ nhàng.

Rồi nhanh chóng rời đi.

Đó có được tính là nụ hôn đầu tiên không?

Mình đúng là thất bại mà!

An An dùng sức đá hôn sỏi bên chân.

Nhìn cách đó không xa đã sắp đến biệt thự La gia, cô chậm rì rì đi qua. La Hồng Thiên hẹn cô 11 giờ rưỡi, An An đến sớm mười phút, cũng không quá thất lễ.

An An vừa đi đến cổng lớn, đã thấy La Hồng Thiên vui sướng đi xuống lầu.

Hôm nay sinh nhật cô ta, quả nhiên đã mặc chiếc váy vàng nhạt mới mua hôm trước. Lúc từ trên lầu chạy xuống, tà váy phiêu theo gió, nhìn giống như con bướm đang múa lượn. La Hồng Thiên không cột tóc thành đuôi ngựa như thường ngày nữa mà buông xuống, xõa trên vai.

Cả người bộ dáng dịu dàng, nhẹ nhàng như nước.

Đúng là cô ta vẫn luôn theo đuổi mục tiêu giống như vị kia.

Lại gần một chút, An An nhìn ra La Hồng Thiên đã trang điểm nhẹ. Rất hợp với cô ta, chỉ trừ màu son môi, hơi đáng tiếc.

Thấy An An đang nhìn mình, La Hồng Thiên thẹn thùng cười cười, nói: *"Ti Ti, anh tôi ra ngoài, chưa trở về, cô ở phòng khách đợi chút nhé."*

Người này luôn muốn đem An An cùng La Khôn làm thành một đôi..... An An cũng không giải thích, chỉ nói: *"Không sao."*

La Hồng Thiên vẫn ngại ngùng, nhỏ giọng xin lỗi: *"Cô chờ tôi nhé, tôi lên lầu một lát, anh Ngang còn ở trong phòng tôi, tôi đi gọi anh, chúng tôi xuống chờ đây."*

"....."

An An sững sờ.

"Trong phòng", "Chúng tôi" bốn chữ này chui vào lỗ tai, len lỏi vào trong lòng cô, cô chỉ có thể ngơ ngác đứng đó.

Trong tay còn đang cầm hộp quà, trước mặt là ý cười ngượng ngùng đang nhìn cô, An An trầm mặc đứng đó, bỗng nhiên nghĩ tới bộ dáng trần trụi của Lục Ngang.

Im lặng giây lát, cô đưa hộp quà cho La Hồng Thiên, rồi bình tĩnh hỏi: *"Hắn trong phòng cô làm gì? Làm chuyện xấu hả?"*

Đây đúng là câu hỏi không kịp phòng ngừa, La Hồng Thiên không nghĩ đến An An sẽ hỏi như vậy, hơn nữa còn thẳng thừng nói toát ra. Mặt cô ta đỏ lên, ấp úng không đáp.

An An liền cong khóe miệng lên, cười: *"Thôi mau đi đi, đi gọi hắn xuống dưới."*

Gọi anh xuống dưới làm gì, An An chưa nghĩ ra, nhưng cô không muốn để mặt mũi cho Lục Ngang.

La Hồng Thiên vội chạy lên lầu, phòng khách chỉ còn An An đứng đó. Cô ngẩng đầu lên trên lầu, hành lang vẫn không có người. Khóe miệng cô lạnh xuống. Người hầu La gia bưng một mâm hoa quả ra, nhìn trên đó An An chỉ để ý đến trái quýt vàng rực kia.

An An trầm mặc, nhìn chằm chằm trái quả quýt đó. Cô thấy không vừa mắt. An An cầm ở trong tay, dùng sức bóp nó

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nguy Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Edit: LynCáo HTH

Beta: YanaIshi

Trước mặt Lục Ngang là một quyển album, anh chậm rãi mở nó ra, xem từng tờ trong đó.

Đại đa số là ảnh chụp của La Hồng Thiển cùng La Khôn từ khi nhỏ cho đến bây giờ. Khi còn nhỏ, trông anh em bọn họ còn hơi lồi thối lệch thẹo, có một tấm ảnh đại gia đình là đi đến tiệm để chụp. Khuôn mặt hai đứa nhỏ đứng ở trước ống kính còn có vẻ ngây thơ, có chút sợ hãi rụt rè. Hơi lớn lên một chút, là ảnh hai đứa nhỏ mặc đồng phục. Tổng số ảnh trong quyển album không nhiều lắm, khung cảnh phần lớn là bầu trời xám xịt miền bắc, hoặc là rừng cây bạch dương cao chót vót. Lật tiếp những tấm ảnh phía sau..... Lục Ngang dừng lại.

Trên đó, có một tấm ảnh, vẫn là tấm ảnh chụp chung tất cả mọi người.

Tấm ảnh có vẻ đã rất lâu năm rồi, ở góc dưới bên phải có ghi năm chụp ảnh, cách đây đã mười mấy năm.

Trên đó là khuôn mặt anh, La Khôn, và thêm một cô gái rất xinh đẹp. Mái tóc dài, đen nhánh như lụa, phủ trên vai. Cô mặc chiếc áo len màu vàng nhạt, phía dưới là váy dài.

Cô đứng đó, hướng Lục Ngang cười tươi.

Lục Ngang cũng nhìn cô.

Tầm mắt anh chuyển qua người bên cạnh. Là La Khôn khi còn trẻ. Hắn chóng gậy, hiếm khi nhìn vào máy ảnh cười hăng hái đến vậy.

Ngày chụp tấm ảnh này cũng là ngày La Khôn nói, anh Ngang, em phải về quê cùng cha em buôn bán. Buôn bán gì La Khôn cũng không nói rõ, chờ đến lúc Lục Ngang biết thì đã quá muộn.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Lục Ngang đạm nhiên khép quyển album lại.

"Anh Ngang," La Hồng Thiển gọi anh.

Lục Ngang quay đầu lại.

Chỉ vào quyển album, La Hồng Thiển vội giải thích: "*Mấy ngày trước tìm được, vẫn muốn đưa cho anh.*"

Lục Ngang cười cười, có chút bất đắc dĩ nói: "*Nhìn vào thì thấy mình đã già rồi.*"

"*Không có đâu.*" La Hồng Thiển lập tức phủ nhận, cô ta ngưỡng mộ mà nhìn chăm chú vào khuôn mặt người đàn ông đang ngồi đó. Nếu như trước kia Lục Ngang luôn bộc lộ là một thanh kiếm sắc nhọn, tâm cao khí ngạo, tràn ngập năng lượng tuổi trẻ, anh còn có thể giúp đỡ bọn họ quên mình, thì hiện tại anh hoàn toàn đã thu liễm, càng trở nên thêm thâm trầm, ít nói. Toàn thân tuổi trẻ đã trở nên trưởng thành hơn, càng làm người ta si mê hơn.

Nghĩ đến cái gì đó, La Hồng Thiển khách khí nói: "*Anh Ngang, tấm ảnh chị Tiểu Tình và anh em hay anh cứ giữ đi nhé.*"

"*Không cần đâu.*"

Lục Ngang không có do dự, để quyển album ở trên bàn, anh hướng dưới lầu định đi xuống.

La Hồng Thiển nắm chặt tay, có chút không tình nguyện mà nói: "*Ti Ti vừa mới đến, đang ở dưới lầu.*" Cô ta vừa nói, vừa trộm liếc Lục Ngang.

Bước chân Lục Ngang bỗng dừng ngừng lại, "Ồ" một tiếng, cũng không nói gì thêm.

Đi dọc theo hành lang, Lục Ngang trầm mặc. Đi qua vách tường màu trắng, dần dần, tầm nhìn trở nên trống trải. Ánh mắt thoáng đi xuống, nhìn bên dưới phòng khách thấy An An đang ngồi ở sofa. Cô ngồi ở giữa ghế sofa, lưng thẳng đứng, tóc vẫn búi thành nụ hoa sau đầu, lộ ra cái cổ trắng nõn, có vài sợi tóc xòa xuống dưới cổ, mọi thứ đều rất tự nhiên.

Cô đang cúi đầu ăn quýt, vừa ăn vừa dùng đũa đôi chân. Theo mỗi lần nhai rồi nuốt xuống, vị quýt trôi xuống cổ, chua chua ngọt ngọt.

Lục Ngang đang muốn dời mắt, An An nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại —

Sau lần ở trung tâm thương mại tranh cãi, lần đầu tiên hai người lại chạm mặt nhau.

Tầm mắt dính chặt vào nhau, nhưng An An lạnh nhạt chuyển đi, lại ném thêm múi quýt vào miệng. Cô cắn xuống, trái quýt trong nháy mắt tan chảy ra thấm đầy khoang miệng, chua quá! Nhấp nhấp khoe miệng, lưng An An không tự chủ được lại thẳng lên.

Thua người không bao giờ thua trận, vĩnh viễn là chân lý.

Lục Ngang nhìn cô, lại nhìn đến đôi môi hồng hồng của cô, sắc mặt của anh hiếm khi dịu dàng như vậy.

La Hồng Thiến lướt qua Lục Ngang, đi đến nhìn An An xin lỗi: *"Ti Ti, ngại quá, làm cô chờ lâu như vậy."*

"Cũng không lâu lắm....." An An tự nhiên hào phóng đứng dậy, đem vỏ quýt ném vào thùng rác, lại chậm rãi chùi tay. Rồi lại từ từ vứt khăn giấy vào thùng rác lần nữa, sau đó An An mới chính thức chuyển mắt nhìn Lục Ngang.

Bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh, An An hô một tiếng *"Anh Ngang"*, khóe miệng cong lên, cô nhìn Lục Ngang cười như không cười mà nói: *"Xin lỗi nha, tôi đến thật không đúng lúc, quấy rầy hai người làm chuyện tốt."*

Mỗi một câu đã muốn giương cung bạt kiếm!

Cố tình để La Hồng Thiến nghe, mặt cô ta đỏ ửng lên, vội phủ nhận: *"Đâu có....."*

"Sao lại đâu có?" An An đem lời nói tiếp nhận, nói, *"Hôm nay vừa lúc đến ăn sinh nhật cô, đem quan hệ công bố luôn, chuyện tốt thành đôi, đừng không, anh Ngang?"* Cô nói nguyên một tràng, nói xong, còn nhìn Lục Ngang cười.

Ý cười chói lóa, còn kinh khủng hơn một con dao sắc nhọn.

Bị nói trúng tim đen, còn ở ngay trước mặt Lục Ngang, lỗi tại La Hồng Thiến lúc này đã chín đỏ. Trong lòng cô ta rất rối loạn, hàm hồ nói: *"Còn chưa phải đâu....."*

"Còn chưa phải?" An An liếc nhìn Lục Ngang, vẫn cười như không cười, *"Rồi sẽ nhanh chuyển qua "phải" thôi?"*

Cô bắt trúng trọng điểm, nắm được một câu nói, rõ ràng bất thường

Nghị luận về lời nói, đúng là không ai có thể qua được An An, miệng lưỡi cô sắc bén, hùng hổ dọa người, nghe cô nói thì không biết phản biện kiểu gì!

Từ đầu đến giờ một câu anh cũng chưa nói, bị cô trong tối ngoài sáng cấm cho không biết nói gì thêm.

Lục Ngang nhìn An An, An An đón tầm mắt anh, cố ý hỏi: *"Anh Ngang à, rốt cuộc có phải hay không?"*

Giọng nói của cô rõ ràng ngọt ngào, như dòng suối chảy trong núi, như mật ong quý giá nhất trong tổ ong, nhưng cũng như một gai nhọn.

Thấy Lục Ngang không đáp, An An nghiêng đầu, tiếp tục cố ý hỏi: *"Chẳng lẽ không phải sao?"*

Đôi mắt của cô hồn nhiên, đôi môi hồng lúc đóng lúc mở, tươi sáng và sống động dịu dàng và ngọt ngào, nhưng cũng mạnh mẽ, từng bước chèn ép anh, á khẩu không trả lời được..... Thật muốn kéo người lại véo một cái!

Lục Ngang mím môi, không nói một lời.

"Cái gì mà phải hay không?"

Từ sau lưng La Khôn đứng lúc xuất hiện, cười ha ha. Hấn chống gậy, khắp khiêng, đi đến bên người An An.

An liền quay đầu cười với hắn: *"Anh La, chúng tôi đang nói chuyện của anh Ngang cùng Hồng Thiến, có chàng ý có thiếp tình không....."*

"Ồ?" Hình như La Khôn cũng có hứng thú, cũng thuận nước đẩy thuyền ý bảo Lục Ngang, *"Anh Ngang, anh suy xét chuyện của Thiến Thiến chưa?"*

"Anh!"

La Hồng Thiến đậm chân.

Trong âm thanh ồn ào, trong tâm trí của đám đông hoặc trong tâm tư rối rắm của ai đó, Lục Ngang đạm nhiên cười cười, chỉ hỏi La Hồng Thiến: *"Tám ảnh chụp chung kia, có thể cho tôi không?"*

"Ảnh chụp chung nào?" La Khôn tò mò.

Lục Ngang liền nói: *"Tôi, cậu và Tiểu Tinh."*

"....."

Toàn bộ phòng khách lâm vào một trận im ắng quý giá.

Không biết nguyên do vì sao, khóe mắt An An trở nên chua chát, sưng lên. Đột nhiên cô cảm thấy, bộ dạng hùng hùng hổ hổ dọa người của mình khi nãy, rất buồn cười.

Bởi vì căn bản Lục Ngang đâu có quan tâm!

Cô chỉ như con ngốc.

Không chừng ở trong lòng Lục Ngang còn đang cười cô!

Người đàn ông này, chỉ cần nói một câu như vậy, là có thể đem cô nhẹ nhàng đánh bại.....

Mũi cũng bắt đầu chua chua, An An chớp chớp mắt, nhìn sang bên cạnh.

Bây giờ..... Không bao giờ muốn gặp anh nữa!

Bên kia, La Khôn sừng sốt hai giây, lúc này mới nhớ đến: "*Tám ảnh đó à, đều đã lâu rồi.....*"

Cả người La Hồng Thiên cũng cứng đờ, buồn rầu nói: "*Em đi lên lấy.*" Cô ta chạy rất nhanh, vẫn là bộ váy tà áo phêu trong gió, như hồ điệp nhảy múa, nhưng trong lòng thì đã không còn vui vẻ như lúc trước nữa rồi.

La Khôn xấu hổ cười cười, nói: "*Em đi lên thay quần áo.*" Hắn chống gậy hướng cửa thang máy đi —— vì sự bất tiện của hắn mà trong nhà, La gia trang bị đầy đủ thang máy. Thang máy đến lầu hai, cửa mở ra. Hắn chống gậy đi ra vài bước, mở cửa phòng, rồi đóng lại. La Khôn không đi vào, hắn chỉ lặng lẽ nhìn dưới lầu phòng khách quan sát.

*

An An vẫn chỉ đứng đó. Cô cau mày, mím chặt môi.

Lục Ngang cũng không nói một lời.

Hai người mặt đối mặt, trầm mặc đứng như vậy hai giây, cổ cứng đờ, An An động động muốn quay đầu lại thì Lục Ngang đã rời đi WC.

An An vẫn cứng đờ, nhìn sang phía khác, môi càng thêm mím chặt hơn.

*

Rất nhanh sau đó, cửa WC đóng lại, không thể nhìn tiếp được Lục Ngang. Tầm mắt La Khôn dời về phía An An. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy An An lại tương tự là Hồ mập. Lúc đó trời mưa rất to, hắn đi đến bên cạnh xe, vừa lúc An An ngược mắt lên nhìn, ma xui quỷ khiến thế nào, nhìn cô không có vẻ gì là sợ hãi. Còn chưa kịp hỏi gì, Lục Ngang đã xuất hiện.

Hắn hỏi anh, đây là ai, Lục Ngang chỉ nói, là hướng dẫn viên du lịch.

Lúc ấy, Lục Ngang còn nói cô đối với Hồ mập cũng có ý tứ.

Chú Ngũ nói, nếu trong lòng Lục Ngang không có quý, thì sao lại nói dối?

Đúng vậy, bọn họ là anh em tốt của nhau, vì sao lại nói dối?

Cho nên, trong lòng Lục Ngang có quý sao?

La Khôn trầm khuôn mặt, nhìn chằm chằm cửa WC đang đóng chặt, ấn đường nhíu lại. Vừa lúc anh đi vào đóng cửa WC. La Khôn gọi điện thoại, hỏi thuộc hạ: "*Lão bắt từ kia, giờ đang ở đâu?*" Hắn cần phải làm chút gì đó.

*

Lục Ngang đứng trong WC một phút đồng hồ, xả nước, rồi anh mở cửa đi ra.

Mấy người kia đều đã quay lại, khi này An An vẫn còn đứng trước mặt anh, hiện giờ đã đưa lưng về phía anh, sống lưng mảnh khảnh thẳng đứng đến cứng đờ. Cô vẫn không nhúc nhích.

Trong tay La Hồng Thiên cầm một tấm ảnh, cười cười, đưa cho Lục Ngang, "*Anh Ngang, cho anh.*"

Lục Ngang đưa tay ra lấy, thấp thấp nhìn thoáng qua, rồi kẹp vào ví tiền.

Anh ngẩng đầu.

Bên kia, An An vẫn chỉ đưa lưng về phía anh.

Cô nhìn La Khôn nói: "*Anh La, tôi còn có việc, xin đi trước.*"

"*Không ăn cơm sao?*" La Khôn hỏi cô.

"*Không ăn.*" An An lắc đầu, vẫn cười.

La Khôn cũng không lưu cô lại nữa, chỉ nhìn La Hồng Thiển nói: *"Hôm nay anh với anh Ngang còn có chút việc, giữa trưa cũng không ăn ở nhà."*

Lục Ngang nghe vậy, ngược mắt, liếc mắt nhìn La Khôn một cái.

La Hồng Thiển nhìn không được oán giận: *"Anh, đến giờ ăn cơm, anh còn kêu anh Ngang đi ra ngoài? Việc gì, quan trọng lắm sao....."*

La Khôn liền cười: *"Buổi tối anh sẽ bù cho. Muốn đến nhà hàng nào, cứ chọn đi."*

"Được." La Hồng Thiển không lay chuyển được hán, chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng.

La Khôn chống gậy ra bên ngoài, lại ý bảo Lục Ngang: *"Anh Ngang, chúng ta đi."*

Lục Ngang từ trong túi lấy bao thuốc ra, anh rút một điếu, ngậm trên môi. Bật lửa lên, hương bạc hà cùng mùi thuốc lá đồng thời phả ra bên ngoài. Lục Ngang nheo lại mắt, ngẩng đầu.

Anh nói: *"Đi thôi."*

Lục Ngang không quay đầu lại, cũng không có do dự, hay dừng lại, anh đang thực hiện nhiệm vụ của chính mình.

*

"Lục Ngang, cậu có biết rõ nhiệm vụ lần này không?"

"Biết rõ."

"Biết đối thủ lần này là ai không?"

"Biết."

"Dùng thân phận thật đi nằm vùng, cậu biết rõ sẽ nguy hiểm không?"

"Biết rõ."

"Vậy cậu nguyện ý chấp hành nhiệm vụ không?"

.....

Lúc ấy, Lục Ngang là như thế này trả lời. Anh cười cười, hỏi lại, tôi còn có lựa chọn khác sao?

*

Lục Ngang lúc ấy không có lựa chọn.

Khi lần thứ hai nhìn thấy An An, anh cũng biết mình càng không có lựa chọn.

Anh nói dối An An, sau đó, chỉ có thể nghĩ cách để đi đường vòng.

Lục Ngang nâng lên mắt, nhìn người phía trước.

La Khôn chống gậy, khắp khiêng mà nói: *"Anh Ngang, hôm nay lão bắt từ kia biết là sinh nhật Thiển Thiển, nhất định cho rằng em sẽ không động đến hán, em càng muốn hán đến đâu!"*

Lục Ngang liền cười: *"Tôi đi theo cậu như vậy, có phải không tốt lắm hay không?"*

"Như thế thì sao?" La Khôn cũng quay đầu cười, vỗ bả vai Lục Ngang, nói, *"Anh là anh em tốt của em, lúc này em phải làm anh nổi bật, để cho người khác phải câm miệng!"*

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ngụy Hiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Edit: LynCáo HTH

Beta: YanaIshi

La Hồng Thiển khóc ướt một đồng khăn giấy.

Trắng trắng, xếp thành một chồng.

Cô ta lấy một tờ lên chùi nước mũi, rồi lại lấy thêm một tờ lên chùi lại.

An An ngồi bên cạnh chọc ống hút vào ly trà sữa, ánh mắt thân nhiên nhìn cô ta.

Mọi người trong tiệm trà sữa cũng quay lại nhìn, ánh mắt mang theo sự dò xét, đánh giá. Tuy bị nhìn chăm chăm như vậy nhưng La Hồng Thiển vẫn không nhìn được tiếp tục khóc. Cô ta không ngờ cũng có dịp tình địch hai bên còn ngồi lại tâm sự với nhau, cô ta nghĩ hiện giờ trông mình khá giống với thím Tường Lâm(*), rầu rĩ nhìn An An nói: *"Tại sao anh Ngang vẫn không buông bỏ được chị ấy, tôi so với chị ấy....."*

(* Nguyên tác là Tường Lâm tẩu 祥林嫂, một tác phẩm của Lỗ Tấn. Tường Lâm 祥林 được dùng làm tên người, mang ý nghĩa "cát tường như lâm" 吉祥如意, vận mệnh rất tốt. Cho nên, trong xã hội Trung Quốc cũ, không ít người dùng nó để đặt tên. Nhưng, với thím Tường Lâm của Lỗ Tấn thì khác, khác xa ý nghĩa của mặt chữ, vì tác giả đã dùng thủ pháp "phản kì ý nhi dụng chi" 反其意而用之 dùng với ý nghĩa ngược lại, ý chỉ không hề may mắn, tốt đẹp. Nhì Nguyên bẻ thím Tường Lâm vào truyện này, La Hồng Thiển muốn ám chỉ bản thân cô ta cũng không được may mắn như thím Tường Lâm)

An An rất muốn cười nhạo cô ta.

Ai có thể so với người kia được chứ?

Chẳng có ai!

Trên đời này không một ai có thể so được với người đó!

Đương nhiên, An An không bao giờ nói ra sự thật này, vẫn trấn an La Hồng Thiển: *"Bọn họ cũng đã chia tay rồi, cô đừng quan tâm nữa. Với lại, hấn đang đi theo anh trai cô mà, làm sao có thể không tốt với cô được chứ?"*

Nghe An An phân tích xong, La Hồng Thiển cũng dần ngừng khóc. Đôi mắt cô ta sưng lên như hai trái đào, thút tha thút thít hỏi: *"Thật sao?"*

"Thật!"

Nói xong câu này, trong lòng An An lập tức cười ha hả. Lục Ngang này chê tường nhà cô, giờ thì trúng ngay tường nhà này, cứ thoải mái đi, để xem cuộc vui là được.

Nghe xong La Hồng Thiển không khóc nữa, ôm ly trà sữa hút một ngụm cái, rồi lại hút một ngụm. Cô ta nhìn từ trên xuống dưới, nhìn đầu tóc cột thành đuôi ngựa của mình, bả vai rũ xuống, đập đập dưới bàn, xấu quá! La Hồng Thiển nhìn nhìn, trong lòng thâm hạ quyết tâm, cô ta nhìn An An nói: *"Tôi muốn thay đổi ngoại hình."*

"Thay đổi ngoại hình?" An An rất ngạc nhiên.

La Hồng Thiển dùng sức gật đầu. Nhìn An An, cô ta nói: *"Tôi muốn đổi thành giống như cô."*

An An nhìn đầu tóc của mình, chỉ dài chỉ đến bả vai. Đang xoắn ở phía sau, cả người thêm phần thanh thoát, nhẹ nhàng, mầu chốt chính là dù là kiểu nào đi nữa cô cũng đều đẹp.

Hôm nay An An cùng La Hồng Thiển đi mua sắm với nhau, dù sao cũng tính là đang nhàn rồi, cô đi cùng La Hồng Thiển cả buổi chiều.

Cắt tóc, mua quần áo, mua túi xách.

Cuối cùng, La Hồng Thiển nhìn trong gương, cô ta thấy mình đã đẹp lên rất nhiều.

Thấy mình rực rỡ hẳn lên, hoàn toàn đã lột xác.

Tầm mắt xẹt qua người An An rồi lại nhìn lại mình, cô ta thấy mình đã trở nên quyến rũ giống An An, cô ta cứ đinh ninh rằng chắc chắn mình sẽ hút hồn "người khác".

Quay đầu lại nhìn An An, La Hồng Thiển mời cô: *"Tối nay cùng nhau ăn cơm nhé."* Kéo cánh tay An An, nói: *"Hôm nay anh tôi mời, chúng ta ăn cho ảnh nghèo luôn!"*

An An không có tâm tình này. Đang nghĩ sẽ chạm mặt Lục Ngang, cô liền đau đầu, chán nản.

"Tôi nay tôi còn phải đi hát." An An từ chối.

"Cô hát ở chỗ của anh tôi mà, cô còn sợ cái gì?" La Hồng Thiên tiếp tục khuyên cô.

An An nghĩ thầm, đúng vậy, mình sợ anh ta làm gì?

Nếu thấy cô lúng túng như vậy, không chừng còn chê cười cô nữa kìa!

*

La Hồng Thiên đến một nhà hàng sang nhất trong thị trấn này. An An chưa bao giờ đến đây. Còn La Hồng Thiên thì như quen cửa quen nẻo, phục vụ dẫn bọn họ đi vào một phòng bao. La Hồng Thiên gọi đồ ăn xong, phục vụ mang bánh kem lên.

Bánh kem khá cầu kì, mặt trên đó còn trang trí thêm hoa quả, có dâu tây, có xoài còn có đào.

La Hồng Thiên lấy điện thoại ra chụp bánh kem lại, rồi đăng lên Weibo. An An dựa lưng vào cửa sổ, nhìn ra bên ngoài trong đầu lẩm nhẩm tính toán tiền thuốc men của Đoàn Tú Phụng.

Bên ngoài sắc trời đã tối dần lại.

La Hồng Thiên gửi tin nhắn cho La Khôn: "*Anh, xong việc thì đến đây ngay nhé.*"

Không có người trả lời.

"Anh?"

Vẫn không có ai trả lời.

An An nói: "*Cô gọi điện thoại cho anh La không phải nhanh hơn sao?*"

La Hồng Thiên cau mày, lắc đầu: "*Mỗi khi anh tôi đi ra ngoài làm việc thì không thích tôi gọi điện thoại.*"

Kim đồng hồ vẫn cứ chạy, mắt thấy đã hơn 8 giờ, La Khôn vẫn không có tin tức, La Hồng Thiên sốt ruột. Cô ta gọi điện thoại cho La Khôn nhưng không nghe máy; cô ta lại gọi cho Lục Ngang, cũng không có ai nhận.

An An thấy điện thoại Lục Ngang tắt máy, thì lên tiếng an ủi, nói: "*Đừng lo lắng, chắc anh cô đang có việc gấp nên không đến được.*"

La Hồng Thiên nắm chặt điện thoại, đứng ngồi không yên.

8 giờ 40 phút, rốt cuộc đã gọi được cho La Khôn, "*Anh!*" giọng La Hồng Thiên run rẩy.

Đầu bên kia không biết đang nói gì đó, bỗng La Hồng Thiên đứng phắt dậy: "*Em lập tức đến ngay!*"

Vội vã tính tiền, cô ta nhìn An An như muốn khóc, "*Anh tôi bị thương.*" La Hồng Thiên nói.

"*Vậy cô mau đi đi.*" Vì La Khôn đối với cô không tồi, An An hỏi, "*Anh La đang ở bệnh viện nào?*"

La Hồng Thiên nghĩ nghĩ, nói: "*Cô đi cùng tôi nhé.*"

"*Được.*" An An đồng ý.

La Hồng Thiên gọi xe, nói địa chỉ cho tài xế.

Không phải tên một bệnh viện mà là địa chỉ một con phố hẻo lánh. An An nghi hoặc nhìn La Hồng Thiên, nhưng không hỏi gì thêm.

Đến nơi, An An mới thấy nơi này là một phòng khám.

Cửa không lớn, trên biển hiệu có ghi -- Phòng khám nha sĩ Lưu.

La Khôn đến khám răng sao?

An An cố gắng giữ im lặng, chỉ đi theo La Hồng Thiên vào trong.

Đại sảnh có hai người, thấy La Hồng Thiên thì gật đầu, hô: "*Thiến Thiến đến rồi à.*" Lại hơi kinh ngạc nhìn về phía An An. Bọn họ cũng biết An An, biết gần đây cô hay đi theo La Khôn, cho nên cũng không ngăn cản.

An An thuận lợi đi vào trong phòng khám, đi dọc theo hành lang phía này, nhìn thấy cảnh trước mắt thì mới thông suốt.

Cô thấy mặt mũi La Khôn bầm dập, dựa đầu trên gối, trên quần áo dính đầy máu. Máu đã khô lại, nhìn thấy hơi ghê người. Cái chân kia héo rút, không động đậy được, lúc này chỉ cuộn ở mép giường.

Tinh thần suy sụp.

Toàn bộ căn phòng tràn ngập mùi máu tanh, thấy vết máu chảy ra..... Mí mắt An An nháy nháy, cố nỗ lực xem như không có việc gì.

"*Anh La.*" Cô hô một tiếng.

La Hồng Thiên đã nhào đến: "*Anh!*" Không ngăn được nước mắt chảy xuống.

La Khôn ôm đầu cô ta, trấn an nói: "*Không có việc gì, không có việc gì. Đây là đại lễ sinh nhật anh muốn mừng cho em, đừng lo lắng.*"

"*Ai mà muốn thứ này chứ?*" La Hồng Thiên vẫn khóc, lại hỏi, "Anh Ngang đâu?"

"*Ở phía sau.*" La Khôn mím môi, chỉ phía sau.

"*Anh Ngang có sao không?*" La Hồng Thiên khăn trương.

Khi đang nói chuyện, có người từ phía sau đi qua hành lang lại đây.

Hành lang ánh đèn rất yếu, không gian hơi tối lại, ánh đèn chiếu đến thân hình cao lớn của Lục Ngang. Dù lên núi hay là ở đây, bước đi của anh vẫn trầm ổn như vậy. Khi anh đến gần, thấy An An đang nhìn chăm chăm vào mình. Áo thun trên người anh rất sạch sẽ, nhìn không ra có cái gì khác thường. Anh đứng ở đó, sừng sững như cũ, vai rộng lưng thẳng. Chỉ có cánh tay rù bên người, trong tay không biết cầm một thứ gì đó, cô nhìn không rõ lắm.

An An thu hồi tầm mắt.

Bên kia, La Hồng Thiên vô cùng lo lắng đi qua: "*Anh Ngang, anh có sao không?*"

Hoàn toàn đã quên buổi chiều vì Lục Ngang mà có bộ dáng thương tâm đến mức nào! Ai không biết, còn tưởng rằng người làm cô ta khóc không phải là anh..... An An bĩu môi, thấy đối diện Lục Ngang vẫn không đáp, cô hừ lạnh một tiếng, không chút khách khí trách móc: "*Anh Ngang, anh đi theo anh La ra ngoài, sao để anh La xảy ra chuyện vậy? -- Anh làm việc kiểu gì thế?*"

Lời trong lời ngoài đều hùng hổ oán trách.

Trong tay Lục Ngang còn nắm chặt thứ kia. Liếc mắt nhìn An An một cái, rồi quay sang nói La Khôn: "*Khôn Tử, tôi đi về trước.*"

"*Được.*"

La Khôn gật đầu.

"*Anh Ngang, hai ngày nay anh nghỉ ngơi cho khỏe nhé.*"

Lúc này Lục Ngang đi ra ngoài.

An An vẫn đứng dựa vào cửa, Lục Ngang bước qua người cô. Nhìn anh ngày càng gần, thân hình cao lớn áp đến, xung quanh đều là hơi thở của anh. An An nghiêng đầu, lạnh mặt, không nhìn anh.

Lục Ngang đã đi xa.

An An vẫn đứng dựa vào cửa, không động đậy.

*

Lục Ngang đi ra khỏi phòng khám, bên ngoài đã có xe đợi anh, "*Anh Ngang, anh La bảo em đưa anh về.*" Tài xế khách khí nói.

Lục Ngang gật đầu. Lười nói thêm câu nào nữa, trực tiếp ngồi vào trong xe, đồ vật trong tay lúc này mới buông ra.

Đó là chiếc áo thun, loang lổ vết máu.

Anh vừa mới thay ra.

Lúc này nghe thấy giọng nói của An An bên ngoài, anh tùy tiện tìm một chiếc áo thun mặc vào.

Không biết nguyên nhân vì sao, anh không muốn để cô biết.

Lấy điều thuốc ra, Lục Ngang ngâm trên môi.

Trong tay không còn chút lực, bật hai lần, anh mới bật ra lửa.

Hút một hơi thuốc vào sâu, Lục Ngang chậm rãi nhả ra.

Bên tai, vẫn còn văng vẳng giọng nói hùng hổ trách móc của cô, anh đi theo anh La ra ngoài, sao để anh La xảy ra chuyện vậy.....

Lục Ngang rũ mắt, cười cười.

*

"*Anh, rốt cuộc sao lại thế này?*" Nhìn máu trên người La Khôn, La Hồng Thiên vẫn rớt nước mắt.

An An đứng ở sau, mũi máu tươi xộc vào mũi, cô khó chịu áp xuống.

La Khôn kéo quần áo, giải thích nói: "*Máu này không phải của anh, là của anh Ngang.*"

"*Hà --?*" La Hồng Thiên ngây ra.

Cả người An An cứng đờ. Trong bóng tối, cô từ từ quay mặt đi.

Trên giường, La Khôn còn đang mắng: "*Lão bất tử kia đã sớm có chuẩn bị, con mẹ nó vẫn luôn muốn đối phó anh! Hôm nay may mắn, anh Ngang thay anh lãnh một quả.*"

"*Vết thương anh ấy có nặng lắm không?!*" La Hồng Thiên lập tức hét chói tai.

An An cũng ngơ ngẩn nhìn La Khôn.

"*Thân thể anh Ngang không quan trọng, anh chịu nổi.*" La Khôn an ủi một câu, nhưng tiếp tục mắng, "*Mẹ nó! Chỉ vì ông đây không nghe lão bất tử kia dụ dỗ! Lần này ít nhiều là nhờ anh Ngang, nếu không nhờ anh, anh.....*"

Nhớ lại một màn kia, La Khôn vẫn còn sợ hãi.

Khẩu súng kia thẳng tắp chỉ ngay vào hắn, hắn thấy họng súng tối om, một chút thôi, thiếu một chút nữa thôi!

Nếu không phải Lục Ngang.....

Tay La Khôn run lên, nhắm mắt lại.

Hắn nhớ đến quá khứ của mình. Khi đó trong nhà còn rất nghèo, hắn bị bệnh bại liệt ở trẻ em, không có tiền điều trị, đánh phải phế bỏ một chân. Mọi người đều khi dễ hắn, đem hắn chửi rửa, đánh thành cái dạng đầu heo. Ngày đó hắn chỉ như con chuột chạy về nhà, trên đường bị mấy tên côn đồ gây sự, đánh cho gần chết mới thôi. Hắn ôm đầu ngồi xỏm chỗ đó, đau đến rên không nổi. Bỗng nhiên, có người đi đến. Hắn không khỏi buồn cười, đây là gì?

La Khôn ngẩng đầu lên, liền thấy được Lục Ngang.

Từ sau lần đó, hắn luôn đi theo Lục Ngang lẩn lộn.

Hắn xem Lục Ngang như anh em ruột, nhưng giờ chỉ vì nghe La Vận Hoa bức vài câu, liền hoài nghi Lục Ngang?

Cái lão bất tử chó chết kia!

La Khôn lại mắng một câu.

La Hồng Thiên lau nước mắt, nói: "Anh, em muốn đi xem anh Ngang."

"*Ngày mai rồi đi, để anh nghỉ ngơi cho tốt đã.*"

"*Dạ.*" La Hồng Thiên ngoan ngoãn gật đầu.

An An vẫn luôn đứng ở cửa, nghe xong rót cuộc mở miệng cáo từ: "*Anh La, tôi đi trước.*"

Lúc này La Khôn mới chú ý đến cô, nhìn vào mắt An An, hắn nói: "*Đi đi.*"

*

An An từ phòng khám vội vã đi ra, thấy thời gian đã trễ rồi. Cô đứng bên đường trong chốc lát, nhưng vẫn đến Ý Hưng Lan San.

Hồ mập nhìn thấy cô, liền nói vài câu: "*Đại tiểu thư, rốt cuộc cô cũng đến!*" -- An An hát ở chỗ này đã được một thời gian, nghiêm nhiên đã thành hát chính. Cô xinh đẹp, hát lại hay, người đến xem càng ngày càng nhiều.

Hồ mập liên tục hỏi An An lên sân khấu.

Mấy trục đèn thẳng tắp chiếu đến, vẫn rất chói mắt. An An cảm thấy vô cùng khó chịu. Một mảnh trắng xoá, không nhìn thấy cái gì, cô chỉ đi như vậy..... Người ấy đi đến gần cô, đi ngang qua cô, rồi im lặng rồi đi.

Những thứ anh cảm đều là máu.

Đều là của anh.

An An đứng ở trước giá micro, bên tai, nhạc nền đã bắt đầu phát ra.

Giai điệu kia rõ ràng rất quen tai, nhưng An An hé miệng nửa ngày cũng không làm sao hát nổi.

Sừng sốt hai giây, cô nói thẳng: "*Tôi xin lỗi.*"

An An vội vàng chạy xuống sân khấu.

"*Này --*" Hồ mập ở phía sau đuổi theo, "*Sao thế?*"

An An nói: "*Không hát, hôm nay xin nghỉ.*"

Bên ngoài bóng đêm buông xuống, con hẻm với đủ loại ánh đèn ái muội, lập loè, bên đường có những cô gái cười tươi chào khách. An An chạy thẳng, cô chạy thực nhanh, tóc cũng bay theo gió.

Những sợi tóc rối được cái lạnh thổi qua, trong lòng cô bồn chồn lo lắng.

*

An An chạy rất nhanh, cô vừa chạy vừa thở hồng hộc.

Mất thấy đã gần đến căn nhà đó, gần trước mắt, bước vài bước, đột nhiên An An dừng lại, cô đỡ ngực thở dốc.

Đêm nay rất yên tĩnh. An An nghe thấy nhà bên cạnh đang xem TV, không biết đang xem cái gì, cười ha ha, còn nói chuyện với nhau rất rôm rả, náo nhiệt. Toàn bộ con hẻm nhỏ, chỉ có sân nhà Lục Ngang là yên tĩnh.

Không sáng đèn, rất tối.

Hai cánh cửa sắt đóng chặt.

Móng tay An An nhẹ nhàng bám vào tường, im lặng nhìn hai cánh cửa sắt kia.

Cô rõ ràng đã quyết tâm không tìm anh nữa, anh đối với cô rất khinh thường, anh vẫn chỉ nhớ thương người kia..... Mất cô rũ xuống, chớp chớp, đang muốn rời đi, bỗng nhiên, phía sau truyền đến tiếng động cơ ô tô, có người mở cửa xuống xe. An An lặng lẽ quan sát --

Là La Hồng Thiên!

An An trầm mặc hai giây, vội vàng từ giữa con hẻm vòng qua, di chuyển ra phía sau, vỗ nhẹ bả vai La Hồng Thiên.

"*Ơ, sao cô lại tới đây?*" La Hồng Thiên xách theo hộp com, quay đầu lại nghi hoặc.

An An nhún vai, bình tĩnh nói: "*Hồ Mập nghe nói anh Ngang bị thương, bảo tôi lại đây nhìn xem.*"

*

Lục Ngang ném chiếc áo thun loang lỗ vết máu vào trong chậu.

Bỏ bột giặt vào, mở vòi nước ra. Rất nhanh trong chậu đã đầy bọt xà phòng.

Anh ngồi ở bậc thang, chậm rãi hút thuốc.

Gió lạnh thổi qua, đem khói thuốc tan trong không khí, cũng đem khuôn mặt anh che giấu lại, nhìn không thấu anh đang suy nghĩ cái gì.

Bỗng nhiên, Lục Ngang ngước mắt lên.

Anh nhìn chằm chằm vào cánh cửa sắt.

Quả nhiên, có người gõ cửa.

Lục Ngang mím môi, đi đến, mở nửa cánh cửa ra.

Sắc trời tối mù, trong phòng ngoài phòng đều không có đèn, cũng không thấy ánh trăng hay sao trời chiếu sáng. Một mảnh chìm trong bóng đêm, trước mặt Lục Ngang chỉ thấy thân ảnh đơn bạc đó, mái tóc rũ đến bả vai, nhẹ nhàng quơ quơ..... Lục Ngang hơi có chút hoảng hốt, anh vừa định kêu cái gì, người nọ đã ngửa mặt lên: "*Anh Ngang.*"

Lục Ngang đỡ lấy cánh cửa, khách sáo mỉm cười: "*Sao em lại đến đây?*"

La Hồng Thiển lắc lắc hộp com trong tay, nói: "*Nghe nói anh Ngang bị thương, em đến đây nhìn xem.*"

Lục Ngang vẫn đứng trước cửa, không có mời cô ta vào, chỉ là khách khí nói: "*Tôi rất tốt.*"

La Hồng Thiển liền xấu hổ.

Giây tiếp theo, phía sau La Hồng Thiển, có người mở miệng: "*Anh Ngang, anh không định mời khách vào ngồi sao?*"

Lục Ngang nhìn ra sau --

An An từ trong bóng tối đứng thẳng dậy. Nhìn Lục Ngang, cô "*lòng đầy căm phẫn*" nói: "*Hồng Thiển đã đến đây thăm anh rồi, anh định đuổi cô ấy đi luôn sao?*"

Lục Ngang trầm mặt, nghiêng người, cho bọn họ đi vào.

Bên trong không bật đèn, Lục Ngang bấy giờ mới bật lên. Một dãy đèn treo màu vàng ở cạnh cửa, chiếu vào bên trong.

La Hồng Thiển hỏi: "*Anh Ngang, anh vẫn chưa ăn cơm phải không? Em mang cho anh chút đồ ăn.*" Cô ta vừa nói, vừa đi thẳng vào phòng bếp. Trong phòng bếp cái gì cũng đều không có, chỉ một âm điện trống trơn, bên trong một giọt nước cũng không có. La Hồng Thiển thấy thế, đem hộp com để ở trên bàn, nhanh nhẹn mà cầm lấy ấm nước, vừa đi đến vòi hứng nước vừa nói: "*Anh Ngang, bên cạnh anh không thể không có người, vẫn nên để một người đến thì hơn.*"

Đúng là bộ dáng của nữ chủ nhân.

An An đứng ở trong sân, ôm cánh tay, cũng không giúp gì, chỉ nhìn La Hồng Thiển một mình bận việc. Cô cũng nhanh chóng hát đệm: "*Đúng rồi, đúng là nên có người, Hồng Thiển của chúng ta thật tốt.*"

Vẫn miệng lưỡi sắc bén như ngày nào.

Cô nói mười câu, anh đều không đáp lại một câu.

Lục Ngang cứ nhìn An An như vậy. An An lại quay đầu, đánh giá đồ ăn La Hồng Thiển mang theo-- Đều là đồ bổ cho thân thể, gan heo, trứng gà, còn hầm canh cá, hẳn là mới nấu, ngay cả com cũng thơm ngào ngát bốc khói nghi ngút. An An bĩu môi, La Hồng Thiển đã vội giục Lục Ngang: "*Anh Ngang, nhanh ăn đi, nếu không nó nguội mất.*"

Vẫn là tư thế nữ chủ nhân..... Trong lòng An An càng không thoải mái, cô còn tính hát đệm vài câu nữa, Lục Ngang đã liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó nói với La Hồng Thiển: "*Đã trễ rồi, em mau trở về đi.*"

La Hồng Thiển mới vừa nấu nước xong, nghe được lời này, tay ngừng lại một chút, rụt rè nói: "*Dạ được, ngày mai em lại đến xem nhé.*"

"*Không cần.*" Lục Ngang cự tuyệt hoàn toàn.

Đôi mắt La Hồng Thiển đi xuống. Cô ta cắn môi, nói: "*Anh Ngang, em đi đây.*"

Lục Ngang gạt đầu.

An An lại còn không khách khí nói: "*Anh Ngang, Hồng thiển có ý tốt đến xem anh, anh.....*"

Lục Ngang chuyển mắt, rút cuộc nhìn thẳng vào cô.

Một đôi mắt sâu thẳm đen nhánh. Chỉ cách có mấy mét nhưng An An hoàn toàn có thể cảm nhận được hơi thở toát ra trên người Lục Ngang, mạnh mẽ đâm thẳng vào tim cô.

Lại giống như một chiếc ô bung ra, làm cô có chút hốt hoảng.

An An dời mắt, không nói nữa.

Cô im lặng đi theo La Hồng Thiên rồi đi. La Hồng Thiên ngồi trên xe, còn nhìn cô cảm kích: "Ti Ti, tôi đưa cô về."

"Không cần." An An lắc đầu, chỉ vào một hướng, cô nói, "Tôi còn có việc muốn đi gặp Hồ mập."

Tâm tình La Hồng Thiên đang không vui vẻ, cũng không nhiều lời nữa chỉ khách khí chào An An, rồi cho tài xế lái đi.

Nhìn thấy chiếc xe dần dần đi xa, dần dần thu nhỏ lại, An An chậm rì rì đi về phía trước dịch hai bước, dừng lại.

*

Trong sân lần thứ hai yên tĩnh lại.

Nhìn một bàn đồ ăn trước mặt, anh bất động, chỉ hút thuốc.

Không bao lâu, lại có người gõ cửa.

Thịch thịch thịch ba tiếng.

Lục Ngang kẹp điều thuốc, dừng một chút, rồi đi mở cửa.

Nhìn thấy người ngoài cửa, anh còn chưa nói lời nào, An An đã tự mình đi vào.

Nhìn cô thản nhiên đi vào.

Ở phía sau, Lục Ngang đóng cửa lại.

Kéo kẹt một tiếng, toàn bộ sân vẫn yên tĩnh, chỉ có ấm điện "tê tê" phát ra. An An trực tiếp đi qua, rút nguồn điện, đem đổ hết nước La Hồng Thiên vừa đun. Cô hứng nước trở lại, đem cắm điện vào.

Thấy chiếc áo thun kia vẫn còn ngâm ở trong chậu.

Cô cởi áo khoác, ngồi xuống giặt áo.

Lục Ngang bắt lấy cổ tay cô.

An An ngẩng đầu, nhìn Lục Ngang, không khách khí nói: "Hôm nay thì cho phép anh ăn cơm cô ta nấu, về sau ăn một lần, sẽ hận anh một lần."

Cô nghiêng răng nghiêng lợi, ương bướng nói.

Lục Ngang cười cười, anh nói: "Sẽ nói nhiều hơn chút."

An An rút tay ra, cúi đầu.

Nhìn chiếc áo thun bị ngâm trong chậu, bên trong toàn bộ đều là máu.

Cô hỏi: "Có đau không?"

Lục Ngang nói: "Vẫn tốt." Trên người có vết thương, anh không thể đứng lâu được, lúc này ngồi xuống bên cạnh cô.

An An cũng không hỏi nữa, đem áo thun vò sạch. Rồi cô thay nước trong chậu đi.

Máu dính qua lâu trên áo, giặt không sạch.

Lòng bàn tay cô sờ vào góc áo, An An nói: "Đã bôi thuốc chưa?"

"Ừm."

An An cầm áo lên đi phơi.

Lục Ngang vẫn ngồi ở bậc thang. An An so với anh lúc này thì cao hơn, có thể nhìn xuống anh.

Lục Ngang vừa lúc ngẩng mặt lên.

Nhìn từ trên có thể thấy bên trong cổ áo đi xuống, An An nhìn miếng băng vải màu trắng, quấn thành mấy vòng. Chắc chắn anh bị thương rất nặng. Anh chảy nhiều máu như vậy. Trừ bỏ mùi thuốc, mùi bạc hà, thì trên người anh nồng nặc mùi thuốc khử trùng.

Nhàn nhạt, đến khó chịu.

Hốc mắt An An đỏ lên, cô cúi xuống, hôn lên môi anh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nguy Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Edit: LynCáo HTH

Hốc mắt An An đỏ lên, cô cúi xuống, hôn lên môi Lục Ngang.

Tay Lục Ngang còn đang kẹp nửa liều thuốc. Bốn phía gió lạnh thổi qua, khói thuốc lượn lơ phiêu tán xung quanh hai người.

Nụ hôn rất nhẹ nhàng, lặng lẽ phớt lên môi anh rồi tách ra.

An An không biết hôn ra sao, cô chỉ..... chạm vào một chút.

Cô xấu hổ, khuôn mặt đỏ lên, đôi mắt nóng bỏng nhìn Lục Ngang.

Anh vẫn ngồi ở bậc thềm, sống lưng hơi cong, vai rộng chân dài. Tóc anh cắt ngắn, ngọn tóc dựng thẳng, ngũ quan khác biệt, nhìn vào anh cô cảm thấy yên ổn lạ thường, điều mà cho đến tận bây giờ cô vẫn không thể nào lý giải được.

An An cảm thấy bản thân mình thật sự đã hết thuốc chữa rồi.

Cô biết rõ rằng anh rất chán ghét mình, cô rõ ràng tự thề với lòng sẽ không gặp anh nữa, nhưng cuối cùng..... vẫn không buông bỏ được.

Chỉ cần vừa nghe tin anh bị thương, rồi nhớ lại mình đã lạnh lùng châm chọc, chất vấn anh, còn nói "Anh Ngang, anh đi theo anh La ra ngoài, sao để anh La xảy ra chuyện vậy? Anh làm việc kiểu gì thế?". Cô không kiềm chế được mà chạy đến, giặt quần áo cho anh, đun nước nóng cho anh, bây giờ còn không thêm để ý mặt mũi mà hôn anh.

Nhớ lại khoảnh khắc ngắn ngủi đó, nhớ cảm giác ấm áp của môi mình khi đề lên môi Lục Ngang, lỗ tai An An cũng bắt đầu nóng lên, tim cũng bắt đầu đập nhanh hơn.

An An không sợ trời không sợ đất, lại rất sợ người đàn ông này, sợ anh lạnh nhạt cự tuyệt, càng sợ anh trầm mặc không nói chuyện với cô.

Nhưng Lục Ngang chính là như vậy.

Anh chỉ nhìn cô không nói lời nào, đôi mắt đen nhánh trầm ổn không rõ ý vị.

Một trận yên tĩnh giữa hai người, chỉ nghe loáng thoáng tiếng TV truyền đến từ nhà bên, tiếng âm điện kêu "ting ting". An An liên tục chớp mắt, đôi môi khẽ mấp máy, như khăn cầu, lại như chờ đợi, cô hạ quyết tâm nói: "*Lục Ngang, để tôi theo anh đi.*"

Cô đứng trong sân, mái tóc phiêu trong gió, phủ lên bờ vai. Cô cúi xuống nhìn thẳng vào anh, ngọn tóc cũng rủ xuống.

Một mảnh yên tĩnh, An An gờ tay lên vén nhẹ những sợi tóc đó ra sau.

Khuôn mặt của cô hoàn toàn lộ ra.

Làn da trắng sáng, lông mày thanh tú, đôi mắt sáng, mũi cao, đôi môi còn đỏ hồng hết sức tự nhiên. Tuy miệng lưỡi cô rất sắc bén, nhưng đôi môi lại rất mềm, cảm giác khi chạm vào khiến người ta lưu luyến không rời, như một thứ gì đó rất trân quý, ngọt ngào đến tận tim.

Những cảm giác đó..... làm anh trở nên lúng túng.

Vết thương do súng bắn vẫn còn âm ỉ trên người Lục Ngang, cảm giác này như muốn xé rách anh. Với thân phận hiện giờ của Lục Ngang, không thể đi bệnh viện. Chỉ có thể xử lý sơ qua ở phòng khám bên ngoài.

Đây chính là số phận của anh.

Nguy hiểm luôn cận kề mọi lúc mọi nơi, chỉ cần sơ sẩy không đề ý, thì sẽ mãi chôn vùi thân xác tại nơi đây.

Nhưng anh không thể nói được gì cả.

Con đau đang dần khoét sâu vào trong cơ thể anh..... Lục Ngang hạ mắt, bóp tắt liều thuốc. Bàn tay lại lục tìm trong người, anh lấy bao thuốc trong túi

ra, nhưng đã không còn điều nào, bên trong trống rỗng. Anh lại bóp chặt bao thuốc trong tay.

Ngẩng đầu lên, Lục Ngang khẽ gọi tên cô:

"An An."

Hai chữ này rất tự nhiên mà tuôn ra, âm điệu rõ ràng, có vài phần không rõ cảm xúc.

Bởi rất lâu chưa nghe được đáp án từ anh, sắc mặt An An đã bắt đầu trở nên nghiêm túc.

Lục Ngang vẫn nhìn chăm chăm vào cô rồi đột nhiên hỏi: "*Cô có chuyện gì muốn làm không?*"

Chưa có ai từng hỏi cô như vậy, ngay cả Kế Siêu, người từ nhỏ cùng cô lớn lên cũng chưa từng hỏi..... An An không kịp phản ứng, ngơ ngác nhìn anh, theo bản năng trả lời: "*Kiểm tiền.*"

"*Để trả nợ cho cha cô, trả viện phí cho mẹ cô?*" Lục Ngang hỏi.

An An cười lạnh, "*Đều không phải.*" Cô lắc đầu.

"*Vậy cô muốn kiểm tiền làm gì?*" Ánh mắt Lục Ngang vẫn thâm trầm như trước.

An An liền nói cho anh: "*Tôi muốn đi, muốn thoát khỏi nơi này.*"

"*Đi đâu?*"

"*Bắc Kinh.*" An An không chút do dự thốt ra, "*Tôi muốn trở thành minh tinh.*"

Đây là giấc mơ của An An, từ lần đầu tiên xem TV cô đã có giấc mơ này. Nhưng chưa bao giờ cô dám kể cho ai nghe, sợ bị An Quốc Hoành cười nhạo, sợ bị Đoạn Tú Phuong giáo huấn, nhưng không hiểu sao lại nói cho Lục Ngang nghe, An An có chút quẫn bách. Cô nhìn thẳng vào mắt Lục Ngang, vừa đề phòng vừa hoài nghi hỏi: "*Khi không anh hỏi làm gì?*"

"*Tôi có thể giúp cô đi Bắc Kinh.*" Lục Ngang nói.

Sắc mặt An An bỗng chốc trầm xuống: "*Lục Ngang, mục đích anh hỏi tôi từ nãy đến giờ là muốn tống cổ tôi đi thôi đúng không?*"

"*Tại sao anh không muốn tôi đi theo anh?*" An An tiếp tục hỏi.

"*Tại sao?*"

Những câu hỏi đó bay vào trong tai, Lục Ngang trầm mặc, nói: "*Ừ!*"

Anh nói xong, lại bắt giấc cuối đầu nhìn bao thuốc trong tay.

Bên trong trống không, lúc này Lục Ngang mới nhớ lại điều thuốc lúc nãy đã là cuối cùng, mấy giây trước anh cũng đã xem qua một lần. Lục Ngang nắm bao thuốc trong tay.

"*Bởi vì các người đang làm chuyện xấu đúng không?*" An An chợt nhớ lại. Nhớ lại phòng khám nha khoa hẻo lánh kia, nhớ lại khắp người La Khôn đều dính máu, An An liền đoán được, đoán được thân phận thật sự của bọn họ.

An An vội nói: "*Lục Ngang, tôi không để ý chuyện đó. Tôi chỉ muốn đi theo anh thôi.*"

Đây là lần thứ hai cô tỏ tình.

Chính cô cũng không biết bản thân mình đang nói cái gì.

Nắm chặt bao thuốc, Lục Ngang nâng lên mắt, anh nói: "*Nhưng tôi không muốn cô.*"

Không chút khách khí! Không chút do dự!

Dừng một chút, hắt lại lạnh như băng mà nhắc nhở nàng: "*Tôi đã nói rõ ràng từ trước rồi, là do cô cứ bám chặt không chịu buông.*"

Từ ngày đầu tiên bọn họ gặp nhau, anh đã nói quá rõ ràng. Cô vẫn luôn biết, trong lòng anh vĩnh viễn không có vị trí giành cho cô, cũng chẳng còn nơi nào giành cho cô cả..... An An bất động thanh sắc nhìn anh.

Lục Ngang cũng đón ánh mắt của cô, khóe môi nhếch lên.

Giọng nói đã mất dần kiên nhẫn, cũng càng thêm lạnh lùng, "*Tôi giúp cô đi là muốn tốt cho cô thôi. Cô nghĩ La Khôn là người tốt sao? Không! Chúng tôi – chẳng ai tốt cả đâu.*" Anh gần từng chữ.

Anh hạ mắt xuống, vẫn với giọng điệu lạnh ngắt ấy: "Đừng nói cái gì cũng không quan tâm ở đây, chờ đến lúc cô chết đi, muốn sống lại để quan tâm cũng không được nữa đâu."

"Cuối cùng, cô có đi hay không?"

Ban đêm gió lạnh thổi mạnh hơn, An An rung mình. Cô đi đến nhặt áo khoác lên mặc vào.

Chiếc áo trong chậu vẫn còn dính máu.

Vết máu đỏ thẫm từ chiếc áo lan ra, lênh láng khắp chậu nước.

An An chăm chú nhìn một lúc lâu, rồi trùm mặc mà xoay người rời đi.

Cánh cổng mở ra rồi đóng lại.

Cả khoảng sân trống rỗng, chỉ còn một mình Lục Ngang ngồi ở bậc thềm.

Bên tai truyền đến âm thanh tivi, còn có tiếng pháo hoa nổ.

Anh cúi đầu, một lúc sau thì đứng dậy, đi vào phía sau phòng.

Lấy tay mở vòi nước, Lục Ngang theo thường lệ báo cáo tình hình.

"Câu như vậy còn nói không phải nào loạn hay sao?!" Biết được Lục Ngang bị trọng thương, bên tai là tiếng người đàn ông nghiêm khắc cảnh cáo, "Lục Ngang, cậu tự tiện hành động như vậy, có suy xét đến hậu quả hay không? Có biết làm như vậy thì chính bản thân cậu sẽ nguy hiểm hay không?"

Lục Ngang không biết sao?

Không, anh biết.

Khi đã chọn làm việc này thì chính anh đã biết trước. Chỉ cần một chữ, một câu, hay một ánh mắt, đều dẫn đến khả năng mất mạng. Cho nên anh đã lừa dối An An, anh không thể làm gì khác hơn, phải dùng chính mạng sống của bản thân để đổi lấy sự tín nhiệm.

Tuy cách này khá nguy hiểm, nhưng đối La Khôn thì rất hữu dụng.....

Đây chính là tín nhiệm huynh đệ.....

Lục Ngang vô lực mà gục đầu xuống.

Phía sau vẫn truyền đến tiếng nước chảy.

Im lặng vài giây, Lục Ngang nói: "Lão đại, bên này tôi vẫn còn chút việc riêng....."

"Việc riêng?" Bên kia truyền đến giọng ngoài ý muốn.

Lục Ngang "Ừm" một tiếng.

Bên kia liền lên giọng tức giận: "Cậu có biết hiện tại chính mình nguy hiểm đến mức nào không? Lục Ngang, cậu dùng thân phận thật để nằm vùng, đã rất mạo hiểm! Bây giờ còn lo việc riêng, việc gì?" Bên kia lần thứ hai nhắc nhở anh.

Dùng thân phận thật, đã vô cùng nguy hiểm, nếu không cẩn thận sẽ còn liên lụy đến rất nhiều người.

Anh không thể làm gì được.

Lục Ngang trùm mặc.

Trong lòng bàn tay còn nắm bao thuốc, Lục Ngang nhìn xuống, anh dựa lưng vào tường, đối diện gương là khuôn mặt anh.

*

Bị Lục Ngang lạnh lùng từ chối hai lần, La Hồng Thiên vô cùng buồn bực. Lúc cô ta về đến nhà thì La Khôn đã trở về phòng nghỉ ngơi. Lên đến tầng hai, La Hồng Thiên dừng một chút, mũi chân chuyển hướng, đi đến gõ cửa.

"Anh." La Hồng Thiên rầu rĩ hô một tiếng, đẩy cửa ra.

Trong phòng, La Khôn đang nằm trên giường, mặt mũi bầm dập nhìn cô ta: "Sao vậy?" Nhìn vẻ mặt ủ rũ của La Hồng Thiên, hần mơ hồ đã suy đoán

được.

La Hồng Thiên cúi đầu: "Không có gì, chỉ đến xem anh như thế nào thôi." Cô ta quay người chuẩn bị đi, La Khôn gọi lại hỏi: "Thiên Thiên, hôm nay em mang Ti Ti đến phòng khám, rốt cuộc là có ý gì?"

La Hồng Thiên trầm mặc, ngẩng đầu, nhìn La Khôn nói: "Anh, không phải anh đối với cô ta có ý sao?" Hơi dừng lại, cô ta nói: "Em làm như vậy chỉ muốn cô ta không thể rời khỏi anh thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nguy Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Edit: YanaIshi

Beta: LynCáo HTH

Càng về khuya nhiệt độ càng giảm, áo khoác An An đang mặc không có khuy cài, hai tay cô xò vào trong túi áo, chân nản rời đi.

Con đường này, lúc đến thì cảm đầu chạy hồng hồng, lòng nóng như lửa đốt. Chỉ cần nghe chuyện gì liên quan đến Lục Ngang, thì cô lại một lần nữa bại trận.

Đứng trước Lục Ngang, cô lúc nào cũng thua thảm hại.

Nhiều lúc An An cũng tự hỏi, không biết anh có gì tốt!

Cả cô và La Hồng Thiên đều chỉ biết cảm đầu đâm vào!

An An giờ chân đá hờn sỏi ven đường. Nhìn hờn sỏi vắng ra trong lòng cô thấy thoải mái hơn một chút, lại bước lên đá lần nữa.

An An mím môi, tiếp tục đi về phía trước.

Trên đường đã thưa vắng người, bệnh viện cũng đã quá thời gian thăm bệnh, An An chăm chú nhìn trước ngõ sau, cảm thấy không có người đi theo lập tức nhanh chóng rẽ vào con phố bên cạnh, rồi tiếp tục đi qua một con hẻm nữa, cuối cùng dừng trước cửa sổ một căn nhà.

Nhìn trái nhìn phải, An An giờ tay lên gõ cửa.

Không bao lâu, thì đèn trong phòng bật lên, cửa sổ có âm thanh mở chốt.

Kế Siêu cực kỳ kích động ngửa cả nửa người ra khỏi cửa sổ, cao hứng nói: "Sao hôm nay tan làm sớm vậy?"

An An "ừ" một tiếng, mượn sức Kế Siêu, cô bay qua bệ cửa sổ, dứt khoát nhảy vào nhà.

Đây là nhà của Kế Siêu. Kể từ khi phòng trọ của cô bị An Quốc Hoành phát hiện, An An mỗi đêm sẽ tới đây tạm ở nhờ.

An An nhảy xuống cửa sổ, chân vừa mới chạm mặt đất, liền nghe được tiếng ông cụ già lầm bầm khó chịu, giống như hít thở không thông vậy, có vẻ như bất lực cầu cứu trước cái chết. Kế Siêu chỉ chỉ ra bên ngoài, đề thấp giọng nói: "Tình trạng ông nội anh không rời đi được, anh qua bên kia với ông."

"Được." An An gật đầu.

Cửa vừa mở ra, An An đã thấy ông cụ được Kế Siêu nâng lên ngồi dựa vào ván giường. Ban đêm trời lạnh, trên người ông cụ được đắp thêm tấm chăn rất dày.

Tình trạng ông nội Kế Siêu không mấy khả quan, trong bụng ông cụ xuất hiện một khối u ác tính, đã to lên rồi. Ông cụ lại sợ thiếu tiền không muốn điều trị. Khi nào đau quá thì mới uống thuốc giảm đau, kiên quyết chịu đựng đến cùng. Hai ngày nay đột nhiên đau âm ỉ, đã đến mức không chịu được nữa.

Cha mẹ Kế Siêu một người thì đã mất, còn người kia thì đã tái hôn, cũng chẳng còn ai quan tâm đến anh ta. Người thân Kế Siêu chỉ có ông nội và An An. Lúc còn nhỏ An An thường bị An Quốc Hoành đánh, khi ông ta uống rượu say hoặc đánh bài thua thì sẽ về nhà tìm An An trút giận. Khi đó, Kế Siêu chắn trước mặt cho cô, đỡ thay cô mắng chửi của ông ta. Nếu ngày nào An An không có cơm ăn, thì Kế Siêu sẽ đem cô về nhà mình. Ông cụ nhiều lần bắt gặp nhưng không vạch trần, chỉ ngồi trước cửa hút thuốc, nhìn hai đứa trẻ nương tựa lẫn nhau... Trong lỗ mũi thoáng ề ảm, đỏ ửng dần lên, An An mở cửa đi vào.

"Em sang đây làm gì?" Kế Siêu sợ cô vất vả, "Nhanh về ngủ đi."

An An ngồi ở bên cạnh anh ta. Mắt nhìn về hướng ông cụ, cô nói: "Sang đây với ông nội."

Hai người ngồi song song với nhau.

Màn đêm dần chìm vào sâu, dần yên tĩnh, chỉ có tiếng ông cụ vô thức rên lên, chắc vì quá đau, hoặc đang cố muốn nói gì đó. Kế Siêu bỗng nhiên dụi mắt, rầu rĩ mở miệng: "An An, ông nội anh vẫn muốn một cỗ quan tài lớn lớn một chút, thoải mái một chút, hôm nào đó cùng anh đi xem được không?". Biết đầu óc của anh ta đơn giản, mua đồ luôn luôn bị người bán qua mặt, An An gật đầu nhưng trong lòng chợt thất lại: "Được."

Nói xong, hai người lại tiếp tục rơi vào yên lặng.

Sinh lão bệnh tử tuy rất bình thường, không ai có thể tránh khỏi, nhưng chung quy lại là một hồi ly biệt, chỉ khác trần ly biệt này sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Trên thế giới này, cô chỉ còn Kế Siêu này là người thân. Còn An Quốc Hoành và Đoạn Tú Phương...Ngày đó bị An Quốc Hoành tát, làm mặt cô đau rát, lòng cũng đau không kém, cái tát đó làm chút ân tình cha con còn sót lại cũng bay biến. Chỉ có tính mạng của mẹ, cô miễn cưỡng duy trì lại.

Đáy mắt An An cay xè. Ngược mặt lên, cô đột nhiên hỏi Kế Siêu: "Anh cảm thấy, nếu em làm chứng minh thư giả, sau đó trốn đi Bắc Kinh, có được không?"

"Đi Bắc Kinh..." Kế Siêu gãi đầu, hoảng hốt, cuối cùng chỉ nói hai chữ rất xa.

Đúng vậy, trên bản đồ Bắc Kinh là nơi nào đó rất xa xôi, cách thị trấn nơi bọn họ hơn mấy ngàn cây số. Kế Siêu không thể nào tưởng tượng nổi cũng chưa bao giờ dám nghĩ đến một chốn thành phố phồn hoa như thế, anh ta chỉ xem qua ti vi mà thôi.

Ngây ngốc một lát, anh ta vẫn lo lắng như trước: "Lạ nước lạ cái, em đi kiểu gì? Còn có, chứng minh thư giả. Lỡ như... em bị cảnh sát bắt thì sao?"

Nghe Kế Siêu lo nghĩ cho cô, An An bắt giác mỉm cười.

Thật ra thì An An đã biết, cuộc đời của cô từ lâu đã bị vây ở nơi này rồi, cô đi thể nào được?

Cô căn bản đi không được.

Cô chính là con rối trong tay An Quốc Hoành, không ngừng bị ông ta thao túng.

Huống hồ Đoạn Tú Phương vẫn còn nằm ở trong bệnh viện, vẫn chờ cô kiếm tiền.

Nghĩ đến chuyện kiếm tiền, đầu An An lại bắt đầu đau.

Cô vốn đã không thêm bận tâm nữa, không phải chỉ là một cuộc mua bán thôi sao, chỉ là ngủ với đàn ông một đêm thôi, An An thường xuyên khuyến nhủ chính mình như vậy, Lục Ngang vốn đã không cần cô, cô chỉ có thể bán cho La Khôn. Trước kia La Hồng Thiển nói La Khôn làm bên khai thác du lịch, cô biết hẳn có rất nhiều tiền, nhưng bây giờ - An An chỉ muốn cách xa La Khôn ra.

An An không ngu ngốc, chứng kiến một màn ở bệnh viện kia, cô biết bản thân mình đã gây ra họa, đây tới người không nên dây vào!

Lục Ngang nói, anh và La Khôn đều không phải loại tốt lành gì.

An An biết.

Nhưng đến cuối cùng trong lòng cô thì hai người vẫn không cùng một dạng.

Nếu Lục Ngang để cho cô đi theo, An An sẽ không bao giờ do dự, cô đã nhìn trúng người đàn ông này, nên dù lên núi đao hay xuống biển lửa, cô cũng không sợ! Chỉ cần có Lục Ngang ở bên cạnh, An An không cảm thấy lo lắng bất cứ điều gì.

Nếu để cô đi theo La Khôn, chắc chắn cô không bao giờ muốn, cô không muốn đem bản thân mình dây vào loại người như hắn ta.

Cô nhất định phải tìm một cơ hội rời khỏi La Khôn.

An An hạ quyết tâm, trong chốc lát lại vui mừng, hôm ở phòng khám La Khôn không hề làm khó dễ cô, vẫn để cho cô an toàn rời đi. Có lẽ đối với hắn ta cô chỉ là một cô gái bình thường, hoặc do La Khôn độ lượng, căn bản không để ý, An An cứ như vậy tự an ủi bản thân, cô nghĩ rằng căn bản La Khôn không biết thân phận thật của mình! Lục Ngang trước kia thay cô lừa gạt rồi. Nếu như cô tránh được nửa năm, hoặc một năm, hẳn người mệnh mệnh, La Khôn làm sao tìm được cô?

Nghĩ như vậy, An An ngoài ý muốn vui vẻ.

Nhưng một lần nữa An liền thay đổi ý nghĩ, ngay cả An Quốc Hoành còn tìm được cô, thế lực La Khôn lớn như vậy, cô còn có thể trốn được chỗ nào?

Cả đêm nằm miên man suy nghĩ, hôm sau đi làm, An An cứ tâm thần không yên. Cứ như vậy dày vò cô cả ngày, lúc bán xong mỹ phẩm cô cứ như người mất hồn đi đến Ý Hưng Lan San.

Lúc thấy băng hiệu của hộp đêm, An An bất giác dừng lại, lúc đang còn do dự, thì Hồ mập đã đến trước mặt cô: "Đến rồi à."

"Ừ, đến rồi." An An mặt không đổi sắc gật đầu. Đang muốn lui về phía sau để vào phòng chờ cho nhân viên thì hần ta đã chỉ chỉ vào phòng bao, rồi nhỏ giọng với cô: "Anh La hôm nay cũng đến rồi, cô đi chăm sóc một chút đi."

La Khôn đến...

Cô đau khổ cả ngày, không ngờ vẫn không thể tránh khỏi...trong lòng An An lộp độp, bèn thử thăm dò: "Vậy còn việc hát của tôi thì sao?"

"Anh La đến mà cô còn nhớ đến việc hát hả?" Hồ mập cảm thấy buồn cười, "Cô chỉ cần đi tiếp anh La thôi."

Sắc mặt An An tái dần, cô đi theo Hồ mập vào phòng bao. Đẩy cửa ra, bên trong phòng bao không có ai ngoại trừ một mình La Khôn ngồi ở chính giữa phòng. Hần đang dựa lưng vào ghế salon, chân đắp chăn, một chùm đèn trần xanh xanh đỏ đỏ xoay qua xoay lại, chiếu lên khuôn mặt nham hiểm của hần. Cánh tay ra hiệu cho An An: "Đến đây!"

Phía sau lưng, cánh cửa đã đóng lại.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, An An cười một tiếng, cố gắng trấn định bản thân mà ngồi xuống bên cạnh La Khôn.

"Anh La." Cô khẽ gọi xem như chào hỏi.

Đột lúc An An ngồi xuống, La Khôn giơ tay ra ôm cô. Cánh tay người đàn ông hơi trùng xuống, ngón tay của hần dọc theo bả vai An An từ từ siết chặt lại, ý vị thâm trường. Loại này đụng chạm này khiến cơ thể An An trở nên cứng nhắc, cô cố gắng chống đỡ, La Khôn ra vẻ tốt bụng hỏi thăm cô: "Bị phỏng khám đó dọa sợ sao?"

Nghe hần chủ động nhắc tới, An An vẫn trấn định lắc đầu, nói: "Không có."

La Khôn cười một tiếng, ngón tay tiếp tục dọc theo sống lưng An An đi xuống. Hần từ từ vuốt eo của cô, lại hỏi: "Vậy sao hôm nay em không tới thăm anh?" Đầu ngón tay của người đàn ông này có vết chai sần, so với Lục Ngang càng thô ráp hơn, thậm chí khi đụng vào còn có hơi đau rát, An An cố gắng duy trì nụ cười.

Nhìn xuống xúc động muốn run rẩy kia, An An cong khóe miệng, cười xòa nói: "Hôm nay bận quá, anh La, là tôi không đúng."

"Bận gì thế?" La Khôn nhìn chăm chú vào cô.

An An liền nói: "Bên Trung tâm mua sắm ấy mà."

La Khôn nghe xong liền cau mày, không nhận được: "Còn làm chỗ đó sao? Nếu lão tử đã coi trọng em, thì theo anh ăn sung mặc sướng, lúc đi ra ngoài, kẻ khác còn phải gọi một tiếng chị dâu, không được hả?"

Chị dâu?

An An bây giờ nào dám nhận cái thân phận này?

Cô tránh còn không kịp!

Cười một tiếng, An An khách sáo nói: "Tôi làm sao mà xứng chứ?"

"Có cái gì mà xứng với không xứng?" La Khôn bóp nhẹ vòng eo của An An, khuôn mặt tiến đến gần sát bên cổ cô nói: "Trước kia anh còn suy nghĩ, nhưng hôm đó em cũng nhìn thấy rồi còn gì, không thể đi được rồi."

"Không thể đi" ba chữ này ý vị xấu xa!

Từ lúc La Hồng Thiên trăm phương ngàn kế dẫn An An đi vào phòng khám kia, từ giây đó trở đi, theo như La Hồng Thiên nói, thì An An không thể rời khỏi La Khôn được.

An An nhìn ra được, cô cũng đoán được, La Khôn đương nhiên sẽ không thả cô đi. Cô sẽ mãi bị hần giữ bên người, mặc cho có dùng cách gì thì cũng không thoát được.

Trong lòng An An run rẩy, nhưng đối với nụ cười nham hiểm của tên đàn ông trước mặt này, khuôn mặt An An vẫn cố ra vẻ hết sức bình tĩnh: "Anh La nói đùa, tôi đi đâu được chứ."

"Vậy thì tốt."

La Khôn cười ha hả, lúc này ngón tay kia dọc theo phía sau lưng đi xuống, hướng trong váy cô thăm dò.

Đó là chỗ mềm mại nhất của An An, là đường cong dụ người nhất của cô, ngón tay của hắn đi xuống, lông tơ của An An nhất thời dựng thẳng! May sao hôm nay cô mặc váy có chút dày hơn thường ngày, tay của La Khôn không đụng được đến, hắn có chút bất mãn mắng: "Con mẹ nó, em mặc cái gì vậy?" Toàn thân An An vẫn cứng nhắc, sau lưng của cô cánh tay kia vẫn còn ở đó, nhưng cô khẽ thở phào. Liếc nhìn bộ dáng của An An, La Khôn có chút mất hứng, bóp khuôn mặt cô, hắn nói: "Đi đi, hôm nay anh cũng không thể làm bạn với em được!" Mặt hắn bị thương bầm dập, phỏng chừng trên người cũng có nhiều vết thương khác.

Còn nói: "Đề hôm nào thích hợp."

"Cảm ơn anh La." An An giọng gào thả lỏng ra một chút, lúc cô đứng dậy chuẩn bị đi, thì La Khôn bắt lấy cánh tay của cô ——

"An An." La Khôn đột nhiên gọi cô như vậy!

Có vẻ như khó chịu, đầu An An choáng một cái, cô cứng ngắc đứng ở đó, nở đôi môi, cũng không biết là mình cười có đẹp hay không.

La Khôn lại cố tình hỏi: "Em gần đây ở chỗ nào, có phải ở chỗ người bạn kia không?"

Khuôn mặt của hắn vẫn lạnh lùng, một chùm tia sáng quét tới, hắn mỉm cười, có chút khinh thường.

Hóa ra hắn đã biết ngay từ đầu!

An An vẫn chỉ như con kiến trong lòng bàn tay hắn, cô rung mình một cái, trong lòng bỗng nhiên hoảng sợ, La Khôn đã chậm rãi nhắc nhở cô: "Em sau này sẽ là người của anh, nhanh chóng thu xếp dọn đến chỗ của anh. Nếu nhìn trúng căn nhà nào, anh mua cho em"

"Đâu cần anh La phải tốn kém chứ!" An An cố gắng nặn ra khuôn mặt tươi cười.

La Khôn lúc này mới vỗ vỗ mông của cô, nói: "Đi đi."

Lúc An An đã ra ngoài, hắn mới gọi điện thoại nói: "Đi tìm hàng cho tao, tinh khiết một chút."

*

Từ trong phòng bao đi ra, những chỗ La Khôn bóp qua, sờ qua vẫn còn cảm giác động lại dấu đỏ trên eo, giống như đang cào cào cô.

An An rã rời như ngồi trên đồng lửa, vát vát ca hát xong liền vội vàng rời đi, cô trực tiếp chạy về nhà Kế Siêu. An An không dám đi vào cửa trước, sợ bị An Quốc Hoành nhìn thấy. Cô gõ lên cửa sổ một cái, thật lâu, mới có người đi tới mở cửa.

Trong căn phòng không có bật đèn, Kế Siêu chỉ thò đầu ra, kéo cô đi vào.

Lúc An An nhảy vào, còn chưa đứng vững, Kế Siêu đã quay đầu đi vào rồi. An An chỉ cảm thấy kỳ lạ, cô quan sát về mặt của Kế Siêu. ——

"Xảy ra chuyện gì vậy?!" An An hơi giật mình.

Cô thấy mặt Kế Siêu sưng đỏ, bầm dập, con mắt bị đánh đến nổi hiện lên tơ máu, không mở to ra được.

Kế Siêu buồn bực nói: "Bị người ta đánh."

An An đem khuôn mặt anh ta xoa lại gần: "Bị ai đánh?" Đây là bạn thân của cô, xem như người thân của cô, cô không khỏi đau lòng. Kế Siêu lắc đầu nói: "Không biết. Hôm nay trên đường đi về, anh bị người ta chặn lại..."

An An bỗng nhiên lạnh người, thoáng suy nghĩ một chút, cô nghĩ đến La Khôn.

Tên đàn ông này dùng cách này để nhắc nhở cô, để cho cô an phận một chút.

Càng nghĩ, cả người An An càng lạnh.

Lần này, cô thật sự trốn không xong rồi.

Trước kia An An chỉ như con châu chấu trong tay An Quốc Hoành, nhưng hôm nay, cô lại là con rối trong tay La Khôn.

An An ngồi ở mép giường, vô lực cúi người xuống. Eo cô bị La Khôn bóp đếm bầm tím, nhìn thấy mà giật mình...

*

La Khôn gần đây tâm tình không tồi. Mặc dù Lục Ngang bị thương, nhưng lão già La Vận Hoa cũng tổn thất khá nặng nề. Hắn trực tiếp giành hơn phân nửa việc làm ăn của lão, La Vận Hoa ngay cả cái rắm cũng không dám thả, cho nên thời điểm ăn cơm tâm trạng La Khôn rất tốt, khắp nơi chỗ nào cũng có tiền. Mấy người phụ nữ ngồi gần đó bắt được tiền thì đều cười tươi như hoa. An An ngồi ở bên cạnh hắn, La Khôn liền trực tiếp đem tiền nhét vào cổ

áo cô.

An An lúng túng cười một tiếng, La Khôn lại gần nói: "Bên kia anh có thứ này hay lắm, buổi tối đi với anh đến đó." Còn nói: "Việc của em giải quyết xong chưa?"

Gần đây thân thể An An không tốt, hẳn biết cô chưa bao giờ phục vụ đàn ông, nhìn khuôn mặt yêu kiều của cô, La Khôn miễn cưỡng kiềm chế.

Bây giờ nghe hẳn hỏi như vậy, An An cứng đờ, nói: "Vẫn chưa."

"Vẫn chưa?" La Khôn liền trầm mặt, hừ lạnh một tiếng.

An An cúi đầu xuống.

Những người khác thấy vậy, liền đề nghị nói: "Anh La, chúng ta đi tìm chỗ khác vui chơi đi."

"Vui chơi gì?" La Khôn hỏi.

Người nọ liền đề nghị: "Anh La, nếu muốn đánh bại mặt mũi của lão già kia thì hà cớ gì chúng ta không đến địa bàn của lão? Em nghe nói gần đây lão ta mới sửa lại suối nước nóng, chúng ta đem vận xui đến cho lão, hơn nữa, anh Ngang cũng bị thương đó..."

La Khôn vỗ bàn, cười ha hả: "Cũng được, làm cho lão tức chết chơi!" Hắn ta quay đầu lại nhìn về An An, không nhịn được nói: "Em không cần đi." Cô không chuẩn bị, đi cũng mất hứng!

An An cúi đầu, lại nói: "Anh La, tôi cũng muốn đi."

La Khôn chỉ coi cô như đang lấy lòng, đoàn người lái xe đến suối nước nóng của La Vận Hoa, trông rất giống võ giương oai.

An An ngồi ở ghế sau, mí mắt nhẹ nhàng nhắm một cái.

*

Lúc Lục Ngang nhận được tin tức, anh vẫn còn đang dưỡng thương ở căn nhà kia.

Vết thương đạn bắn đang dần lành lại, thân thể Lục Ngang được rèn luyện tốt, miễn cưỡng có thể chống đỡ.

Không đến bệnh viện điều trị, không ở trong môi trường sạch sẽ, càng không có người chăm sóc.

Thật may là vết thương không trúng chỗ hiểm, nếu không chắc phải phế bỏ.

Những ngày sau đó, La Hồng Thiển có đến lại một lần.

Đó là ngày thứ hai, Lục Ngang hoàn toàn không xuống giường được. Đồng hồ sinh học rất đúng giờ, cứ sáu giờ sáng, anh lại đau đầu.

Khi đó Lục Ngang di chuyển bả vai thấy cứng nhắc, anh liền biết không xong.

Hướng lên nhìn trần nhà, hiếm khi Lục Ngang thả lỏng, ngẩn người. Kim đồng hồ dịch chuyển từng chút một, cũng không biết qua bao lâu, anh nghe thấy tiếng người mở cổng, rồi đi vào trong sân.

Bước chân nhẹ nhàng, là của phụ nữ.

Người nọ dọn dẹp đồ vật, sau đó đến mở vòi nước, ngồi xuống giặt quần áo.

Chiếc áo thun dính máu vẫn còn ở trong chậu.

Lúc đó An An đang giặt giữa chừng thì...

Lục Ngang ngẩn người, ngồi dậy. Thân thể phía trên được quấn nhiều lớp băng dày đặc, nhìn vào có chút giật mình. Mặc quần áo xong, Lục Ngang chậm rãi bước từ từ ra phía ngoài, lúc nhìn ra sân...

La Hồng Thiển lấy được chìa khóa ở chỗ Hồ mập.

Cô ta vừa ngồi xuống định giặt mở quần áo dính máu trong chậu thì nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân. La Hồng Thiển quay đầu lại, thấy Lục Ngang đang đứng dựa vào cửa. Anh hiếm khi ngẩn người. Trên người anh mặc áo thun, phía dưới là quần thể thao dài, toát lên đôi chân dài rắn chắc.

Sắc mặt của anh trắng bệch, trên môi cũng không có chút máu.

"Đề đó đi." Khi đó Lục Ngang nói như vậy.

Tay của La Hồng Thiên cứng đờ, đứng dậy, cô ta đem com bày trên bàn. Cười lấy lòng: "Anh Ngang, anh mau ăn com đi."

Nhìn trên bàn đầy món ăn, Lục Ngang không động, chỉ nói: "Hồng Thiên, em không cần phải như vậy, vết thương này anh thay Khôn Từ, không liên quan gì đến em cả."

Anh nói như vậy, khuôn mặt cô ta tái dần rồi đỏ hồng lên, vội vàng chạy đi.

Cả khoảng sân yên tĩnh trở lại, Lục Ngang chậm rãi bước đến gần chậu giặt đồ, đem chiếc áo cầm lên phơi trên dây. Chiếc áo trong gió nhẹ nhẹ bay phát phoi, anh ngồi ở bậc thềm hút thuốc...

Kể từ ngày đó La Hồng Thiên không còn ghé đến nữa, chỉ có Hồ mập đưa com đến cho anh.

Hôm nay hẳn đến đón anh.

"Anh Ngang, em chờ anh đi ngâm suối nước nóng nhé." Hồ mập vào thẳng vấn đề.

"Suối nước nóng?" Lục Ngang cau mày.

Hồ mập bĩu môi, ý bảo, nói: "Anh La nói, mọi người cùng nhau đi." Lại cười xấu xa: "Đi đến chỗ chú Ngũ, quây tung chỗ của ông ta chơi!"

Đầu hẻm đỗ vài chiếc xe, Lục Ngang đi theo Hồ mập, một chiếc xe trong đó hạ cửa sổ xe xuống, La Khôn thò đầu ra, gọi anh: "Anh Ngang."

Lục Ngang gật đầu, tầm mắt anh nhìn vào trong, rồi thoáng ngừng lại một chút.

An An ngồi ở bên cạnh La Khôn. Cô cúi đầu, bị La Khôn ôm vào trong ngực.

Trong xe không mở đèn, Lục Ngang chỉ có thể nhìn được một bên mặt cô, cô không ngẩng đầu, cũng không có mở miệng lên tiếng, càng không nhìn anh. Lục Ngang dời tầm mắt, nhìn sang hướng bên cạnh.

*

Phòng ở khách sạn đã sớm sắp xếp xong, hai căn phòng tốt nhất đã để lại cho Lục Ngang và La Khôn, đối diện hai căn phòng quang cảnh núi non trùng điệp. Thấy Lục Ngang một mình, La Khôn hỏi anh có muốn nữ nhân hay không, Lục Ngang lắc đầu. "Vậy anh nghỉ ngơi cho khỏe." La Khôn mỉm cười, ôm An An đi vào căn phòng bên cạnh.

Cô vẫn cúi đầu, tóc búi lên cao, lộ chiếc cổ trắng nõn, mảnh khảnh lại nhỏ nhắn.

Bên kia cửa đóng, không còn nhìn thấy hai người kia. Lục Ngang đứng giữa hành lang, hướng về căn phòng đang đóng chặt, anh chỉ đứng đó hút thuốc. được một lát thì hướng dưới lầu đi xuống.

Một tên đàn ông từ trong thang máy đi ra thấy anh thì cười híp mắt, trên tay hắn đang cầm đồ vật, được đựng trong chiếc túi trong suốt, nhìn thấy từ trong túi lộ ra một góc. Tầm mắt Lục Ngang liếc qua, người nọ lên tiếng gọi: "Anh Ngang."

Lục Ngang thu tầm mắt lại, thuận miệng hỏi một câu: "Khôn Từ muốn?"

Người nọ nghĩ anh biết rồi, vì vậy bèn nói: "Vâng, hàng tốt đấy, anh Ngang có muốn thử một chút không?" Hắn ta vừa nói, vừa móc từ trong túi ra một bao bột trắng.

Lục Ngang dùng đầu ngón tay lau một chút, đặt vào trong đầu lưỡi...anh liền nhổ ra, nói: "Độ tinh khiết cao nhỉ."

"Anh Ngang cũng biết phân biệt hàng ạ..." Người nọ lập tức nịnh bợ.

Lục Ngang cười nhạt một tiếng, nói: "Đưa cho tôi, lát nữa tôi đưa cho cậu ta."

"Được ạ." Người này nghe vậy cũng không dám cướp công của Lục Ngang.

Lục Ngang nhận lấy nhét vào trong túi, khước miệng kéo ra.

*

Trong phòng, An An ngồi ở mép giường, La Khôn nói: "Em cái đó...cứ ở trong phòng nghỉ ngơi một chút đi."

An An liền nói: "Tôi cũng đi."

"Lại muốn đi?" La khôn liếc cô.

"Ừm." An An gật đầu.

Nghe An An nói đúng ý mình, hần cười ha hả, nói: "Vậy được, tối nay trở về sẽ làm em!"

Hần đưa tay bóp ngực cô.

Sắc mặt An An nhàn nhạt, không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì.

"Vậy em mặc cái gì?" La Khôn hỏi thêm một câu, vừa cười, "Hay tốt nhất là đừng mặc!"

An An nói: "Tôi tự đi mua."

*

La Khôn có ý ở chỗ La Vận Khôn điều võ dương oai, hần gọi rất nhiều phụ nữ đến mua vui. Trên người Lục Ngang đang bị thương, anh một mình tựa người vào trong bể, không ham muốn những thứ này. Bên cạnh La Khôn cũng trống không, biết hôm nay hần ta mang theo phụ nữ nên không ai lai vãng bên cạnh.

Lục Ngang nhàn nhạt nhắm hai mắt

Nghỉ dưỡng nhiều ngày, lớp băng quần trên người đã tháo xuống, lộ ra vết sẹo do súng bắn.

Rất nhiều quét ánh mắt nhìn sang, nhưng Lục Ngang không để ý, chỉ nhắm mắt không nói gì.

Bỗng nhiên, có một loại mê hoặc xuất hiện, xung quanh náo nhiệt bỗng yên tĩnh trở lại...tâm tình Lục Ngang khẽ nhúc nhích, anh mở đôi mắt ra.

Cách lần hơi nóng, anh thấy An An đang đi đến.

So với lần trước hoàn toàn khác nhau, cô mặc áo màu đen, váy cũng vậy. Loại màu đen này giống như yêu khí đeo bám, đem cả người An An bao bọc thật chặt, siết lấy thân hình gầy gò của cô. Cánh tay tinh tế, mảnh khảnh, cân xứng với đôi chân. Cô từ từ đi xuống nước, giống như một đóa hoa sen nở rộ, đang từ từ hướng anh đi đến.

Hơi nóng quanh hồ lượn lờ thành lớp sương mù, Lục Ngang vẫn không nhúc nhích.

An An từ từ đi đến gần, lúc cô đi gần anh, Lục Ngang liền thấy rõ ràng hơn, trên mặt cô vẫn trang điểm như ngày thường, phấn mắt màu đen, đôi môi đỏ mọng. Khuôn mặt xinh đẹp, hết lần này đến lần khác, chiếc cổ quyến rũ kia càng thêm sức hút, đi câu dẫn hồn phách người nào

Lục Ngang vẫn không động đậy.

An An cong khoe môi lên, hướng bọn họ mỉm cười, nụ cười này càng làm rung động lòng người, khiến cho hô hấp mọi người ngừng trệ. Lục Ngang nhìn cô, An An lặn xuống nước, lúc vọt lên mặt nước ——

Cô khéo léo dựa gần vào bên cạnh La Khôn.

An An thoáng nghiêng người, Lục Ngang chú ý đến phía sau lưng cô...hai dây áo đan chéo phía sau lưng rất tinh tế, ôm sát phía sau lưng tựa như viên ngọc thạch...

Lục Ngang rũ mắt xuống.

Bên cạnh, La Khôn ôm An An, hô hấp có chút khó khăn: "Mặc như vậy, em tính câu dẫn anh hả?"

An An liền cười hỏi ngược lại: "Tôi, có đẹp không?"

Giọng nói này truyền ra, Lục Ngang vẫn rũ mắt.

"Như thế này em cũng biết mà!" La Khôn dùng sức bóp cằm cô.

An An hạ mắt xuống, cũng cười cười.

Hơi nóng chậm rãi lượn lờ, Lục Ngang tựa người ở đó, không nói gì. Xung quanh náo nhiệt trở lại, cùng với anh hoàn toàn không ăn khớp gì. Rất lâu sau, La Khôn lại nói: "Anh Ngang đi đánh mặt chược đi." Tầm xong lại còn hứng thú.

Hần vừa nói, liền đứng dậy...mang vài tên đi đánh mặt chược.

An An bị hần ôm vào trong ngực, đương nhiên cũng đi theo. La Khôn cũng sẽ không để cho cô mặc áo choàng tắm vào, lúc này bộ dáng của cô như không mặc gì.

Tầm mắt Lục Ngang nhàn nhạt lướt qua, chỉ nói: "Không đi, anh đợi chỗ này là được rồi."

"Được." Biết thân thể anh không thoải mái, La Khôn không nói nhiều. Hần ôm An An rời đi, cô vẫn im lặng đi bên cạnh, cũng không nhìn anh... Lục

Ngang rũ xuống.

Toàn bộ bề tấm không còn lại ai, Lục Ngang dựa ở đó, bỗng chốc nghe thấy tiếng động, lại là tiếng động bất đắc dĩ. Có một người phụ nữ đã thềm muốn Lục Ngang thật lâu, đánh liều đi sang đây, nói: "Anh Ngang, em bóp vai cho anh nhé?"

Lục Ngang chỉ lạnh mặt hướng về phía cô ta nói: "Để tôi yên."

Nữ nhân kia bị anh vô tình đuổi đi.

Trong bể tắm thanh tĩnh trở lại, bầu trời đêm trên núi yên tĩnh lạ thường. Lục Ngang lẳng lặng dựa lưng vào thành bể tắm, vẫn nhắm mắt lại.

Lại lần nữa có người đi đến gần anh.

Lục Ngang ngược mắt lên.

Trước mặt hơi nóng lờ mờ, người nọ không bước đến nữa, chẳng qua nhìn từ xa anh, nói: "Lục Ngang, đêm nay em phải ngủ với hân, rốt cuộc anh có muốn em hay không?"

Cô nhìn thẳng vào Lục Ngang, hỏi anh như vậy.

Lục Ngang không lên tiếng, vẫn tựa lưng vào thành. Băng y tế màu trắng đã tháo xuống, cơ bắp trên người anh hiện ra.

An An thấy anh không trả lời, cô xoay người rồi đi, đáy mắt dâng lên nỗi sợ hãi. Cô rất sợ La Khôn, cực kỳ sợ, lúc này kiếm cớ quay lại đây. Nếu như Lục Ngang một lần nữa từ chối cô thì không xong rồi, không còn cách nào cả.

Mới đi được mấy bước, phía sau lưng có tiếng bước chân truyền đến.

Lục Ngang đem áo choàng ném lên người cô, anh lạnh lùng nói: "Đừng có chạy lung tung, ở chỗ này chờ tôi."

Áo choàng tắm phủ trên đầu An An, tay cô vội vàng nắm lấy. Lục Ngang thuận tay nhặt khăn tắm bên cạnh lau tóc. Trên chân anh xỏ đôi dép lê, trên người anh cũng giống như cô mặc đồ tắm, cô nhìn thấy vết thương trên người Lục Ngang.

Đôi môi An An run rẩy, chột muốn khóc.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Ngụy Hiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Edit: LynCáo HTH

Beta: YanaIshi

Đám người chơi bài kéo nhau lên tầng hai của suối nước nóng. Từ xa có thể nghe được một trận hỗn loạn huyên náo bên trong. Nếu có ai thắng thì ngay lập tức sẽ nghe đám người kia hét ầm lên, "Tới tới tới", hét xong thì uống rượu và bắt đầu một trận tiêu tiền.

Tiền thật đúng là một thứ rất dễ bị mê hoặc, làm con người điên cuồng vì nó.

Lục Ngang trầm mặc đi dọc theo cầu thang hướng lên trên, anh đứng ở cửa phòng bao. Cảm giác vết thương ở phía sau lưng dần nứt ra, anh thoáng cong người lấy điều thuốc từ trong bao, cắn ở môi. Qua hai giây, Lục Ngang đẩy cửa đi vào.

Trong phòng đèn điện sáng trưng, mấy cái bàn được xếp lại gần nhau, đám người thi nhau huyết sáo hú hét.

La Khôn đang định ngồi xuống. Vừa ngẩng đầu lên đã thấy Lục Ngang đi vào: "Anh Ngang, lại đây ngồi với em." Hân quay sang báo một gã đàn ông đang ngồi bên cạnh: "Đi đi, đây là chỗ của anh Ngang."

Gã ta nhanh chóng lùi sang bên kia.

Lục Ngang không vào chỉ đứng bên cạnh cửa cười nói: "Khôn Từ, tôi có lời muốn nói với cậu."

"Hả?"

La Khôn sững sốt, ném bài trong tay xuống, chống gậy đi ra.

Năm đó cũng giống như vậy.

Lục Ngang đã cứu hấn một lần, đem mấy tên lưu manh kia đánh một trận phải bỏ chạy, hấn định bụng sẽ mãi cùng Lục Ngang như vậy.

Khi đó tỉnh tỉnh Lục Ngang lạnh lùng ít nói, nhưng La Khôn vẫn kiên trì đi theo.

Hấn nói, em đã gọi anh một tiếng anh Ngang thì em sẽ mãi xem anh là huynh đệ, cả đời không đổi.....

Khi đó La Khôn vẫn còn rất nghèo túng, ngay cả cây gậy chống trong tay cũng chỉ là gậy gỗ bình thường.....

Lục Ngang rũ mắt, chỉ im lặng ngậm điều thuốc trên môi.

Tầng hai có một cửa sổ chính giữa khá lớn, đứng từ cửa sổ nhìn ra ngoài, có thể thấy được những ngọn núi trùng điệp giữa đêm tối, những ánh đèn từ trên khách sạn chiếu xuống khu suối nước nóng, tầm mắt bọn họ thoáng hạ xuống thì thấy được bóng dáng cô gái in lên mặt nước.

An An vẫn đứng bên bể nước nóng, trên người đã khoác áo tắm, dây lưng buộc quanh eo, lộ ra đường cong cơ thể mê hoặc dụ người.

Tóc xõa ngang vai, cả thân hình cao gầy mảnh khảnh đứng trong gió.

Nói đến việc đùa giỡn phụ nữ vẫn chỉ có La Vận Hoa đúng thật không biết xấu hổ. Từ sát cửa sổ tầng hai nhìn ra, có thể thấy được quang cảnh phía dưới bể tắm rất hỗn loạn.

An An vẫn đứng đó, thân hình cô trắng toát đối lập với bóng đêm đen tối. Ngay cả khi cô đang mặc áo tắm thì sự phản chiếu vẫn như cũ, càng thêm rõ ràng. Từ trong vạt áo tắm, đôi chân thon thả trắng nõn lộ ra đến chỗ sâu nhất thì dừng lại, loáng thoáng thấy được khe rãnh, mờ nhạt một đường, không rõ ràng, như giấu đi nét tính tẻ nhất của người phụ nữ.

Lục Ngang dờ mắt.

Im lặng phả ra ngum khói, anh nói: "Khôn Tử, để cô ấy cho tôi đi."

"Ài?"

La Khôn không khỏi ngần ra.

Lục Ngang kẹp điều thuốc trên tay hướng xuống.

La Khôn theo ánh nhìn quét xuống phía dưới ——

Chỉ thấy bóng đêm một màn đen tối, An An đứng đó. Hai bên bóng ảnh ngược nhau, một nửa trong sáng, một nửa quuyền rũ, thật muốn giết người! Dáng người kia, hai bắp đùi thẳng tắp, trắng toát giữa màn đêm, chỉ cần dùng nhẹ sức tách ra hai bên, không biết sẽ biến thành cái dạng gì đây, đôi môi đỏ chót kia sẽ kêu ra cái âm thanh như thế nào..... Chỉ cần tưởng tượng như vậy, yết hầu La Khôn đã khô khốc, phía dưới liều mạng kêu gào, hấn không thể lập tức đem An An xoa nắn, đem cô xuyên xỏ từ trong ra ngoài, ở trên người cô vào rồi ra, ra rồi vào lại.

Người phụ nữ này đúng là hàng hiếm

Lòng bàn tay bên hông trơn trượt xúc cảm, hấn vội chà xát tay, nhìn ha hả quay đầu hỏi Lục Ngang: "Sao vậy, anh Ngang thích hả?"

"Ừ."

Lục Ngang lên tiếng, mắt nhìn thẳng vào La Khôn. Anh nói: "Được không?"

Anh cứ như vậy hỏi hấn, ngữ khí lãnh đạm, nhìn không ra bất luận sự khác biệt nào trong lời nói.

Chiếc áo tắm trên người hờ hơ một nửa, từ bên ngoài có thể nhìn được vết thương còn chưa lành lại của Lục Ngang.

La Khôn bị dồn vào thế đồng ý cũng không được mà không đồng ý cũng không xong, hấn nghi hoặc hỏi anh: "Anh Ngang khi nào rảnh thì ăn thử xem? Con nhóc này hoàn toàn không giống Tiểu Tĩnh....."

Giống nhau kiểu gì được?

Một người thì trong sáng như thiên sứ, một người thì quuyền rũ chẳng khác yêu tinh chuyên mê hoặc người.

Hai chân Lục Ngang tùy điện đập trên mặt đất, eo hông đung đưa theo. Kẹp điều thuốc trên tay, hấn liếc về phía An An đang đứng, cười nhàn nhạt: "Tôi ngủ với cô ấy rồi. Cho nên....." Ngừng một giây, Lục Ngang thần nhiên nhìn La Khôn, "Để cô ấy cho tôi, được chứ?" Anh hỏi gọn gàng dứt khoát, vẫn nhìn không ra có gì khác thường.

Quét mắt nhìn cô gái đang đứng phía dưới, La Khôn cười gượng hai tiếng, hấn nói: "Đàn bà thôi mà, có cái gì không được?"

An An mặc áo tắm đứng như vậy trong bóng đêm. Ban đêm độ ẩm càng hạ thấp, trên người cô dính hơi nước, bị gió thổi qua, không tự chủ được ôm chặt cánh tay.

Lục Ngang vẫn chưa quay về, anh đã nói cô đừng chạy loạn, nên cô vẫn ở chỗ này chờ hân.

An An không dám đi.

Nhìn vào hướng Lục Ngang rời đi, cô đem cánh tay ôm chặt, đứng co ro trong gió chờ anh.

Cô tưởng tượng anh đã đi vào cái động đen tối đó, nếu anh không trở lại, thì cô phải làm sao đây.

Đôi mắt An An nhìn chăm chăm vào nơi đó.

Cũng không biết rốt cuộc đã trải qua bao lâu! Bên kia có tiếng bước chân chậm rãi đi đến. Trong bể tắm hơi nóng bốc lên, phảng phất thành sương mù dày đặc. Người đàn ông đó từ trong làn sương mù đi đến, từng bước một đạp trên mặt đất, hình dáng càng rõ dần, vai rộng, chân thẳng, thân hình to lớn. Là người đàn ông độc nhất vô nhị, hơi thở anh, vị thuốc lá phả từ trên người anh, còn có hương vị dược liệu thoang thoảng toát ra, tất cả hòa quyện lại và chỉ riêng một mình anh mới có.

Lục Ngang!

Lục Ngang!

An An thiếu chút nữa kêu thành tiếng.

Cô tham lam nhìn chăm chú vào anh.

Cô biết, hôm nay Lục Ngang đã bị cô bức đến bước cuối cùng.

Mặc kệ trong lòng anh có cô hay không, nhưng chắc chắn anh có một chút không nỡ bỏ mặc cô, mặc kệ "Một chút" này là bao nhiêu..... Cũng mặc kệ cô với người kia có bao nhiêu phần không xứng.

An An cắn môi, chỉ muốn bật khóc.

Lục Ngang đi đến gần cũng chăm chú nhìn vào mắt cô. Không rõ đang nghĩ về điều gì.

Đón tầm mắt anh, đôi môi An An nỗ lực cố gắng không run rẩy. Đôi mắt khẽ chớp liên hồi nhưng vẫn không ngăn được nước mắt rào rào rơi xuống. An An hoảng hốt đưa tay quệt vội một bên mắt.

Lục Ngang giơ tay hướng lên mặt An An, nhẹ nhàng lau đi vệt nước còn dính trên mắt cô.

Cả người An An khẽ run lên..... Cô nhìn anh.

Trong mắt vẫn còn vệt nước chưa khô, cô cứ như vậy ỳ khuất nhìn anh.

Lục Ngang không nói lời nào, cánh tay vòng ra sau lưng, hướng lên trên dùng một chút lực đem An An ôm vào trong ngực, chân cô khẽ nâng lên.

Tuy anh bị thương, nhưng cánh tay vẫn có lực như cũ.

An An ôm chặt cổ anh.

La Khôn đứng ở phía trước cửa sổ tầng hai, nhìn xuống bọn họ.

An An rúc cả người vào trong lòng Lục Ngang.

Cô khẽ gọi tên anh: "Lục Ngang."

Từ trên đỉnh đầu, người nọ "Ừ" một tiếng.

Cô liền hỏi: "Chúng ta đi đâu?"

Anh nói: "Đi thu nhận em."

Thu nhận..... Em.....

Mấy chữ này vừa phát ra, An An áp sát người vào trong lồng ngực rắn chắc của anh, nghe cả được tiếng tim đập.

Nhịp tim anh như thủy triều, nhấp nhô từng nhịp, lặp đi lặp lại không ngừng nghỉ. Khuôn An An đỏ dần. Nó như ngọn lửa, chậm rãi thiêu đốt, cả người

anh bắt đầu nóng lên.

*

Cửa phòng đóng lại, An An xoay lưng về phía cửa nhìn chăm chú người đàn ông này.

Lục Ngang không bật đèn. An An cứ như vậy đứng trong bóng tối phác họa hình dáng của anh.

Rũ mắt xuống nhìn cô, Lục Ngang khẽ dùng chút lực niết cằm An An.

"Còn muốn làm không?" Anh hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nguy Hiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.